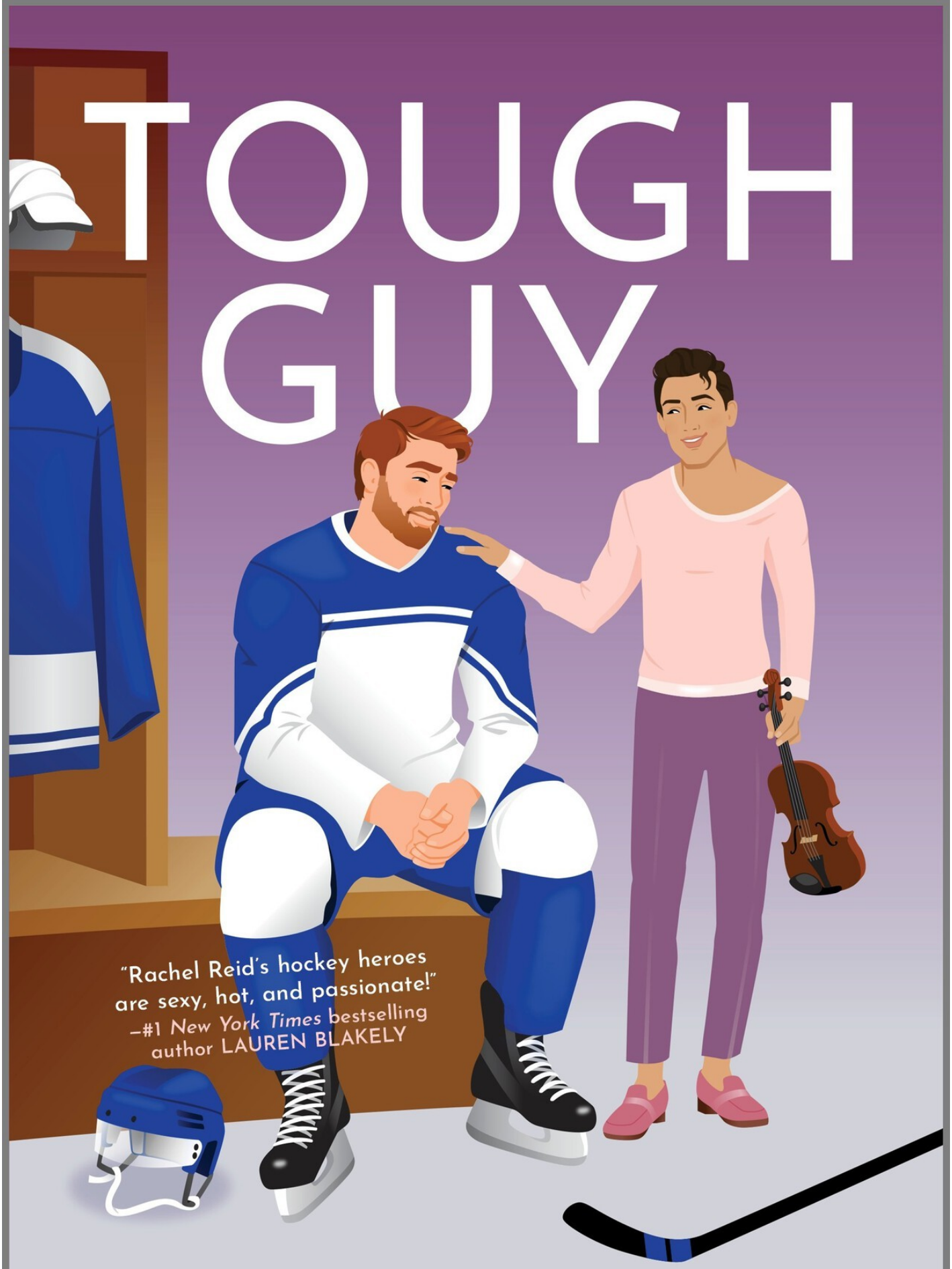
TOUGH GUY

"Rachel Reid's hockey heroes are sexy, hot, and passionate!"
—#1 *New York Times* bestselling author LAUREN BLAKELY

USA TODAY Bestselling Author

RACHEL REID

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

Ortak hiçbir yanları yok — öyleyse neden Ryan, Fabian'ın yanında olduğunda kendini en çok kendisi gibi hissediyor?

Profesyonel hokey yıldızı Ryan Price, sahada sert bir oyuncu olabilir, ancak buz pistinin dışında endişeyle mücadele ediyor. Kısa süre önce Toronto Guardians takımına transfer olan Ryan, şehrin dinamik LGBTQ Village semtinde yeni bir başlangıç yapmaya kararlı. Yeni mahallesinde karşılaşmayı en son beklediği şey, muhteşem Fabian Salah'ın muhteşem haliyle geçmişinden bir anıdır.

Müzisyen olmak isteyen Fabian hokeyden nefret eder. Ancak bu, onun iri yarı, kızıl sakallı bir defans oyuncusuna ilgi duymasını engellemez. Lisedeki o neredeyse paylaşacakları öpücüğü unutmamıştır ve aralarındaki kimyanın daha da güçlendiği açıktır.

Fabian, Ryan'a Toronto'nun eşcinsel ortamını tanıtmaktan büyük mutluluk duyar. Dans kulüpleri, sanat sergileri ve muhteşem seks arasında Ryan, uzun zamandır hissetmediği bir şey hissetmeye başlar: mutluluk. Ancak buz üzerinde ağır bir rol oynamak bedenine ve zihnine zarar vermiştir ve Fabian ile bir gelecek, patenlerini sonsuza kadar asmak anlamına gelebilir.

Güvenle tek tıklayın. Bu kitap, ***Carina Press Romance Promise'ın*** *bir parçasıdır****:*** *aradığınız tüm romantizm, HEA/HFN ile birlikte. Bu bir Söz veriyoruz!*

Rachel Reid ve Carina Press'ten de temin edilebilir

Game Changer Heated Rivalry

Ve Game Changers serisinin yakında çıkacak olan bir sonraki kitabını bekleyin!

Tough Guy

Rachel Reid

Bu kitap, hokeyi sevmeyen Matt için, ama ben onu yine de seviyorum.

İçindekiler

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm On Altıncı

Bölüm

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm Yirmi

Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm Yirmi

Altıncı Bölüm Yirmi

Yedinci Bölüm Epilog

Teşekkürler Yazar

Hakkında

Rachel Reid'in *Heated Rivalry* kitabından alıntı

Önsöz

Eylül 2018

"Mutlu musun?"

Ryan Price, Koç Cooper'ın bu soruyu kendisine mi, yoksa gözlerini ayırmadığı bilgisayara mı sorduğunu anlayamadı. Dürüst cevap, Ryan'ın mutluluğun nasıl bir şey olduğunu tam olarak hatırlayamadığıydı, ama bunu itiraf etmek biraz garip olurdu, bu yüzden sadece "Tabii" dedi.

"Harika," dedi koç dalgın bir şekilde. "Bunu duyduğuma sevindim. Yaşayacak bir yer buldun mu?"

"Hâlâ otelde kalıyorum, ama bakıyorum..."

"Sanırım şehir değiştirme konusunda uzman sensin." Koç sonunda bakışlarını Ryan'a çevirdi ve sanki dünyanın en komik şakasını düşünmüş gibi ona gülümsedi. "Artık bingo kartın neredeyse doldu, değil mi?"

"Evet." Ryan gülümsemeye bile çalışmadı. "Neredeyse."

Koç sandalyesine yaslandı ve kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. Bruce Cooper, Toronto Guardians kadrosundaki herhangi bir oyuncudan daha iyi durumda olabilirdi. Kendisi NHL'de hiç oynamamıştı, ama vücudunu en iyi formda tutuyordu, sanki oyuncularına, istediği zaman kolayca patenlerini giyip herhangi birinin yerini alabileceğini ima ediyormuş gibi. "Neden burada olduğunu biliyorsun. Ne tür bir oyuncu olduğunu ve senden ne beklediğimizi sana söylememe gerek yok. Ne demek istediğimi anladığından eminim." Gülümsemeyi bıraktı ve Ryan'a çok keskin bir bakış attı.

Ryan ne demek istediğini çok iyi anladı. On yedi yaşından beri tüm koçlarının ona söylediği şeyin aynısıydı: Gerçek oyuncularımızı tehdit eden rakipleri ezip geçmenizi istiyoruz.

"Evet, koç," dedi Ryan. Guardians ile ilk antrenmanını yeni bitirmişti ve her şey yolunda gitmişti. Birkaç oyuncu ona meraklı bakışlar atmıştı, ama kimse ona özellikle dostça davranmamıştı. Ryan'ın ünü onu önceden duyurmuştu.

"Kent'i korumak önceliğimiz," dedi koç. "Ağzı bozuk bir çocuk, ama onun zarar görmesini istemiyoruz. Diğer çocuklar, ona zarar vermek için iki kez düşüneceklerdir

" dedi. Sırıttı.

Ryan irkildi. "Evet. Anladım."

"Güzel," dedi Koç neşeyle. "Şimdi, konuşmak istediğim diğer konu, takım arkadaşlarınla geçinememe geçmişin."

Ryan Price, ön dişlerinin altını diliyle yaladı ve yeni koçunun ofisine girmeden önce çiğnediği dört Tums hapının kalıntılarını temizledi. Bunun için midesine mümkün olduğunca fazla antasit almak istiyordu.

"Öyle değil," diye açıklamaya çalıştı Ryan. "Yani, onlarla geçinemediğimden değil. Sadece... kendime saklanıyorum. Sanırım."

Koç kaşlarını çattı. "Guardians bir *takım*, Ryan. Buz üzerinde ve dışında. Takımlar güven ve dostluk üzerine kurulur."

"Biliyorum. Daha çok çaba göstereceğim."

"Bunu duymak güzel," dedi koç, sanki sorun çözülmüş gibi. Ryan, takım arkadaşlarıyla özellikle güçlü bağlar kurmayı beklemiyordu.
Doğal olarak garip, utangaç, klinik olarak endişeli, uçmaktan korkan ve, evet, eşcinsel olması, onu soyunma odasında arkadaşlık mıknatısı yapmıyordu.

Ama *deneyecekti*.

"Ve dinle." Koç sesini alçaltıp öne doğru eğildi. "Bize çıldırmayacaksın, değil mi? Daha önce olduğu gibi?"

Ryan'ın kaşları yukarı kalktı. *Vay canına. Bu çok doğrudan.* "Ben, şey... Bunun üzerinde çalışıyorum."

Koç gözlerini kısarak baktı. "Çalışıyorum, ne gibi? Meditasyon, yoga falan mı?"

"Hayır. Yani, biraz. Ama terapi gibi. Ve reçetem var..." "Yani kontrolün

altında. İyi." Koç elini salladı, açıkça
konuşmanın bitmesine sevindiğini belli etti. "Antrenman kampını bitirelim, sonra bu takımda sana uygun bir yer buluruz."

"Tamam, koç."

Koç bilgisayarına geri döndüğünde, Ryan ayağa kalktı, başını salladı ve odadan çıktı. Bu kısa sohbet, önceki koçuyla yaptığı sohbetten pek farklı değildi. Ya da ondan önceki koçuyla yaptığı sohbetten. *Buz üzerinde korkutucu, buz dışında ise normal olmanı istiyoruz.*

Ryan, Guardians'ın o öğleden sonra yapacağı fiziksel testlere hazırlanmak için soyunma odasına geri döndü. Odada, Toronto'nun yıldız oyuncusu Dallas Kent'in başka bir yıldız oyuncu olan Troy Barrett ile konuştuğunu gördü. Kent

bir hokey oyuncusu için kısa boyluydu, sarı saçlı ve açık mavi gözlüydü. Ryan'ın çekici diye tanımlayacağı bir tip değildi, ama bunun nedeni çoğunlukla yüzünde kibirli bir ifade vardı. Barrett daha yakışıklıydı, keskin mavi gözleri ve koyu saçları vardı, ama yine de Ryan'ın tipinden uzaktı.

Ryan, koruması beklenen adamlara kendini tanıtmanın iyi olacağını düşündü. Yaklaştıkça, Kent'in Barrett'a önceki akşamki cinsel maceralarını ayrıntılı bir şekilde anlattığını duyabiliyordu. Kent, Ryan yaklaştığında ona bakmadı bile, Kent iğrenç hikayesini bitirene kadar Ryan garip bir şekilde ayakta durmak zorunda kaldı.

"Yemin ederim, bayılacağını sandım!"

Barrett güldü. Ryan boğazını temizledi ve Kent sonunda başını kaldırdı.

"Oh. Selam." Kent'in sesinde hafif bir alay vardı.

"Merhaba," dedi Ryan aptalca. Elini uzattı. "Ben Ryan."

Kent, Ryan'ın eline baktı, sonra Barrett'a bir bakış attı. Sonunda, hızlıca Ryan'ın elini sıktı ve "Delirdiğini sandım," dedi.

"Hayır," dedi Ryan, yanakları ve boynu kızardı. "Her şey kontrolüm altında."

Barrett burnunu çektirdi. Kent, Ryan'a sanki bir yığın ölü yılanmış gibi baktı. "Umarım öyledir, Kızıl."

Ryan çenesini sıktı. Bu, cevap vereceği bir isim *değildi*.

"Ryan," diye düzeltti. Omurgasını düzeltti, omuzlarını geriye doğru çekerek tam boyuna ulaştı. Dallas Kent'e Ryan'ın uğraşılacak biri olmadığını göstermek için canavarın içinden yeterince bir parça çıkardı. "*Kızıl* değil."

Kent yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Her neyse, dostum." Barrett'a dönerek, Ryan artık orada yokmuş gibi hikayesine devam etti.

Ryan, kabinine çekilirken göğsünün sıkıştığını hissetti. Neyse ki, bu hafif krizlerden kendini kurtarmakta oldukça başarılıydı.

İki saniye nefes al, üç saniye nefes ver. Üç saniye nefes al, dört saniye nefes ver. Dört saniye nefes al, beş saniye nefes ver...

İyiydi. Hiçbir şeyi yoktu. Dallas Kent açıkça pisliğin tekiydi, ama Ryan iyiydi.

Bu sadece bir iş. Bu sen değilsin. Sen bu işten daha fazlasısın.

Her işte boktan iş arkadaşları vardır, değil mi?

Bir nefes daha aldı, sonra spor çantasını karıştırmaya başladı, sırf bir şeyler yapmak için.

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

Ryan beklenmedik soru karşısında şaşırdı. Dönüp, yıllardır Toronto'nun yedek kalecisi olan Wyatt Hayes'e baktı. "Tabii."

"Dallas Kent," Wyatt eğilip fısıldayarak, "biraz pisliğin teki."

Ryan şaşkınlıkla kekeledi. "Yani sadece ben değilim, öyle mi?"

"Tabii ki hayır. Ama o bir süperstar, ne yapabilirsin ki?" Ryan ona yapmak istediği birkaç şey düşünebiliyordu.

Wyatt güldü. "Hay sıçayım, Price. Yüzüne bak! Ona yumruk atamazsın!"

"Biliyorum. Atmayacaktım."

"Eğer fikrini değiştirirsen, bana haber ver. İzlemek istiyorum." Ryan başını salladı, ama gülümsüyordu. Wyatt Hayes'i sevdiğine karar verdi.

Hayes'i sevdiğine karar verdi. Bu da bir şeydi.

Bu sezonun farklı olabileceğini düşünmüştü. Geriye dönüp baktığında, neden böyle düşündüğünü bilmiyordu. Genç hokey günlerinden beri, Ryan oynadığı her takımda isteyerek enforcer rolünü üstlenmişti. Bu konuda hiç hevesli olmamıştı; boksör olmak isteseydi, babasının izinden gidebilirdi.

adımlarını takip etti ve bir tanesi oldu. Ryan hokey oyuncusu olmak istiyordu.

Geçtiğimiz yaz, yine takas edildiğini öğrendikten sonra, Ryan kendini antrenmana adamaya karar verdi. Paten kayma, hız ve alt vücut kondisyonunu geliştirmek için çalıştı. Hala yaşadığı Buffalo'da bir antrenör buldu ve sprint, lunge, squat ve benzeri insanlık dışı aktivitelerden oluşan bir kabus gibi antrenmanlarla kendini paraladı.

Toronto'daki bu antrenman kampına hayatının en iyi formunda geldi ve bir defans oyuncusu olarak ciddiye alınacağını umuyordu. Bu kondisyon testlerinde elinden gelenin en iyisini yapacaktı, ancak bunun

bu yeni takımda oynayacağı rol hakkında kimsenin fikrini değiştireceğinden şüpheliydi.

Tanrım. Ryan bunu daha fazla yapabileceğinden emin değildi. *Yapacaktı*, çünkü başka ne yapabilirdi ki? Özgeçmişi oldukça zayıftı.

"Cehennemi yaşamaya hazır mısın?" diye sordu Wyatt. Ryan, onun fitness testinden bahsettiğini biliyordu, ama Ryan tüm sezonu düşünüyordu.

"Tabii," dedi. "Hadi bitirelim şunu."

Birinci Bölüm

Fabian Salah hokeyden *nefret ediyordu*.

Bugün bir tür maç olduğu belliydi, çünkü metro treni Toronto Guardians'ın mavi formaları giyen insanlarla doluydu. Fabian oturmak istiyordu; bu insanların arasında durup, onların sıkıcı, cahil beyinleri tarafından yargılanmaktan hoşlanmıyordu.

Bu insanların arasında durup, sıkıcı ve cahil beyinlerinin yargılarına maruz kalmak hoşuna gitmiyordu. En az bir tane sıkıcı sporcu, Fabian'a açıkça tiksintiyle bakıyordu.

Fabian gözlerini yere indirdi ve adama aynı şekilde alaycı bir şekilde bakma isteğine direndi.

Üç durak sonra evde olacaksın, *diye* kendi kendine söyledi.

Guardians formalarının pembe versiyonunu giyen küçük bir kız —çünkü tabii ki kızına sakız pembesi olmayan bir şey giydiremezsin— ona gülümsedi. O da zorla gülümsedi.

Onun kötü bir ruh hali içinde olması onun suçu değildi. Hokeyi ve hokeyi seven insanları nefret etmesi ya da kızın ebeveynlerinin çocuklarının cinsiyetini agresif bir şekilde belirlemeye çalışması onun suçu değildi. Kız sadece ebeveynleriyle birlikte öğleden sonrasının tadını çıkarıyor, memleketinin çocuklarını destekliyordu.

Fabian, takımın kahramanca, dürüst genç erkeklerle dolu olduğundan emindi. Kesinlikle, bu gece çok iğrenç alfa davranışlarıyla galibiyetlerini kutlayacak homofobik alfa pisliklerden oluşan bir grup değildi. Fabian, hayatı boyunca tanışmak zorunda kaldığı hokey oyuncuları arasında, tam bir kabus olmayan tek bir hokey oyuncusu ile tanışmıştı.

"O bir gitar mı?" pembe formalı küçük kız ona sordu.

Fabian gözlerini kırptı. "Keman," dedi, elinden geldiğince sıcak bir şekilde.

"Senin mi?"

"Evet."

"Çalmayı biliyor musun?"

Fabian gülümsedi. "Evet, biliyorum. Sanırım öğrenmeye başladığımda senin yaşlarındaydım. Sen herhangi bir enstrüman çalıyor musun?"

Kafasını salladı, ama sonra, "Şarkı söylemeyi ve dans etmeyi severim" dedi. "Ben de."

Kızın annesi onu yanındaki koltuğa yaklaştırdı ve kulağına muhtemelen “Bu nazik beyefendiyi

rahat bırak" ya da "Yabancılarla konuşma" gibi zararsız bir şeydi, ama Fabian bunun daha çok "Göz kalemi ve oje sürmüş erkeklerle konuşma" gibi bir şey olduğunu hayal etmekten kendini alamadı.
"

Kız onunla konuşmayı kesti, ama Wellesley İstasyonu'na kadar onu dikkatle izledi. Fabian sonunda hokey hayranlarının kalabalığından kurtuldu.

Church Street'te yürürken, Fabian metro yolculuğunun yarattığı gerginliğin vücudundan kaybolduğunu hissetti. Aptal sporcular yerine düşünecek daha önemli şeyler vardı. Öncelikle, dün gece Claude ile ilişkisini nihayet bitirmişti, bu sefer temelli olarak. Claude, Fabian'ın nedense yatağına davet ettiği, kendine hayran, kibirli bir dizi erkeğin sonuncusuydu. Onların ilişkisini bir ilişki olarak nitelendiremezdi; çeşitli etkinliklerde Claude ile karşılaşıp kaçınılmaz olarak sevişiyorlardı. Ama Fabian bu saçmalığa son vermişti.

Şu anda iyi bir durumdaydı. Çok umut verici birkaç konser ayarlamıştı, yeni albümünü neredeyse bitirmişti ve geçen hafta CBC Radyosu için stüdyoda bir röportaj ve performans kaydı yapmıştı. *Ailesi* bile bunu dinlemişti, yani kesinlikle büyük bir başarı elde etmişti. İşler böyle devam ederse, part-time işinden ayrılabilir, süper zengin ve ünlü olabilir,
özel bir adaya taşınabilir ve bir daha asla hokey forması görmezdi.

* * *

Ryan, penisinin çirkin olduğundan oldukça emindi.

Şu anda Ryan'ın dizüstü bilgisayarının ekranında mastürbasyon yapan adamın penisi çok güzeldi. Uzun, düz ve çok kalın değildi. Tamamen pürüzsüz ve kesikti, testisleri de tamamen tüysüzdü. Penis, düzenli bir şekilde uzanan koyu renkli kıvrımların arasından gururla dışarı çıkıntı yapıyordu.

Ryan'ın penisi kalın ve kırmızıydı, etrafını saran kıllar ise daha da kırmızıydı. O bölgeyi düzenli olarak bakımlı tutmaya çalışıyordu, ancak kasık kılları, başını ve yüzünü kaplayan saçları kadar asi idi. Testisleri çok büyük ve sarkık görünüyordu. Penisi, pütürlü bir sünnet derisi kılıfından dışarı çıkıyordu. Başı kalın ve koyu renkti ve penisinin gövdesini çok belirgin bir damar sarıyordu.

Ve izlediği videodaki adamın aksine, Ryan boşalmak için çok uzun zaman aldı. Seks konusunda her zaman biraz yavaş olmuştu, ama boşalmak çok zaman alıyordu.

geçtiğimiz bir yıl boyunca fazladan çaba sarf etti. Bunun en azından kısmen anksiyete ilaçlarının suçu olduğunu biliyordu.

Ryan gözlerini kapattı, Bay Mükemmel Dick'in görüntüsünü kafasından silmeye çalıştı, ama adamın mutlu inlemelerini silemedi. Ryan yavaşça nefes aldı, sonra penisine baktı.

"Tamam dostum. Bunu yapabiliriz. Baskı yok, hazır olduğunda yap. Ama bu sefer başaralım, tamam mı?"

Yavaşça, gevşek parmaklarıyla ve bol miktarda kayganlaştırıcıyla kendini okşadı.

Bu günlerde seks, kendisiyle bile olsa, çok sabır gerektiriyordu. Bu nedenle, nadiren başkalarını bu çileye sürüklerdi.

Ekrandaki adam çok eğleniyordu, küfrediyor, inliyor ve çok yakında büyük bir boşalma olacağını vaat ediyordu. "Gösterişçi," diye mırıldandı Ryan. Bir tane daha izlemesi gerekeceğini bildiği için, bu videonun altında listelenen önerilen videoları kaydırmaya başladı.

Ne aradığından bile emin değildi. Mastürbasyon videolarını seviyordu çünkü biriyle deneyimini paylaşıyormuş gibi davranabiliyordu
. Bilgisayar ekranındaki yakışıklı adamı zevkle inleyen kişinin kendisi olduğunu hayal edebiliyordu.

Oysa o, dairesinde tek başına, pek ilgilenmeyen sikine cesaret verici sözler söylüyordu.

Neden bunu yapamıyordu? Kesinlikle çok azgındı. Aylardır kimseyle birlikte olmamıştı. İki haftadır boşalmamıştı. Durum çaresiz hale geliyordu.

"Sadece küçük bir orgazm, dostum. Ne dersin?"

Kendini böyle okşamak hoş bir duyguydu. Kesinlikle *kötü bir* his değildi. Bunu uzun süre sürdürebilir ve asla tam olarak doruğa ulaşmayan zevk dalgalarının tadını çıkarabilirdi - ve genellikle de öyle yapardı, boşalmadan bir saat veya daha fazla kendini okşardı. Ancak bu sinir bozucuydu ve bu sefer boşalmaya kararlıydı.

"Oh, lanet olsun," diye inledi video çekimcisi. "Oh, siktir, boşalacağım, boşalacağım..."

Ve sonra boşaldı. Pislik herif.

"Biliyor musun?" Ryan sikine sertçe bağırdı. "Bugün kararları ben vereceğim. Başka bir video daha koyacağım, ikimiz de onu izleyeceğiz ve ben sıfırdan başlayacağım. Yavaş gideceğim, ama bu gece sikişeceğiz
."

Boşalmak imkansız değildi, ama rahatlaması gerekiyordu. Hiç dikkatinin dağılmaması gerekiyordu, ama aynı zamanda aşırı odaklanmamalıydı da. Koşullar tam olarak doğru olmalıydı — her şey açık bir kaleye atılan mükemmel bir şut gibi hizalanmalıydı. O tatlı noktayı bulabilirse,
orgazm olabilirdi. Ama bu çok zor bir işti.

Ağır silahları çıkarma zamanı gelmişti. Favori klasörüne gitti ve özellikle sevdiği porno yıldızı Kamil Kock'un bir videosunu açtı. Küçük, zayıf ve biraz kadınsıydı, gövdesinin sol tarafına özenle yapılmış bir tavus kuşu tüyü dövmesi vardı. Muhteşem koyu renk gözleri ve açık kahverengi teni vardı. Ryan onun birçok videosunu kaydetmişti.

"Bak," dedi penisine, "bu Kamil. Kamil'i seviyoruz." Penisi
yarı yürekli bir şekilde seğirdi. Bu da bir şeydi.

Ryan sonraki yirmi yedi dakikayı Kamil Kock'u izleyerek geçirdi.
Ryan kendi vücudunu cezalandırırken, Kamil onun zayıf ve zarif vücudunu zevkle okşadı. Kamil'in sesinde müzikal bir melodi vardı ve uzun, ince parmakları
Ryan'ın asla olamayacağı kadar güzeldi.

Ryan'ın bir tipi vardı, buna şüphe yoktu. O, sınırları biraz bulanıklaştıran erkekleri severdi. Androjenliği çok seksi buluyordu ve onu çeken sadece göz kamaştırıcı, süslü bir erkeğin fiziksel güzelliği değildi; onların
kendileri gibi davranma cesaretlerine *hayranlık duyuyordu*. Bu, Ryan'ı başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar tahrik ediyordu.

Yıllardır sessizce eşcinsel olduğunu açıklıyordu, yani aktif olarak
saklanmıyordu.
cinsel yöneliminden bahsetmiyordu, ama bu konu hakkında da konuşmuyordu. Çevrimiçi sohbet etmek ve çeşitli şehirlerde biriyle birlikte olmak, Ryan'ın hokey kariyerinin büyük bir bölümünde seks yapmak için başvurduğu yöntemdi. Takım arkadaşları, kiminle birlikte olduğu hakkında ona pek soru sormuyorlardı, çünkü muhtemelen umursamıyorlardı. Her sezon farklı bir takımda oynamak, Ryan'ın takım arkadaşlarıyla yakın bağlar kurmasını zaten zorlaştırıyordu.

Ve Ryan, cinsel olarak aktif bir eşcinsel NHL oyuncusu olarak neredeyse on yıl boyunca dikkat çekmeden yaşamıştı. Ve şimdi, Scott Hunter'ın Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra canlı yayında erkek arkadaşını öptüğü bu yeni dönemde, saklanmak o kadar da gerekli görünmüyordu. Hunter ilk olarak cesurca eşcinsel olduğunu açıklamıştı ve artık NHL'de eşcinsel bir oyuncu olmak pek ilgi çekici değildi. Vancouver'ın kalecilerinden biri yaz aylarında uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşıyla evlendi; bu kişi, geçimini kulübe inşa ederek sağlayan sert görünümlü, yaşlı bir adamdı. Los Angeles'ta oynayan İsveçli bir oyuncu ise Instagram'da

Instagram'da kendisi ve manken olan erkek arkadaşının fotoğraflarını paylaşmaya başladı. Ya da Instagram mankeni. Ya da her neyse. Her neyse, kaslı ve seksi bir adamdı.

Ryan'ın NHL oyuncularının erkek arkadaşları hakkında fark ettiği bir şey vardı: hepsi çok *erkeksiydi*. Scott Hunter'ın erkek arkadaşı sevimliydi, ama Ryan'ın twink dediği türden bir adam değildi. Ve twink, Ryan'ın ilgilendiği tür için doğru bir tanım bile değildi.

Belki de bir NHL oyuncusunun erkek arkadaşı olması birdenbire kabul edilebilir hale gelmişti, ancak Ryan, hokey oyuncularından belirli bir tipte erkek arkadaşları olması beklendiğini düşünüyordu. Ryan çoğunlukla başkalarının ne düşündüğünü umursamasa da
düşündüklerini umursamasa da (Instagram hesabı bile *yoktu*), seçimlerini açıklamak zorunda kalmak istemiyordu.

Diğer bir sorunu da, yakışıklı erkeklerin yanında çok *utangaç* olmasıydı. Onların kendisine bakmak isteyeceğini, dokunmak istemeyi bırakın, hayal bile edemiyordu, bu yüzden nadiren gerçekten istediği türden erkekleri çekebiliyordu. Kendi liginde olduğunu düşündüğü erkeklerle yetiniyordu.

New Jersey'de, Anthony adında, Ryan'a şaşırtıcı derecede ilgi duyan, çarpıcı bir genç adam vardı. Ryan'ın bedenini ve gücünü seviyor gibiydi, bu yüzden bir süre iyi bir çift oldular. Ama seks sırasında Ryan'ın ona acı çektirmesi istiyordu. Gerçekten yaralamasını değil, ama acı çekmek istiyordu ve Ryan ona bunu veremiyordu. Ryan hayatının büyük bir bölümünü başkalarına fiziksel acı çektirerek geçirmişti ve bunu yatak odasına taşımak düşüncesi onu hasta ediyordu.

Ryan ve Anthony için her şey bitmişti.

Anthony'nin başka birinde aradığını bulmasını umuyordu.
Ryan'ın yükünü taşımayan biriyle.

Ryan, dalgınlaştığını fark etti ve Kamil'in vibratörle kıçını okşadığı ekrana boş boş bakıyordu. Ryan'ın eli, yumuşayan sikini gevşekçe tutuyordu, kıpırdamadan.

Lanet olsun. Dikkatini kaybetmişti. Her şey bitmişti.

Penisini bıraktı ve penis yorgun bir şekilde uyluğuna düştü.

Videoyu kapattı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. *Lanet olası ilaçlar. Lanet olası aptal kaygı. Lanet olası aptal porno yıldızları ve mükemmel işlevsel sikleri.*

Elini yüzüne sürdü. Ne kadar da çekici biriydi. Birkaç ay önce Grindr profilini silmişti ve şimdi onu *yeniden* etkinleştirmeli mi *diye* merak ediyordu. Belki de güncellenmiş bir açıklama eklemeliydi:

Bir saat boyunca oral seks yapsan bile boşalmayacak tüylü bir ahmakla hayal kırıklığına uğratacak bir seks mi arıyorum?

Siktir et. Ryan'ın uyuması gerekiyordu.

"Yarın gece bunu tekrar deneyeceğiz," diye penisine uyardı. "Sen, ben ve Kamil. Bunu yapacağız."

Siki gerçekten de sünnet derisinin içine *daha da* çekilmiş gibi görünüyordu.

"Bana yaptığın tüm iyilikler için seni doğramalıyım," diye homurdandı Ryan.

İkinci Bölüm

Fabian, Stila Enchantress Glitter & Glow sıvı göz farını kullanabilir miyim diye merak etti. Gerçekten çok güzeldi.

Elinin arkasına biraz test ürünü sürdü.

Çok güzeldi.

Elini mağazanın floresan ışıkları altında eğdi ve göz farının parıldamasını izledi. Renk, zeytin rengi tenine çok yakışıyordu.

Deneme ürününü rafa geri koydu ve kozmetik tezgahının arkasındaki taburesine geri döndü. Kenarına oturdu ve sıkıntıdan deliye dönmüş bir şekilde ileri geri sallanmaya başladı. Savers Drug Mart'taki gece vardiyasının bitmesine sadece kırk dakika kalmıştı, ama mağaza son bir saattir neredeyse hiç müşteri almamıştı ve Fabian eve gitmeye can atıyordu.

Önündeki masanın üzerinde duran aynada makyajını kontrol etti. Her şey hala mükemmeldi. Bugün özellikle sıvı eyelinerini çok iyi sürmüştü.

Sanırım, oldukça çılgın ve deneysel makyajlar yapmasına izin veren bir işi olduğu için minnettardı.

biraz çılgın ve deneysel makyajlar yapmasına izin veren bir işi olduğu için minnettardı. Savers güzellik departmanı çalışanlarının üniforması olan siyah düğmeli gömlek ve siyah pantolon giyiyordu, ama yüzünde yaratıcı olabilirdi. İş göz alıcı olmaktan uzaktı, *alışveriş merkezindeki kozmetik mağazaları* kadar bile göz alıcı değildi, ama çok daha ruhunu yıkan işler de vardı. En azından burada kendisi olabilirdi.

Otomatik kayar kapılar açıldı ve Fabian başını kaldırdı. Mağazaya giren müşterileri mümkün olduğunca sıcak bir şekilde karşılamak onun göreviydi, ama bu adamın kozmetik satın almaya gelmediğini hissediyordu. Adam iri yarıydı, gür sakalı ve gri bere altından çıkan uzun kızıl saçları vardı. Sonbahar Noel Baba'sına benziyordu.

"İyi akşamlar," dedi Fabian neşeyle. Adam şaşırmış görünüyordu ve gözleri Fabian'a takılana kadar etrafına bakındı. "Yardımcı olabilir miyim...?"

Aman Tanrım. Kahretsin.

"Ryan?" Fabian kendini durduramadan ismi ağzından kaçırdı. Ryan Price *olsa* bile, Fabian'ı tanıyacak değildi. Muhtemelen onu hatırlamayacaktı bile.

Muhtemelen Ryan Price olan adam, ağzı açık ve gözleri fal taşı gibi Fabian'a baktı. "Evet?" dedi sonunda.

"Özür dilerim," dedi Fabian çabucak. "Muhtemelen beni hiç tanımadınız. Bu..."

"Fabian," dedi Ryan, fısıltıdan biraz daha
yüksek bir sesle. Fabian gülümsedi.

"Hatırlıyorsun!"

Ryan başını salladı. "Fabian," dedi tekrar.

Fabian tezgâhın arkasından çıktı ve Ryan'ın birkaç adım önünde durdu. Ryan hiç kıpırdamadı.

Ryan. Lanet olsun. Price.

"Şu haline bak," dedi Fabian. "Çok... kocaman görünüyorsun."

Fabian'ın hatırladığından daha da uzundu. On yedi yaşından beri büyümüş olması muhtemeldi, ama Fabian da büyümüştü. Bir nevi. Fabian hala Ryan'dan bir ayak kadar kısaydı. Sakalı ve genel görünüşü, Ryan'a sert bir motorcu/Viking havası veriyordu. Fabian onu en son gördüğünde, kızıl saçları kısaydı ve yüzü pürüzsüzdü.

Ryan'ın yüzü sonunda utangaç bir gülümsemeye dönüştü. "Seni neredeyse tanıyamıyordum," dedi sessizce. O anda Fabian, Ryan'ın onun (kusursuz) göz kalemi ve gölgesinden biraz rahatsız olabileceğini fark etti. Bu düşünce, haklı olsun ya da olmasın, Fabian'ın biraz daha dik durmasına ve Ryan'ın bu konuda bir şey söylemesine cesaret etmesine neden oldu.

Ama Ryan sadece "İyi görünüyorsun" dedi.

Oh.

Fabian, kavga çıkmayacağı anlaşılınca omuzlarını gevşetti ve "Ryan Price'ı Toronto'ya getiren nedir?" dedi.

Ryan'ın gülümsemesi genişledi ve gözleri daha sıcak bir hale geldi. "Hokey. Guardians takımında oynuyorum."

Bu biraz *utanç verici*. "Bunu bilmeliydim," dedi Fabian. "Üzgünüm. Maalesef hala hokey hayranı değilim."

Ryan güldü. "Sorun değil." Bir an için, ikisi de garip bir sessizlik içinde durdular, sonra Ryan, "Hala müzik yapıyor musun?" dedi.

Fabian'ın yüzü aydınlandı. "Oh evet. Bu," etrafındaki mağazayı işaret etti, "sadece ek işim. Asıl işim müzik."

"Yani... kendi şarkılarını mı? Senin yazdığın
şarkıları mı?" "Çoğunlukla, evet."

"Bu harika! Konser veriyor musun?"

"Evet. Burada, Village'da sık sık çalıyorum. Ama şehrin her yerinde çalıyorum. Bazen başka şehirlerde de çalıyorum. Önümüzdeki Cumartesi Lighthouse'da bir konserim var."

Ryan kaşlarını çattı. "Burada deniz feneri mi var?"

Oh hayır. Ryan Price hala çok sevimli. "Hayır," Fabian güldü. "Burası sadece mahalledeki bir bar."

"Oh." Ryan'ın yüzü pembeleşti. "Evet, bu daha mantıklı."

"Evet. Konser, bir barınak için bağış toplama etkinliği ve büyük bir mekan. Güzel olmalı."

"Oh. Harika." Ryan yere baktı. Sonra Fabian'a. Sonra arkasındaki duvara. "Uh, reçetemi almam lazım, o yüzden..."

"Tamam! Seni alıkoymayayım!"

"Evet. Şey... seni tekrar görmek güzeldi."

"Ben de. Ve tebrikler? Guardians'ta oynadığın için mi? Bunun çok önemli bir şey olduğunu biliyorum."

Bu, Fabian'a bir başka sıcak gülümseme kazandırdı. "Teşekkürler." Sonra Ryan döndü ve mağazanın arkasına doğru yöneldi.

Fabian kendini kucakladı çünkü aniden çok açık ve garip hissetti. Ryan'ı bir daha göreceğini hiç beklemiyordu, ama aniden kendini on yedi yaşında, ailesiyle bir yıldan az bir süre yaşamış olan hokey oyuncusuna karşı kafa karıştırıcı ve gülünç bir aşkla dolu olarak buldu.

Fabian'ın ailesi yıllardır Halifax Breakers genç hokey takımının üyelerini evlerinde misafir ediyordu. Genç Fabian bundan her zaman rahatsızlık duymuş ve her kış evini işgal eden sinir bozucu sporcularla etkileşime girmekten aktif olarak kaçınmıştı. Adil olmak gerekirse, hokey oyuncuları da Fabian'a hiç ilgi göstermiyorlardı.

Ryan hariç.

Ryan farklıydı ve bu Fabian'ı tamamen dengesiz hale getirmişti. Genç Fabian dikenler gibiyd, eşcinselliğini saklayamıyordu, bu yüzden kendini önemli bir huysuz olarak koruyordu. Çoğunlukla kendine saklanıyor, müzik çalışıyor ve onunla konuşmaya çalışan herkesi reddediyordu. Fabian onu umursamıyorsa, koca aptal bir hokey oyuncusu ona zarar veremezdi.

Umursamıyordu.

Bu yüzden Ryan çok tehlikeliydi. Ryan, *şu anda Fabian'ın dükkanındaydı*.

Fabian'ın aklına bir şey geldi: Ryan bu eczaneden reçete ilacı alıyorsa, muhtemelen bu mahallede yaşıyordu, ki bu sadece Fabian'ın yaşadığı yer değil, aynı zamanda Kanada'nın en büyük eşcinsel mahallesi deydi.

Bu mutlaka bir şey ifade etmiyordu. Ama ilginçti. Belki.

Fabian, elinde küçük bir kağıt torba ile dükkandan çıkan Ryan'ı gördü. Tam kapıdan çıkmak üzereyken, Ryan durdu ve Fabian'a baktı. Ryan ona utangaç bir gülümseme ve el sallama ile veda etti, sonra gitti.

Üçüncü Bölüm

Ryan uçağa binerken önüne doğru baktı. Uçağın dışındaki cıvatalara ya da açık kapının etrafında görünen karmaşık mekanizmalara bakmadı. O cıvataların, tellerin ve ince metal plakaların bir arada kalmasının ne kadar önemli olduğunu, en ufak bir arızanın uçaktaki herkesin ölümüne neden olabileceğini düşünmedi.

Ryan bunların hiçbirini düşünemiyordu. Bunun yerine, her zamanki uçuş öncesi mantıklı ve sakinleştirici düşünceler listesini gözden geçirdi.

Her gün milyonlarca insan sorunsuz bir şekilde uçuyor.

Bu uçak muhtemelen binlerce kez olmasa da yüzlerce kez sorunsuz bir şekilde kalkış, uçuş ve iniş yapmıştır.

Pilot, bu uçak güvenli olmasaydı uçmazdı.

Uçuş görevlileri sakin, mutlu ve gülümsüyorlar. Bu onların her gün yaptıkları iş.

Takım arkadaşlarınız sakin.

Uçmak, araba kullanmaktan
daha güvenlidir.

Ryan tüm bunların doğru olduğunu biliyordu, ancak uçağa her bindiğinde onu saran yoğun korkuyu durduramıyordu. Uçaktaki herkesin mahvolacağını *bilen* tek kişinin kendisi olduğunu düşünmeden edemiyordu. *Herkes bunun ne kadar tehlikeli olduğunu göremiyor muydu?*

Ryan, geniş vücudunu dar koridora sıkıştırarak nefes verdi. Takımı çok dar geliyordu. Neden bu uçak yolculuklarında takım elbise giymek zorundaydılar? Boş bir koridor koltuğu ararken kravatını çekiştirdi.

"Pricey!"

Ryan uçağın arkasına baktı ve Wyatt Hayes'in koltuğun arkasından ona el salladığını gördü. Ryan başını sallayarak cevap verdi ve ona doğru ilerledi.

"Nasılsın?" Wyatt'ın sesi neşeli geliyordu. Kesinlikle bugün öleceğinden endişelenen bir adam değildi.

"Her zamanki gibi iyi, sanırım," dedi Ryan. Sırt çantasını Wyatt'ın yanındaki koltuğa koydu ve açtı. İçini karıştırdı ve en sevdiği yazarlardan birinin yeni çıkan
yeni bir roman, küçük bir şişe Tums

ve yıpranmış bir *Anne of Green Gables* kitabı çıkardı. Bu eşyaları telefonuyla birlikte önündeki koltuk cebine tıkıştırdı, sırt çantasını koltuğun altına itti ve oturdu.

"Bu yüzden seninle oturmayı seviyorum, Pricey," dedi Wyatt. "Sen bir okuyucusun." Kendi koltuk cebini işaret etti, Ryan kalın bir çizgi romanın üst kısmının dışarı çıktığını görebiliyordu. Wyatt çizgi romanları ve süper kahramanları severdi. Ryan onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Belki Ryan, Wyatt'tan giriş seviyesi çizgi roman önerileri isteyebilirdi. Bu dostça bir davranış olurdu...

"Uçuş sorunsuz geçecek. Buradan Nashville'e kadar hava durumuna baktım." Wyatt bunu sohbet eder gibi söyledi, ama Ryan onun elinden geleni yaptığını biliyordu. Belki de Toronto'nun yedek kalecisi olduğu ve oynamaktan çok maçları izlemeye zaman ayırdığı içindi, ama Wyatt dikkatli ve düşünceli biriydi. ve maçları oynamaktan çok izlemekle vakit geçirdiği içindi, ama Wyatt dikkatli ve düşünceli biriydi. Ryan başını sallayarak cevap verdi.
Wyatt'ın hava durumu raporunda rahatlık bulabilmeyi diledi, ama beynini sakinleştirecek hiçbir şey yoktu. Anksiyete ilaçları biraz yardımcı oluyordu ve muhtemelen şu anda uçaktan çığlık atarak kaçmasını engelleyen şeydi
, ama ne kadar mantıklı olursa olsun, en kötü senaryoları hayal etmekten kendini alamıyordu.

Kısa bir uçuş. Farkına bile varmadan Nashville'de olacaksın.

Ryan, NHL takımlarının çoğunlukla otobüsle seyahat ettiği günleri özlüyordu. Gençler hokeyi oynadığı zamanlarda, tüm seyahatler otobüsle yapılıyordu. Azınlıkta olduğunu biliyordu
azınlıkta olduğunu biliyordu, ama iki saatlik bir uçuştan ziyade on beş saatlik bir otobüs yolculuğunu tercih ederdi.

Telefonunu koltuk cebinden çıkardı ve her uçuştan önce yaptığı gibi kız kardeşine bir mesaj attı. Bunun sadece ondan haber almayı sevdiği için olduğunu, onu bir daha göremeyeceğinden endişelendiği için *olmadığını* kendine söyledi.

Ryan: Nashville'e gidiyorum.

Colleen: Kiminle oturuyorsun?

Ryan, pencere perdesini indiren Wyatt'a baktı.
bu hareketin neredeyse kesin olarak Ryan'ın yararına olduğunu düşündü.

Ryan: Wyatt Hayes

Colleen: Çok tatlı! Onunla çıkmalısın!

Ryan kızardı ve Wyatt'ın ekranı kesinlikle göremeyeceği şekilde telefonunu eğdi.

Ryan: Heteroseksüelim. Evliyim. Ve sus.

Colleen: Ah. Ama sevimli, değil mi?

Ryan, Wyatt'a bir kez daha bakmaya çalıştı, Wyatt da onun bakışını yakaladı ve ona gülümsedi

gülümsedi. Wyatt, şüphesiz çekici biriydi, ama...

Ryan: Benim tipim değil.

Ryan'ın aklından çıkaramadığı kişi Wyatt değildi. Ryan'ın Fabian Salah'ı neredeyse unutması uzun zaman ve çok uzaklık gerektirmişti. Ve şimdi, on üç yıl sonra Toronto'daki bir eczanede tesadüfen karşılaşmaları
hatıraların selini açmıştı.

Fabian, gençken bile çarpıcı biriydi — maço olmaktan uzak, hatta bunun için özür dilemekten daha da uzaktı. Her zaman kısa boyluydu ve o zamanlar 125 pounddan fazla ağırlığında olamazdı, ama Ryan ondan tamamen korkmuştu.

Aynı zamanda ona tamamen *aşık* olmuştu.

Bir uçuş görevlisi uçağın kapısını kapatıp kilitliyordu. Ryan'ın midesi düğümlendi. Kız kardeşine bir mesaj daha gönderdi. Yakında kalkış yapacağız. Gitmeliyim.

Colleen: Anne seninle mi?

Ryan gülümsedi ve eski *Anne of Green Gables* kitabının yıpranmış kenarlarına parmaklarıyla dokundu.

Ryan: Her zaman.

Colleen: O zaman güvendesin.

Ryan: Biliyorum. Teşekkürler.

Colleen: Seni seviyorum. İndiğinde bana mesaj at.

Ryan: Tamam. Seni seviyorum.

Telefonunu koltuk cebine koydu, böylece kalkış sırasında elinde ezilme riskini ortadan kaldırdı. Colleen'e şükürler olsun. Kız kardeşi ondan sadece üç yaş küçüktü ve iki binden az nüfuslu bir kasabada birlikte büyürken çok sıkı fıkıydılar. Onu geride bırakmak, profesyonel olmanın en zor yanlarından biriydi.

Uçak hareket etmeye başladı ve Ryan kolçakları sımsıkı tuttu. Gözlerini kapattı ve nefes egzersizlerini yaptı. *Sorun yok. Her şey yolunda.*

Gözlerini açtığında,
Dallas Kent ve Troy Barrett'ın sırıtan, aptal suratlarını gördü. Gözleri onların gözleriyle buluştuğu anda, gülmeye başladılar. Onları ondan birkaç sıra ayırsa da, Ryan Dallas'ın şöyle bir şey söylediğini duyabiliyordu
"Kalp krizi geçirecek gibi görünüyor."

Aptallar.

"Hey," dedi Wyatt, muhtemelen neler olduğunu tahmin etmiş. "Nashville için hiç oynadın mı? Unuttum."

"Hayır," dedi Ryan. "Batı takımlarında oynamadım."

"Ah. Nashville tarafından seçileceğimi sanıyordum. Menajerim de öyle olacağını düşünüyordu. Ama sonra... Toronto."

"Hayal kırıklığına uğradın mı?"

Wyatt gülümsedi. "Biraz. Ama sonra Toronto'da Lisa ile tanıştım, yani her şey yoluna girdi."

Ryan, Wyatt'ın doktor olan eşiyle sadece bir kez, takım yemeğinde tanışmıştı. Wyatt, köprücük kemiği kırık olduğu için hastanede yatarken Lisa ile tanışmıştı. Ryan, Wyatt'ın bu kadar kısa sürede Lisa'yı etkileyebilmesine şaşırmamıştı.

"Onu hiç görebildiğimden değil," diye ekledi Wyatt. "Bir hokey oyuncusuyla evlenmekten daha kötü olan tek şey bir doktorla evlenmektir. Sakın yapma."

"Tamam." Ryan bir yıldan fazladır *kimseyle çıkmadığı* için, bu kesinlikle onun endişelendiği bir sorun değildi.

Uçak döndü ve durdu, Ryan kalkışa geçeceklerini anladı. Bu kısmı hiç sevmiyordu. Hiçbir kısmını sevmiyordu ama bu kısmı *gerçekten* hiç sevmiyordu.

"İstersen susmamı söyleyebilirsin," dedi Wyatt, "ama şu anda konuşmamın bir faydası olur mu?"

"Evet," dedi Ryan dişlerini sıkarak. "Konuşmaya devam et."

"Bir dahaki sefere merkeze geldiğimde benimle gelmelisin." Wyatt, Toronto'nun düşük gelirli bir bölgesindeki toplum merkezine düzenli olarak gidiyordu. Çocuklarla vakit geçiriyor, salon hokeyi oynuyor ve Toronto Guardians ürünleri dağıtıyordu.

"Çocukların benimle tanışmaktan gerçekten heyecanlanacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Ryan şüpheyle.

"Tabii. Neden olmasın?"

"Kent'i ya da Barrett'ı görmek istemezler mi?" Ryan, NHL All-Stars takımında oynayan iki ahmağı işaret ederek başını salladı.

"O pisliklerin çocukların 100 metre yakınına bile yaklaşmasına izin verilmemeli bence. Ya da kimsenin. Kötü örnek oluyorlar."

Uçağın motoru gürültüyle çalışmaya başladı ve uçak ileri doğru sarsıldı. Ryan gözlerini kapattı

gözlerini kapattı ve kafasında NHL takımlarını alfabetik sırayla saymaya başladı. Birkaç saniye içinde her şeyin biteceğini biliyordu. Sadece bunu atlatması gerekiyordu.

"Yani, çoğunlukla yedek kalecinin ziyaretlerini alıyorlar, bu yüzden gerçek dakikalar oynayan bir defans oyuncusunun onlar için heyecan verici olacağına eminim

" diye devam etti Wyatt, Ryan'ın artan sıkıntısını kibarca görmezden gelerek. "Ayrıca, sen kocaman birisin. Çocuklar bunu sever."

Ryan yüzünü buruşturdu, ama cevap vermek için kendini zorladı. "Çocuklar benden korkar." "Yok canım. Sen Chewbacca gibisin. Seni sevecekler."

Bir mucize eseri, Ryan uçağın kalkış sırasında gerçekten güldü. "Çok teşekkürler."

Wyatt konuşmaya devam etti ve ziyaretleri sırasında tanıştığı bazı çocuklardan bahsetti. Ryan pek cevap vermedi, ama dikkatle dinledi. Ryan birkaç dakika gözlerini sıkıca kapatarak sessizce dinledikten sonra, Wyatt "Bu arada, sanırım düzlüğe çıktık" dedi.

Ryan önce bir gözünü, sonra diğerini açtı. Uçakta etrafındaki herkesin bu kadar sakin olması onu her zaman şaşırtıyordu. Takım arkadaşları sohbet edip şakalaşıyor, kulaklıklarını takıyor ya da masalarını indirip kart oynuyorlardı. Bazıları uyuyordu. Ryan, uçakta *uyuyacak* kadar rahat olmayı hayal bile edemiyordu.

"Başardık!" Wyatt ona gülümsedi.

"Harika," dedi Ryan gergin bir şekilde. *Kırk bin fit yükseklikteyken endişelenecek bir şey yok*.

Wyatt başını salladı. "Buna kendini maruz bıraktığına inanamıyorum. Her zaman bu kadar kötü mü?"

Bazen daha da kötüsü olur. "Evet, öyle."

"Alabileceğin bir hap falan yok mu?"

"Bir şey alıyorum. Sayılır." Ryan, anksiyete ilaçları veya terapisiyle ilgili ayrıntılara girmek istemiyordu.

Anksiyete ilaçları veya terapisi hakkında ayrıntılara girmek istemiyordu. Takımda onunla konuşmaktan hoşlanan tek kişiyi garip bir duruma sokmanın anlamı yoktu. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Ne okuyorsun?"

Wyatt renkli kitabını koltuk cebinden çıkardı. "Jack Kirby'nin *Mister Miracle* çizgi romanlarının bir koleksiyonu. DC için yaptığı *Fourth World* çizgi romanlarından ortaya çıkan bir seri. Harika bir şey."

Ryan, Jack Kirby, Mister Miracle veya Fourth World'ü hiç duymamıştı, bu yüzden sadece başını salladı.

"Kitap ödünç almak istersen bana haber ver. Koleksiyonum şu anda oldukça saçma bir hal aldı. Bodrumumuz artık benim çizgi roman salonum oldu. Bir ara gelip görmelisin."

"Tabii, olur. Çok güzel olur." Muhtemelen bu da asla gerçekleşmeyecekti, ama Ryan bunu söylemedi.

"Yeni evine taşındın mı?"

"Evet. Hala çoğu oda için mobilya almam gerekiyor, ama taşındım." "Harika. Apartman, değil mi? Şehir merkezinde mi?"

"Evet." Ryan, bu konuşmayı daha iyi yürütebileceğini biliyordu, ama Wyatt'a apartmanının yerini söylemek istemiyordu. Toronto'nun Gay Köy, herhangi bir anlam ifade ediyordu — pahalı mülklerin bulunduğu ve birçok farklı insanın yaşadığı bir şehir merkezi mahallesi — ama Ryan, takım arkadaşlarının hiçbirinin orada yaşamadığını biliyordu, bu yüzden adresi soru işaretlerine yol açabilirdi. Ve Ryan soru cevaplamaktan hoşlanmazdı.

Uçak bir sarsıntıya maruz kaldı ve o kolçaklara sıkıca tutundu. *Normal. Her şey normal. Yoldaki bir tümsek gibi. Amcanın teknesinin altındaki dalgalar gibi. Güvendesin.*

Bir süre, uçakta değil de teknede olduğunu hayal etmeye çalıştı. Nova Scotia'nın Ross Harbour kasabasında teknelerde büyümüştü. Annesinin babası ve amcaları ıstakoz balıkçısıydı ve küçük köydeki herkesin bir tür teknesi vardı. Tekneler Ryan'ı rahatlatıyordu, istatistiksel olarak uçaklardan daha tehlikeli olsalar da.

Tekneleri düşünmek, Ryan'ın beyninde en sevdiği anılardan birini canlandırdı: soğuk bir nisan gecesi, Fabian'a o kadar yakın duruyordu ki, ikisi de Halifax-Dartmouth'un korkuluğuna yaslanırken kollarının birbirine değdiği

feribotta durup önlerinden geçen dev bir konteyner gemisini izlediler. Geminin devasa gövdesi limanın karşısındaki şehrin ışıklarını karartmıştı ve Ryan kendini küçük hissettiğini söyleyerek utanç verici bir şey söylemişti. Fabian da *bir şey* söylemişti ama Ryan sadece Fabian'ın ona gülümsediğini hatırlıyordu.

O gülümseme.

O kadar tatlı ve utangaçtı ki. Ryan, Fabian'ın gözlerindeki daveti hayal mi etti, yoksa gerçekten mi gördü, bilmiyordu ve asla da bilemeyecekti. Gerçekten birbirlerine yaklaşmışlar mıydı? Fabian başını hafifçe eğip dudaklarını aralamış mıydı?

Ryan gözlerini açtığında, Kent ve Barrett'ın yine ona sırıtarak baktığını gördü. Gözleri buluştuğu anda ikisi de arkalarına döndüler, çünkü ikisi de lanet olası korkaklardı.

Ryan, aptal takım arkadaşlarını görmezden gelmeye ve Fabian hakkında hayal kurmayı bırakmaya kararlı olarak, koltuğunun cebinden kitabını çıkardı.

Ve Fabian'ın göz makyajı.

Ryan, Fabian'ın gözlerinin bu şekilde boyanmış olduğunu görmek için hiç hazırlıklı değildi — yeşilimsi gölge ve siyah kanatlı eyeliner, Ryan'ı gençken büyüleyen koyu kahverengi gözleri ve uzun kirpiklerini daha da çarpıcı hale getiriyordu. Bu, onun yakın zamanda unutamayacağı bir görüntüydü.

Tanrım, çok yakışıklı görünüyordu.

Gençlik yıllarına göre çok daha uzun değildi, ama çenesi daha keskin, göğsü ve omuzları daha genişti. Hâlâ çok zayıftı, ama artık bir *erkeğin* vücuduna sahipti. Fabian kollarını göğsünde kavuşturduğunda, Ryan kollarındaki ince kasların hafif şişkinliğini görebiliyordu.

Hayır. Fabian'ı düşünmeyi bırak.

Fabian, *neredeyse* öpeceği ilk erkek.

Öpmeyi çaresizce *istediği* ilk erkek.

Fabian, oynadığı bir gösteriden bahsetmişti.
Lighthouse adlı bir yerde. Ryan, bunun önümüzdeki Cumartesi olduğunu söylediğinden oldukça emindi. Ryan o gece Toronto'da bir maç oynayacaktı, ama belki maç erken bitecek ve Fabian'ın gösterisini izleyebilecekti.

Ama Ryan *oraya* gidemezdi, değil mi? Fabian onu davet etmemişti. Ryan'ın oraya gitmesi tuhaf olurdu. Ne diyecekti ki? *Merhaba, benim. Geçen gece eczanede muhtemelen sadece nezaketen konuştuğun adam.*
Şu anda seni takip ediyorum.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Ama bunun bir bağış toplama etkinliği olduğunu söylemişti. Belki Ryan gitmeliydi. İyi ve hayırsever bir vatandaş olarak. Bu tuhaf olmazdı. Değil mi?

Tanrım. Ryan aklını kaçırıyordu. Ve bu kesinlikle yapabileceği bir şey değildi. Bir daha olmaz.

Dördüncü Bölüm

Fabian gözlerini kırpıştırarak uyandı ve kime sarıldığını görünce iniltiyi bastırmak zorunda kaldı.

Önceki akşam yaşanan tüm olaylar bir anda aklına geldi. Fabian, Ian'ın Cadılar Bayramı partisinde harika vakit geçiriyordu. Fabian, partide *Claude* ile karşılaşmıştı. Claude, dar kesim koyu renk kot gömlek ve dar siyah kot pantolonla çok yakışıklı görünüyordu, çünkü Claude kostüm giymeye gerek duymayacak kadar havalıydı. Claude, ona ne kadar özlediğini söylemek için eğildiğinde, nefesiyle Fabian'ın kulağını gıdıkladı
ne kadar özlediğini söylerken, Tarek'in taklidinden çok daha az gülünç gelen Quebec aksanı. Fabian'ın eli, sanki kontrolü yokmuş gibi Claude'un eline kayıyor.

Sonra Claude onunla birlikte eve geldi, Fabian'ın kimseyle paylaşmak zorunda olmadığı, boktan da olsa dairesine. Fabian sık sık Claude'un onu çoğunlukla kendine ait bir yeri olduğu için sevdiğini hissediyordu.
sonsuza kadar seviştiler ve Claude onu özlediğini söyledi. O anda bu kulağa harika gelmişti. Claude onu sikerken de kulağa harika gelmişti.

Ama şimdi...

Fabian, Claude'u uyandırmak istemediği için dikkatlice ondan uzaklaştı. Ya da belki de Claude'un *gitmesi* için onu uyandırmalıydı.

Fabian, Claude'un yüzünü inceledi. Konuşmak yerine uyurken, Claude...

Tanrım, ne kadar da yakışıklıydı. İpeksi kahverengi saçları, yastığın gizlemediği gözünü örtüyordu ve dolgun dudakları aralıktı. Claude'un dudakları... şey, dikkat dağıtıcıydı.

Neredeyse yetersiz beslenmiş gibi görünen, bir sanatçının vücuduna sahipti. Cildi, genç ve seksi bir vampir gibi solgundu. Ve Fabian kesinlikle ona kapılmış gibi göründüğü için, o da bir vampir olabilirdi.

Fabian komodinden telefonunu aldı. Ekranda Vanessa'dan gelen cevapsız mesajlar doluydu.

Claude ile partiden ayrıldığını gördüm.

Claude ile eve mi gittin??? CLAUDE

İLE YATTI MI???

FABIAN! ŞU AN CLAUDE İLE SEKS MI YAPIYORSUN???

Claude ile seks yapmayı bırak, Fabian. Hemen şimdi. Lanet

olsun.

Bargain Brunch'ta bunu KONUŞACAĞIZ. Claude'u getirme.

Tamam. Onu getirebilirsin. Ama konuşmasına izin yok. Bunu AÇIKÇA belirt.

Fabian son cümleye burun kıvırdı, bu da Claude'u uyandırdı. "Siktir," diye boğuk bir sesle konuştu Claude. "Saat kaç?"

"Dokuz buçuk," dedi Fabian.

Claude, saat dokuzun dünyanın en iğrenç şeyiymiş gibi bir yüz ifadesi yaptı. Fabian onun gitmesini istiyordu. Bu kötü kararı tamamen silmek istiyordu.

"Bugün Bargain Brunch günü," dedi Fabian. "İstersen gelebilirsin."

"*Tanrım,* hayır."

"Ben yakında çıkacağım, o yüzden..."

"*Tamam*." Claude yataktan kalkıp banyoya gitmek için büyük bir çaba sarf etti. Geri geldiğinde, agresif bir şekilde kıyafetlerini aramaya başladı. "Siktir, sigaralarım nerede?"

"Bilmiyorum, ama burada içemezsin."

Claude yerden kot pantolonunu kaptı. "*Biliyorum.*" Etrafına bakındı. "Bir ceketim vardı."

"Sandalyenin üzerinde," dedi Fabian yardımsever bir şekilde. Claude'un gitmesini istiyordu, böylece duş alabilecekti. Dün gecenin günahlarını ve kalan parıltıları yıkamaya fazlasıyla hazırdı.

Claude huysuzca kıyafetlerini atmayı bıraktı ve Fabian'a uzandı.
Fabian iç geçirdi ve onun kucağına atladı. "Buna devam edebiliriz," dedi Claude o sinir bozucu seksi sesiyle. "Sadece sıradan bir ilişki olabilir."

"Bunu daha fazla sürdüremeyeceğim," dedi Fabian. "Bu benim istediğim şey değil. Durmamız gerek."

"Öyle diyorsun ama..."

Fabian başını salladı. "Ciddiyim. Görüşürüz, tamam mı?"

Claude geri adım attı ve ona iğrenç, bilmiş bir sırıtış attı. "Eminim göreceğiz."

Claude kapıyı kapattıktan sonra Fabian kendine küfretti.
Claude ile ilişkisini kesin olarak bitirmişti, ama sonra lanet olası Ryan Price ile karşılaşmıştı. Ne oluyor lan, evren? *Merhaba
Fabian. On yedi yaşındayken takıntılı olduğun hokey oyuncusunu hatırlıyor musun? İşte burada! Ve şimdi devasa, seksi bir oduncu ve ıslak rüyaların gerçeği!*

Ryan'ı görmekle Claude'la tekrar yatmak arasında bir bağlantı yoktu.

Tamam, Fabian, kirli duş kabinine girerken kendine söz verdi, *artık Claude yok. Artık Ryan Price'ı düşünmek yok. Bundan sonra sadece müzik ve normal, sağlıklı şeyler olacak.*

* * *

Fabian'ın arkadaşlarının, sevgiyle "Bargain Brunch" (Ucuz Brunch) adını verdikleri, yarı düzenli bir Pazar geleneği vardı. Bu geleneğin üç ana bileşeni şunlardı: dondurulmuş waffle, eczaneden alınan ucuz yüz maskeleri ve dedikodu. Herkes, dondurulmuş waffle'ları haute cuisine seviyesine çıkaracağını düşündüğü bir sos getirirdi. Fabian'ın geçirdiği haftadan sonra, arkadaşları ve yüz maskeleri tam da doktorun önerdiği şeydi.

Vape dükkanının kapısının yanındaki apartman kapısının zilini çaldı ve hemen merdivenlerden aşağı koşan ayak sesleri duydu. Kapı açıldığında, çok coşkulu bir Vanessa onu karşıladı.

"Fabian! Yaşasın!" dedi ve ona sarıldı.

Fabian güldü ve ona sarıldı. "Dün geceden beri beni özledin mi?" "Claude gibi kokuyorsun."

"Siktir git. Hayır, kokmuyorum."

"Öyle. Sigara ve küçümseme kokuyorsun." "Kapa çeneni."

Bargain Brunch, iki yatak odalı bir daireyi üç yatak odalı bir daireye dönüştürmüş olan Vanessa, Marcus ve Tarek tarafından sunuluyordu. *Dönüştürülmüş* demek belki de biraz abartılı bir ifadeydi:

oturma odası aynı zamanda Marcus'un yatak odasıydı. Vanessa, Fabian'ı merdivenlerden yukarı çıkardı ve doğrudan oturma odasına açılan ön kapıdan içeri girdi
Fabian, sırt çantasını çıkararak Marcus ve Tarek'in oturduğu futona doğru ilerledi.

"Ne getirdin?" diye sordu Tarek. "Armut."

"Ve..."

Fabian sırt çantasından dört ince paket çıkardı. "Yüz maskeleri! Kil, avokado, deniz yosunu ve, şey... ah, greyfurt var." Onları oyun kağıdı gibi sehpaya yaydı.

"Deniz yosunu ne işe yarar?" diye sordu Marcus.

"Nemlendirir, besler ve sizi Zendaya gibi parlatır," dedi Fabian, Savers Drug Mart'ın kozmetik bölümünde çalışan birinin tüm otoritesiyle.

"Satıldı." Marcus öne eğildi ve deniz yosunu maskesini kaptı. Parlaması için gerçekten yardıma ihtiyacı yoktu; koyu teni kusursuzdu.

Vanessa mutfaktan dört fincanla çıktı ve bunları sehpaya dizdi. Marcus ayağa fırladı ve buzdolabına gidip bir kutu portakal suyu ve soğutulmuş bir şişe Baby Duck Canadian
"şampanyası" aldı.

"Çay ve kahve için su ısıtıcısı kaynıyor," dedi Vanessa. Futonun karşısındaki yıpranmış koltuğa oturdu ve bir bacağını koltuğun koluna attı.
"Bana Mimosa yap, Marcus."

Marcus, kupaları Baby Duck ve portakal suyu ile dikkatlice doldurdu ve dağıttı. Fabian bir yudum bile almadan Vanessa, "Claude ile yine yattığına inanamıyorum" dedi.

Fabian ona gözlerini kısarak baktı. "Bir anlık zayıflık," diye mırıldandı.

"Montreal'e geri taşınacağını sanıyordum," dedi Tarek.

"Henüz dönmedi. Belli ki. Ve onu her gördüğümde... neden berbat biri olduğunu unutuyorum."

"Sana bir liste yapabilirim," dedi Vanessa yardımsever bir şekilde. "Ve onu yanında taşıyabilirsin."

"Gerek yok."

"Bir!" dedi, onu görmezden gelerek. "Sana ya da yaptığın hiçbir şeye kesinlikle ilgi duymuyor."

"O... benimle ilgileniyor. Bazen."

"İki," diye Marcus araya girdi. "Bargain Brunch'tan nefret ediyor."

Fabian gülümsememek için dudaklarını sıkıca kapattı. "Üç," dedi Tarek. "O bir züppe."

"Tamam, anladım."

"Dört." Yine Marcus. "O, film yapımında beceriksiz bir film yapımcısı."

Fabian, mimosa içkisini hızlıca yutmak zorunda kaldı, yoksa tükürecekti.

"Beş," dedi Vanessa. "Yiyecekler organik olmadığında şikayet eder, ama sigara içer."

Fabian artık gülüyordu. Kendini tutamıyordu. "Kapa çeneni. Onun berbat biri olduğunu biliyorum, tamam mı? O sadece... orada. Ve dün gece birine ihtiyacım vardı."

Vanessa onunla dalga geçmeyi bıraktı. "Ne oldu bebeğim?"

"Önemli bir şey yok. Sadece biraz yorgunum. Bu hafta eczanede fazladan vardiyalar aldım ve yeni şarkılarımı bitirmeye çalışıyorum. Ayrıca cumartesi günü yapacağım bağış toplama gösterisine hazırlanıyorum."

"Oh, tamam! Kesinlikle orada olacağım," dedi Vanessa. "Cumartesi günü hiç çalışmıyorum!" Village'da, dairesinden sadece birkaç blok uzaklıkta, lezbiyenlerin sahibi olduğu çok havalı bir seks oyuncakları dükkanında çalışıyordu.

"O gece çalışıyorum," dedi Marcus. "Üzgünüm." Bu hiç de sürpriz değildi; o, şehirdeki en büyük gey gece kulübü olan Force'da barmenlik yapıyordu.

"Sorun değil."

"Ben gelebilirim," dedi Tarek. Dördü arasında tek dokuz-beş mesaisi olan oydu. Göçmenlik hizmetleri kuruluşunda ofis asistanı olarak çalışıyordu.

" Harika. Program çok iyi."

"Evet, ama ben seni göreceğim," dedi Tarek. "*Herkes* onu görecek," dedi Vanessa.

"Sanki," dedi Fabian. Niagara Şelalesi'nden aldığı ucuz hediyelik kupa bardaktan mimosa kokteylinden bir yudum aldı. "Sanırım konserde yeni bir şarkı seslendireceğim."

"Yaşasın!" dedi Vanessa. "Aman Tanrım, *çok güzel* mi? Ağlayacak mıyım?"

"Muhtemelen."

"Kesinlikle ağlayacağım. Hala 'Ravine'i çaldığında ağlıyorum." "O şarkı sekiz yıllık, Van."

"Her seferinde."

Daha sonra, waffle'larını yedikten ve Baby Duck şişesi boşaldıktan sonra, dört arkadaş yüzlerinde cilt maskeleriyle uzanıp dinlendiler.

"Her hafta bunu sorduğumu biliyorum," dedi Tarek, "ama bu kadar yanması normal mi?"

"Evet," dedi Fabian. "Yüzün berbat olduğu için yanıyor. Düzeltmek için ekstra çaba sarf etmesi gerekiyor."

Tarek ona orta parmağını gösterdi.

"Oh!" dedi Vanessa aniden. "Sana bir şeyim var, Fabian." Yerden postacı çantasını aldı. Çanta, onu queer, seks pozitif feminist olarak tanımlayan yamalar ve
düğmelerle kaplıydı ve onu queer, seks pozitif feminist olarak açıkça tanımlıyordu.

"Titreşiyor mu?" Vanessa, seks dükkanında çalışmanın yanı sıra, oldukça popüler bir seks oyuncakları inceleme blogu da işletiyordu. Arkadaşlarını ürün testçisi olmaya zorlaması alışılmadık bir durum değildi.

"Tatlım, bunun çok daha fazlasını yapıyor." Çantasından parlak mor bir kutu çıkardı ve ona uzattı. "Ne düşündüğünü mutlaka bana söyle."

"Zorunda mıyım?" Fabian maskesini çıkardı, top haline getirdi ve boş waffle tabağına koydu.

"Hadi ama. Bütün bu oyuncakları tek tek incelemek için vaktim yok! Ayrıca benim prostatım da yok!"

"Önemli noktaları söyleyeceğim," dedi. "Eğer onu kullanırsam
tabii." "Kullanacaksın. Her şeyi yapıyor. Ve mor!"

"Bu... onu daha iyi yapar mı?"

"*Daha sevimli* oluyor. Muhtemelen Claude'dan daha iyi bir sevgili
olur." Fabian ona sert bir bakış attı.

"Konuşması daha keyifli, kesinlikle," diye ekledi gülümseyerek. "Instagram paylaşımları daha iyi."

"*Neyse*," dedi Fabian, konuyu başka bir şeye çevirmek için çaresizce. "Dün gece iş nasıldı, Marcus?"

O dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Yorucu. Cadılar Bayramı'nın Perşembe gününe denk gelmesinden nefret ediyorum çünkü bu, onu bir haftalık bir festivale dönüştürüyor. Kulüp, şeytan boynuzları takmış, her yere pislik saçan, reşit olmayan çocuklarla doluydu.
Sonunda kapandığımızda o kadar bitkin düşmüştüm ki, bütün gece benimle flört eden Cillian Murphy'ye benzeyen adamla eve gitmeye bile üşeniyordum."
"Trajik," dedi Fabian.

"Trajik," dedi Fabian.

"Cillian Murphy dışında kimse Cillian Murphy'ye benzemiyor, ama tamam," diye ekledi Tarek.

"O çok yakışıklıydı, benden hoşlanıyordu, ama ben onu reddettim." Marcus onlara kızgın bir bakış attı. "Şimdi Cillian-light ile sabah duşunu paylaşmak yerine siz pisliklerle waffle yiyorum."

"Mm," dedi Tarek. "Dün gece Nick Jonas'la yatacaktım ama istemiyordum."

"Siktir git," dedi Marcus. Ama gülüyordu.

Fabian, arkadaşlarına Ryan'la karşılaştığını *neredeyse* söyleyecekti, ama açıklaması çok karmaşıktı ve uğraşmaya değmeyecek kadar önemsizdi. Karşılaşmıştı.

On yıldan fazla süredir görmediği biriydi ve artık muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti. Son.

Ryan'la karşılaştığından beri onu düşünmüş değildi. Village'da dolaşırken gizlice onu aramış da değildi.

Tanrım. Yeter. Ryan bir *hokey oyuncusuydu*. Fabian'ın *iş yerinde* giydiği mavi formalarından birini giyiyordu. Fabian'ın şu anda dikkatini dağıtan şeylere ihtiyacı yoktu, ne kadar uzun boylu olurlarsa olsunlar, gülümsemeleri ne kadar sevimli olursa olsun.

Bu yüzden arkadaşlarına bir kez daha güzel vakit geçirdiği için teşekkür etti, çantasını aldı —dildo sayesinde artık daha ağırdı— ve umarım kendini müziğe kaptırabileceği evine doğru yola çıktı.

Ve sıkılırsa, oynayabileceği yeni bir oyuncağı olduğunu düşündü.

Beşinci Bölüm

Ryan diğer adamın kolunu eliyle kavradı ve onu sıkıca kendine çekti. Başını eğdi ve dudaklarını adamın kulağına yaklaştırdı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin, evlat?"

Ryan geri çekildiğinde, genç adamın gözlerinde korkuyu görebiliyordu. Hatta, ondan dalgalar halinde yayılan korkunun

kokusunu bile alabiliyordu. "S-siktir git," diye

tükürdü adam.

Ryan da onun çenesine yumruk attı. Ve kalabalık çılgına döndü.

Ryan, tek yumrukla işin biteceğini ve genç oyuncunun buzun üzerine düşeceğini ummuştu. Böylece hakemler araya girip kavgayı ayırabilir, çocuk Ryan Price ile kavga ettiğini söyleyebilir ve Ryan bu çaylağı çok fazla incitmek zorunda kalmazdı.

Ama çocuk yere düşmedi. Bunun yerine, sağ yumruğunu geri çekip Ryan'ın omzuna vurdu, ki muhtemelen hedeflediği yer orası değildi, çünkü Ryan, yumruklarının omuz yastığının sert plastiğine çarptığını duyabiliyordu.

Minnesota'da oynayan 22 yaşındaki çaylak Corkum adlı çocuk, bir saniye boyunca dehşetle kendi yumruğuna baktı, sonra geniş gözlerini Ryan'ın yüzüne çevirdi. Ryan omuz silkti ve ona özür diler gibi baktı
ve ardından yüzünün sağ tarafına ikinci bir yumruk attı.

Bu sefer Corkum buzun üzerine düştü. Ryan, çok daha iri vücuduyla onu koruyormuş gibi yaptı ve sanki ona tekrar vuracakmış gibi kolunu geri çekti. Vurmayacaktı elbette, çocuk artık kaplumbağa pozisyonuna geçmişti ve Ryan asla o pozisyondaki birine vurmazdı, ama hakemin dikkatini çekmek istiyordu.

İşe yaradı. Bir anda, çizgi hakemlerinden biri Ryan'ı Corkum'un üstünden sertçe çekti. Ryan ceza kutusuna götürülürken kalabalık tezahürat yapıyordu.

"Bedelini öde."

Ryan bu tezahürattan nefret ediyordu. Gerçekten, derinden nefret ediyordu. Bu tezahürat, gençlik hokey günlerinden, oynadığı sekiz farklı NHL takımına ve şimdi de dokuzuncu takımına kadar onu takip etmişti.

"Bedeli öde."

Kutunun içine oturdu, kaskını çıkardı ve uzun, terli saçlarını salladı.

"Seni özlemeye başlamıştım," diye şaka yaptı ceza kutusu görevlisi. Gerald altmışlı yaşlarındaydı ve ligdeki diğer görevlilerden daha konuşkandı.
Ryan bunu iyi bilirdi; onlara çok aşinaydı.

"Yakında bir evlilik teklifi bekleyeceksin, eminim," dedi Ryan. "Bunca zaman baş başa kaldınız."

Gerald güldü, ama Ryan kendi hayatının kaç saatini ceza kutusunda geçirdiğini merak etti. İki dakikalık ve beş dakikalık aralıkları toplarsa kaç gün ederdi?

Eh, Gerald'dan daha az. Belki.

Kalabalık sakinleşip oyun devam ederken, Ryan Corkum'un kendi ceza kutusundan kendisine bağırdığını duydu. "Hey, Price!"

"Evet?"

"Teşekkürler!" Corkum *gülümsüyordu* ve sanki hayatının en iyi seksini yapmış gibi kızarmıştı. Ryan burnunu çekip başını salladı.

"Onun gecesini güzelleştirdin!" dedi Gerald neşeyle.

"O bir aptal," diye homurdandı Ryan. Bir su şişesi kapıp kafasına sıktı, sonra ıslak saçlarını parmaklarıyla tarayarak yüzünden uzaklaştırdı
. Genç oyuncuların ona kavga teklif etmesi alışılmadık bir durum değildi; Ryan, ligin en sert
gençler, ona meydan okuyarak çabucak biraz saygı kazanabilirdi. Ancak bu, muhtemelen Ryan'ın en sevmediği türden bir kavgaydı.
En son istediği şey birini gerçekten incitmekti, bu yüzden
yumruklarını çekmeye ve rakibinin şakağına, burnuna veya gözlerine isabet etmemesine dikkat etmek zorundaydı. 1,98 metre boyunda ve neredeyse 120 kilo ağırlığında olan Ryan, genellikle buz pistindeki en iri adamdı, bu yüzden eşit güçte dövüşler nadirdi.

Ryan eldivenlerini tekrar giymeden önce sol elini inceledi. Muhtemelen parmak eklemlerinde biraz morluklar olacaktı, ama ciddi bir şey yoktu. Sırtının yine ağrımaya başlaması onu daha çok endişelendiriyordu.

Saate baktı. Bu gece daha fazla buzda kalacağını sanmıyordu; takımı iki gol öndeydi ve maçın bitmesine sekiz dakikadan biraz fazla zaman kalmıştı, o da bu gecelik görevini yerine getirmişti.

Beş dakika dolduğunda ve oyun durduğunda, Gerald kapıyı açarak Ryan'ın ceza kutusundan çıkmasını sağladı. Hızla

Toronto yedek kulübesine doğru hızla ilerledi ve savunma hattındaki takım arkadaşları Marcel Houde ile Wyatt'ın arasına sıkıştı.

Ryan yanına oturduğunda Marcel, "İyi dövüştün Pricey," dedi.

"Teşekkürler." Ryan, coşku eksikliğini umursamadı; doğrusu, iyi bir dövüş olmamıştı. Ama takım arkadaşları ondan sadece dövüşmesini bekliyordu ve insanları yumrukladığı için yüzeysel bir takdir bile almazsa, Ryan asla övgü duymayacaktı.

"Sence yıldızlar kimler olacak?" Wyatt sırıtarak sordu.

"Bilmiyorum. Belki..."

"Demek istediğim," diye devam etti Wyatt, "oyunun ilk yıldızı tabii ki ben olacağım, ama ikinci yıldız kim olacak?"

Ryan güldü. "Sen ve ben, dostum. Bir ve iki."

Wyatt başını salladı. "Ben bir numara, Zamboni iki numara. Sen üç numarasın." "Kabul ediyorum," dedi Ryan. Maçın son dakikasına girilmişti ve
Ryan iyi bir ruh hali içinde olduğunu fark etti. Takımı evinde kazanacaktı ve kaçınılmaz olarak bir sonraki uçağına binme endişesi yaşamaya başlaması için birkaç gün geçmesi gerekecekti.

Maç sona erdi ve Ryan kutlama için takım arkadaşlarının yanına buz pistine çıktı.
Wyatt, beyzbol şapkası ve temiz, kuru formasıyla her zamanki rutinine başlamıştı. "Vay canına, zor bir maçtı çocuklar. Ben olmasam başaramazdınız! Nerede içki içeceğiz?"

Kutlama soyunma odasında da devam etti. Ryan bir köşedeki dolabının önünde oturdu ve takım arkadaşları bağırıp çağırarak o gece için planlar yaparken sessizce ekipmanlarını çıkardı.

Ona sormayı düşünen Wyatt'tı. Elbette.

"Bizimle geliyor musun?" Oynamadığı için duş almaya gerek kalmayan Wyatt, koyu gri bir takım elbise giymiş, arenadan ayrılmaya hazırdı.

"Oh, uh, aslında ben eve gideceğim. Ben..." Ryan cümlesini bitirmedi çünkü Wyatt'a planlarından bahsetmek istemiyordu. O gece Fabian'ın gösterisini izlemeye gitmeye karar vermişti. Bütün hafta bu fikirle boğuşmuştu ve sonunda Fabian'ı izleme isteğinin dışarı çıkma konusundaki endişesinden daha ağır bastığına karar vermişti.

Neyse ki Wyatt bir açıklama istemedi. Zaten Ryan'ın davetini kabul etmesini beklemiyordu. Ryan bundan emindi. "O zaman pazartesi görüşürüz," dedi Wyatt. "İyi tatiller."

"Tamam. Sen de iyi günler."

Ryan acele etmeliydi. Saat ondan sonra olmuştu bile. Hayatında hiç bu kadar hızlı duş almamıştı ve maçlardan sonra arenadan takım elbiseyle çıkma kuralına lanet okudu. Eve uğrayıp üstünü değiştirecek zamanı yoktu; kulübe koşarak gitmesi ve Fabian'ın setini tamamen kaçırmamış olmasını umması gerekiyordu.

* * *

Ryan Lighthouse'a vardığında Fabian sahnedeydi, ama henüz hazırlık yapıyormuş gibi görünüyordu. Salon oldukça doluydu, bu hem konserin gelirinin bağışlandığı hayır kurumu hem de Ryan için iyi bir şeydi
çünkü Fabian'ın onu görmemesini tercih ediyordu. *Kimsenin*
görülmesini istemiyordu. Özellikle de tam takım elbise giydiği için, zaten normalde olduğundan daha fazla dikkat çekiyordu. Odadaki herkes rahat giyinmişti, ama kıyafetleri özenle seçilmişti. Üzerinde parlak desenler olan düğmeli gömleklerden tulumlara, düz beyaz tişörtlerden dar kot pantolonlara kadar her şeyi gördü. Ama kesinlikle başka takım elbise giyen yoktu.

Karanlık odanın arkasında durdu, boyunu düşünerek kimsenin görüşünü engellememek için dikkatli davranarak, Fabian'ın birkaç ayak pedalı, bir dizüstü bilgisayar ve bir klavye içeren karmaşık görünümlü bir düzenekle uğraşmasını izledi. Fabian'ın keman kutusunu da arkasında yerde görebiliyordu.
Fabian, her bir bileşen arasında hızlı ve verimli bir şekilde hareket ediyor, ara sıra sahneye yakın seyircilerle sohbet ediyordu. Ryan onun gülümsediğini ve güldüğünü gördü ve onu güzel ve kendine güvenen bir yetişkin olarak tekrar görmek ne kadar gerçeküstü bir şey olduğunu düşündü.

Ve bu, Fabian henüz sahneye çıkmadan önceydi.

İlk şarkı, Fabian'ın dizüstü bilgisayarından çaldığı basit bir davul parçasıyla başladı. Buna klavyeden çaldığı müzik katmanlarını ekledi; bu müziği yer pedalları kullanarak kaydettiği ve döngüye soktuğu anlaşılıyordu. Sesin kulağına hoş geldiğinde, başka bir katman daha ekleyerek tek başına bir ses duvarı oluşturdu. Dizüstü bilgisayardan ve klavyeden uzaklaşıp kemanını aldı ve mikrofonun önüne geçtiğinde, Ryan nefesinin kesildiğini hissetti. Fabian, siyah, şeffaf bir gömlek, şık siyah pantolon ve birkaç parlak kolye ile sahne ışıkları altında tek başına duruyordu. Ayrıca dramatik bir makyaj yapmıştı — Ryan

odanın arkasından bile görebiliyordu — ve tüm bunlar onu efsanevi bir yaratık ya da melek gibi gösteriyordu.

Ryan, Fabian kemanına yayını getirip ilk notaları çaldığında biraz nefesini tutmuş olabilir. Ryan onu dinlemeyi çok seviyordu.
gençken enstrümanını çalardı ve şimdi onu tekrar duymak şaşırtıcıydı. Yavaş, rüya gibi melodi kaydedildi ve pedallarla döngüye alındı, ardından Fabian kemanı ve yayını her iki elinde birer tane olacak şekilde yanına koydu. Mikrofona döndü, gözlerini kapattı ve şarkı söylemeye başladı.

Bu, Ryan'ın şimdiye kadar duyduğu en güzel şeydi; Ryan'ın omurgasından karnına kadar kıvılcımlar dans ettiren, unutulmaz bir şeydi. Fabian'ın sesi yumuşak ve tizdi, ama aynı zamanda net ve kendinden emindi. Müzik muhtemelen pop olarak adlandırılabilirdi, ama o kadar karmaşıktı ki Ryan herhangi bir kategoriye uyup uymadığından emin değildi. Fabian'ın sözleri gizemliydi, ama aynı zamanda açıkça seksiydiler. Ryan şarkının hikayesini tam olarak anlayamadı, ama her kelimeyi kesinlikle *hissetti*.

Nefesini tuttu, Fabian'ın seyircilere sunduğu bu mükemmel hediyeyle rekabet edebilecek en ufak bir ses bile çıkarmak istemiyordu. Ryan, bunun gerçekten önünde gerçekleştiğine ve dünyada bu insanlığın en etkileyici başarısını burada şahit *olamayan* insanlar olduğuna inanamıyordu.

Şarkı bitti, seyirciler alkışlarla coştu ve Ryan, şaşkınlıktan alkışlamayı neredeyse unutuyordu. Sonra bunun sadece *ilk şarkı* olduğunu fark etti.

"Teşekkürler," dedi Fabian, sanki az önce tamamen inanılmaz bir şey yapmamış gibi sessizce. "Sıradaki şarkı yeni. Henüz bir isim vermedim, ama bu gece denemek istedim, sizin için de uygunsa tabii."

Dağınık alkışlar ve birkaç takdir çığlığı duyuldu. Ryan, kulübe giderken sadece bir iki şarkı dinleyip gideceğini düşünmüştü, ama artık hiçbir şekilde oradan ayrılmayacaktı. Fabian setini bitirene kadar neredeyse hiç kıpırdamadan ayakta durdu. Otuz dakika mı?
Kırk dakika mı? Ryan, büyülenmiş olduğu için ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Son şarkı bittiğinde, Fabian yarı yarıya eğildi ve seyircilere öpücükler gönderdi.

Gösteri bitmişti ve Ryan gitmeliydi, ama şimdi Fabian ile gerçekten konuşmak istiyordu. Sadece gösteriyi ne kadar beğendiğini söylemek için. Fabian sahneden atladı ve Ryan onu bir süre gözden kaybetti. Bira almayı ya da oturmak için bir masa bulmayı düşündü, çünkü bazıları

insanlar dağılmaya başlamıştı. Bunun yerine, duvara yaslanıp birkaç dakika boyunca yere bakarak, kalabalığı takıntılı bir şekilde tarayarak Fabian'ı aramaktan kendini alıkoydu.

Muhtemelen yirmi dakika sonra Ryan, Fabian'ı boş bir masanın yanında tek başına dururken gördü

boş bir masanın yanında tek başına durduğunu ve bir şişe su içtiğini gördü. Ryan bunun bir fırsat olduğunu düşündü ve ona doğru bir adım attı. Sakalını hızla eliyle düzeltti, umarım iyi görünüyordur diye düşündü.

Bir adamın Fabian'a sarılmasını görünce durdu. Fabian adama gülümsedi ve hızla dudaklarından öptü. Adam tıknazdı, teni Fabian'ınkinden biraz daha koyuydu ve koyu çerçeveli gözlüklerle tamamlanmış şık bir kıyafet giyiyordu. *Sevimliydi*. Ve tabii ki Fabian'ın sevimli bir erkek arkadaşı vardı.

Adam, sohbet ederken elini Fabian'ın kolunda tuttu. *Sahiplenici*, diye düşündü Ryan. Onu suçlamadı. Ama ondan biraz nefret etti.

Tanrım. Fabian'ın erkek arkadaşı hakkında kötü düşünmeye ne hakkı vardı ki? Ryan adamı tanımıyordu. Ryan *Fabian'ı* tanımıyordu. Ryan bu bardan çıkmalıydı. Buraya ait değildi. Bu yüzden hiçbir yere gitmiyordu. Bu yüzden bu kadar yalnızdı. Tam arkasını dönmek üzereyken Fabian aniden gözlerini ona dikti.

Kahretsin.

Fabian'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ve diğer adamın koluna hafifçe dokunduktan sonra Ryan'ın yanına geldi.

"Sen olduğunu *tahmin etmiştim*," dedi Fabian. Hâlâ gülümsüyordu; dişlerini gösteren, tam bir mutluluk gülümsemesi. Ryan, kendi ağzının ölü bir balık gibi açık kaldığını fark etti.

"Merhaba. Ben, şey, ben sadece... Burada çalacağından bahsetmiştin. Bu gece. Geçen hafta konuşurken. Şeyde..."

Fabian yaklaştı. "Hatırlıyorum. Gerçekten geleceğini beklemiyordum."

"Üzgünüm. Muhtemelen gelmemeliydim..."

"Hayır! Hayır, burada olduğun için mutluyum. Bu... gerçekten çok tatlı. Aslında." "Oh."

"Kıyafet kuralları konusunda daha net olmalıydım belki de." Fabian'ın bakışları Ryan'ın açık gri takım elbisesini süzdü ve dudakları alaycı bir gülümsemeye büküldü.

"Doğrudan arenadan geldim. Değişecek vaktim olmadı. Saçma göründüğümü biliyorum."

"Hiç de değil."

Birkaç saniye sessizce durdular ve Ryan hem kaçmak hem de elini uzatıp Fabian'ın muhteşem yüzüne dokunmak istedi.
Birbirlerine çok yakın durdukları için Ryan, makyajının sanatsal yönünü artık açıkça görebiliyordu; Fabian'ın göz kapakları siyah ve gümüş rengi dumanlı katmanlarla boyanmıştı ve yüzünde keskin elmacık kemiklerini vurgulayan yanardöner parlak bir pudra vardı.

"Gösteriden keyif aldın mı?" diye sordu Fabian.

Lanet olsun, Ryan. Ne kadar kaba birisin? "Tanrım. Evet, inanılmazdı. Sen... gerçekten çok iyisin."

Fabian dudaklarını birbirine bastırdı ve "Teşekkür ederim" dedi.

Ryan daha fazlasını söylemek istedi, ama Fabian'ın müziğinin ne kadar inanılmaz olduğunu anlatacak doğru kelimeleri bulamadı. Bunun yerine, "Peki, seni işine bırakayım..." dedi.

"Gel, bize katıl," diye Fabian sözünü kesti. "Arkadaşlarımla tanışabilirsin. İçecek kuponlarım var. Ne alırsın?"

"Oh. Gerek yok..."

"Hadi ama. Ne kadar harika olduğumu bana biraz daha anlatabilirsin." Ryan buna güldü. "Tamam."

Fabian onu birkaç dakika önce sarıldığı, öptüğü ve dokunduğu adama geri götürdü. "Bu arkadaşım Tarek. Diğer arkadaşlarımla birlikte yaşıyor, Vanessa burada... *bir yerlerde*... ve Marcus, bu gece çalışıyor olduğu için burada değil."

Arkadaş. "Memnun oldum, Tarek." Ryan elini uzattı. "Ryan."

Tarek'in yüzü, Ryan'ın kim olduğunu hiç bilmediğini açıkça gösteriyordu, ama bu kaba bir şekilde değildi. "Ryan," diye tekrarladı ve elini sıktı.

"Ryan eskiden bizimle birlikte yaşıyordu," diye açıkladı Fabian. "İkimiz de on yedi yaşındayken."

"Oh!" Tarek'in yüzünde anlayış belirdi. "Sen bir hokey oyuncususun!" "Evet."

Ryan takım elbisesinin düğmesiyle oynadı ve
. "Hala oynuyor musun?" diye sordu Tarek kibarca.

Ryan tam olarak ünlü değildi, ama kim olduğunu bilmeyen biriyle konuşması alışılmadık bir durumdu. Onun hakkında hiçbir beklentisi olmayan insanlarla tanışmak alışılmadık ve bir bakıma hoştu. "Guardians takımında oynuyorum. En azından şimdilik. Sık sık takas ediliyorum." *Tanrım. Kapa çeneni, Ryan.*

"Bu zor olmalı," dedi Tarek, sesi gerçekten sempatik geliyordu. "Çocukken çok taşındım. Berbat bir şey."

Ryan başını salladı. "Öyle." Tarek'e soracak bir şey bulmak için çaresizce düşündü, ama bir kadın Fabian'a normalde maç kazandıran gollere layık bir kucaklaşma ile *saldırınca* bu durumdan kurtuldu.

"Fabian! Bu çok iyiydi!"

Ryan, Fabian'ın tepkisini göremedi çünkü yüzü kadının hacimli, kıvırcık sarı saçlarıyla kaplıydı. Kadın, Fabian'ı bırakmadan başını çevirip doğrudan Ryan'a baktı. "İnanılmazdı, değil mi?"

"Evet," diye cevapladı Ryan. "Harikaydı."

Kadın Fabian'ı bıraktı ve tamamen Ryan'a döndü. "Sen kimsin?" Soru o kadar açık sözlüydü ki, Ryan gülmekten kendini alamadı. "Uh, Ryan. Sadece... biz eskiden, ah..."

"Merhaba Ryan! Fabian'ın hayranı mısın?"

"Ben, şey..."

Fabian onu kurtardı. "Bu arada, bu Vanessa. O biraz *çok* şey."

"Kesinlikle doğru," diye onayladı. "Takım elbiseyi beğendim." "Oh. Teşekkürler."

"Ne alırsın Ryan?" diye sordu Fabian, başını bara doğru eğerek.

"Gerek yok..."

"Bira? Bira olacağını tahmin ediyorum."

Fabian'ın dudaklarında, Ryan'a şakacı olduğunu gösteren bir gülümseme belirdi. Ryan da aynı şekilde cevap verdi. "İnsanlar hakkında varsayımlarda bulunmamalısın."

Vanessa, Fabian'ın koluna yumruk attı. "*Doğru*. Sen daha iyi bilirsin. Ryan, bu geceki barmenin muhteşem limonlu martini yaptığını biliyorum. Bana içki kuponlarını ver, Fabe. Sen kal ve *arkadaşına* eşlik et."

Fabian, Ryan'ın tercüme edemeyeceği pek çok şeyi ifade eden bir bakışla Vanessa'nın yüzüne baktı ve ona bir dizi kağıt bilet uzattı. "Ben de o martinilerden bir tane alayım."

Vanessa önce Tarek'i, sonra Ryan'ı işaret etti. "Martini mi? Martini mi?" "Tabii," dedi Tarek.

"Ah, ben aslında bira alayım," dedi Ryan utangaç bir şekilde.

"Ha!" Vanessa çok sevindi. "Bira olsun o zaman. Tarek, benimle gel." "Çok ince," diye mırıldandı Tarek, ona doğru dönerek.

* * *

Fabian, saçma sapan arkadaşlarının kalabalığın içinden bara doğru ilerlemesini izledi, sonra dikkatini tekrar Ryan'a çevirdi. "Biraz zaman alabilir," dedi. "Vanessa barmene aşık."

Ryan'ın saçı bu gece küçük bir topuz şeklinde toplanmıştı, bu da sakalının kabarıklığını daha da vurguluyordu. "Nasıl böyle şarkılar yazabiliyorsun bilmiyorum. Ya da insanların önünde sahnede nasıl çalabiliyorsun."

"Sen her zaman milyonlarca insanın önünde hokey oynamıyor musun?"

"Aynı şey değil."

"Değil mi?" Fabian, bunun nasıl aynı şey olmadığını gerçekten anlamıyordu.

Ryan başını salladı. "Kalabalığın önünde hokey oynayabilirim, ama asla milli marşı söyleyemem, anlıyor musun?"

Fabian bunu hayal etmeye çalıştı ve kendi kendine gülümsedi. "Çünkü sen hokeyde *iyisin*. Ben de bunda iyiyim." Sahneyi işaret etti. "Ve seyircilerim hata yaptığımda beni yuhalamazlar.
sporseverlerin daha az hoşgörülü olduğunu duydum."

Ryan'ın ağzı biraz yukarı kıvrıldı. "Kesinlikle oldukça sert olabilirler.
Ve hokeyde *iyi* olduğumdan pek emin değilim."

Tamam. Bu çok aptalcaydı. "*NHL'de* oynuyorsun, Ryan. Benim bilmediğim daha üst bir lig var mı?" Kaşlarını çattı. "Dürüst bir soru. Aslında bir tane olabilir."

Ryan güldü. "Hayır. NHL en yüksek seviyedir. Ama ben..." Kendini durdurdu ve Fabian onun ne söylemek üzere olduğunu merak etti. Ryan, "Kıyafetinizi beğendim" diye pat diye çıkınca, merakından sıyrıldı.

Fabian gülümsedi. Bu geceki görünüşünden gurur duyuyordu: üzerinde siyah, barok tarzı kadife çiçekler bulunan şeffaf bir tişört, siyah smokin pantolonu ve Forever 21'den aldığı
Forever 21'den aldığı bir sürü ışıltılı kolye. Ryan'ın bakışlarının, tişörtün içinden sağ meme ucundaki piercingin göründüğü Fabian'ın göğsüne takıldığını fark etti. "Teşekkür ederim."

"Kendimi çok sıradan hissediyorum," dedi Ryan, sonra bunu söylediği için hemen utanmış gibi göründü. Elini saçlarının ve sakalının üzerinden geçirdi, Fabian bu hareketin onun gerginlik alışkanlığı olduğunu zaten fark etmişti.

"Sadece sıradan, iki metrelik bir hokey yıldızı. Çok sıkıcı," diye alay etti.

Ryan kızardı. "Ben iki metre boyunda değilim."

"Seni hafife mi aldım?"

"Ben 2 metre 10 santimim."

Oof. 2 metre 10 santim. Fabian hiç bu kadar uzun bir erkekle birlikte olmamıştı. Nasıl olurdu acaba? Öpüşmek mümkün müydü? Bunu öğrenmeyi çok isterdi.

Ryan Price ile birlikte olacağı anlamına gelmiyordu. Bunun birçok nedeni vardı.

"Gel otur." Fabian yanlarındaki boş masayı işaret etti. Oturmak en azından Ryan'ın boyunun dikkatini dağıtmasını engelleyecekti. Ve o takım elbiseyi ne kadar iyi giydiğini.

Oturduktan sonra Fabian dirseğini masaya dayadı, öne eğildi ve çenesini yumruğuna dayadı. "Bana kendinden bahset, Ryan Price."

Ses tonu muhtemelen biraz fazla flörtçüydü, çünkü Ryan gergin bir şekilde güldü ve başka yere baktı. "Anlatacak pek bir şey yok."

"Bu mahallede mi yaşıyorsun? Yani Village'da mı?"

"Şey, sayılır. Tam burada değil, birkaç blok güneyde. Senin çalıştığın eczanenin yakınında."

"Yani... evet, öyle mi? Village'da mı yaşıyorsun?" Fabian alaycı gülümsemesini saklayamadı, ama bu Ryan'ı rahatlatmış gibiydi. O da ona gülümsedi.

"Evet. Üzgünüm. Basit bir soruya uzun cevap verdim."

Fabian bunu zorlamalıydı. Merakla yanıp tutuşuyordu. "Eşcinsel mahalleye

taşındığını *biliyor* muydun?"

eşcinsel mahallesine taşınacağını biliyor muydun?"

Ryan, evet-hayır sorusuna nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışır gibi kaşlarını çattı. "Evet. Biliyordum."

Daha fazla bilgi verilmedi, bu yüzden Fabian geri çekildi. Yine de meraklanmıştı.

Bir süre sessizce oturdular, Fabian barın yönüne bakarak içecek siparişlerinin ne durumda olduğunu merak ediyormuş gibi görünüyordu. Bir sonraki soruyu Ryan'ın sormasına karar verdi.

Ancak Ryan, aniden "Ben eşcinselim" diyerek sessizliği bozdu. Fabian bunun

olabileceğini tahmin etse de, Ryan'ın bu sözleri duyunca

Ryan'ın bu sözleri duymak... "Vay canına."

"Sürpriz," dedi Ryan omuz silkerek.

"Hokey oyuncularının eşcinsel olmasına *izin var mı*

ki?" Ryan güldü. "Artık sadece beş dakikalık bir ceza."

Fabian ona boş boş baktı.

"Üzgünüm," dedi Ryan. "Hokey şakası. *Kötü* bir hokey şakası. Evet, eşcinsel hokey oyuncuları var."

Fabian bunu düşündü. "Sanırım New York'ta öyle bir adam var. Yakışıklı olan."

"Scott Hunter. Evet. Ben diğeriyim. Çekici olmayan olan." Ryan, kendi kendini küçümseyen yorumuna gülümsedi.

Fabian *bu* değerlendirmeden pek emin değildi, ama şimdilik görmezden geldi. "Peki neden New Yorklu adamın eşcinsel olduğunu duydum da senin hakkında bir şey duymadım?"

Ryan burnunu çektirdi. "Çünkü ben süperstar değilim. Ve Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra canlı yayında erkek arkadaşımı öpmedim."

Ryan'ın "*erkek arkadaşımı öptüm*" demesi Fabian'ın başını biraz döndürdü. Ryan'ın erkek arkadaşı mı *vardı*? Ryan *erkeklerle* çıkıyordu. Ryan erkekleri *öpüyordu*. Ryan hokey oynuyordu ve *erkekleri öpüyordu*.

"Ben de bu konu hakkında pek konuşmam," diye devam etti Ryan. "Eşcinsel olmak hakkında, yani. Ya da herhangi bir şey hakkında, aslında."

Bu kesinlikle doğruydu. Ryan, utangaç bir gençken olduğundan daha konuşkan görünmüyordu. "Takım arkadaşların bilmiyor mu?"

"Bazıları biliyor. Biliyordu. Dediğim gibi, çok kez takas
edildim." "Bu konuda pislik gibi davranıyorlar mı?"

Ryan omuz silkti. "Çoğu umursamıyor gibi görünüyor. Ya da belki de iri yapılı olmam yardımcı oluyor. Bilmiyorum."

O anda Tarek, her iki elinde birer martini bardağı ve dirseğinde bir şişe bira ile masaya geri döndü. "Vanessa, Callie ile flört ediyor."
."

"Ah," dedi Fabian, martini kadehini kabul ederek. "Muhtemelen onu bir daha görmeyeceğiz."

"Muhtemelen," diye onayladı Tarek.

Fabian, Ryan'ın birasını yudumlamasını izledi. Onlardan biraz uzaklaşmıştı, ama özellikle bir şeye bakıyor gibi görünmüyordu. Fabian, en iyi arkadaşlarıyla ve Ryan Price ile birlikte her zamanki barlarından birinde masada oturmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Ryan Price, görünüşe göre Fabian, Fabian'ın arkadaşları ve bulundukları bu bar kadar tuhaftı.

Ama o hala bir hokey oyuncusuydu ve Fabian, on yıl önce Toronto'ya taşınarak üniversiteye başladığında, hayatından hokeyin tüm izlerini silmekten çok memnundu.
Ryan'ın burada, Fabian'ın en sevdiği mekanlardan birinde olması, onu normalden daha fazla rahatsız etmeliydi.

Ryan *farklıydı*. Fabian, on yedi yaşındayken bunu hissetmişti ve şimdi de hala hissediyordu. Fabian'ın ailesinin evine gelen, Fabian'ın okula gittiği, koçluk yaptığı diğer tüm hokey oyuncularının aksine...

Babası tarafından, Ryan onu hiç rahatsız hissettirmemişti. Birlikte yaşadıkları zamanlarda, Fabian aslında Ryan'ın sessiz varlığından hoşlanmıştı. Mutfak masasında birlikte ödevlerini yaptıklarında, Amy ile birlikte (tekrar) *Finding Nemo'yu* izlediklerinde veya birlikte okula yürüdüklerinde, her zaman neredeyse tamamen sessizlik içindeydiler. Ama Fabian onun yanında olmasını her zaman sevmişti. O sanki... büyük, tatlı bir köpek gibiydi.

Fabian bu hoş olmayan düşünceye yüzünü buruşturdu ve limonlu martini'sinden bir yudum aldı.

Uzun dakikalar boyunca masadaki kimse bir şey söylemedi. Ryan hala başka yere bakıyordu, sırtı Fabian'a dönük ve Tarek telefonuna dalmıştı.
telefonuna dalmıştı.

"Tüm ekipmanlarını eve nasıl götürüyorsun?" diye sordu Ryan aniden.

Fabian bu soruya şaşırdı. "Genellikle bir veya iki arkadaşım bana yardım eder. Bir sistemim var: tüm pedallar ve kablolar dizüstü bilgisayarımla birlikte sırt çantasına giriyor, böylece sadece keman, klavye ve standı taşımam gerekiyor.
Bazen taksiye biniyorum, ama buradan sadece birkaç blok ötede yaşıyorum."

Ryan başını salladı.

"O konuda," dedi Tarek yavaşça. "Mario adında biriyle mesajlaşıyorum..."

"Uçuş görevlisi Mario mu?"

Tarek hayalperest bir gülümsemeyle, "Aynen öyle. Şehre geldi ve bir *otel odası* tuttu, yani sana yardım edecek başka biri varsa, ben..."

Fabian elini salladı. "Git. Mario'nunla eğlen. Eminim ben..."

"Yardım edebilirim," dedi Ryan çabucak. "Eşyalarını taşırım. Sorun değil."

Fabian ona baktı, sonra gülümsedi. "Harika. Teşekkürler."

Tarek ayağa kalktı ve Fabian'ın başının üstüne bir öpücük kondurdu. Ryan'a el salladı ve "Tanıştığımıza memnun oldum" dedikten sonra hızla odadan çıktı.

"Ve sonra ikimiz kaldık," dedi Fabian, sesi uygun olandan daha şehvetliydi. Ryan'ın gözlerinde bir parça endişe vardı, bu yüzden Fabian sandalyesine yaslandı ve sesini normale döndürdü. "Benimle eve kadar yürümek zorunda değilsin. Gerçekten."

"Oh."

Tanrım, *hayal kırıklığına uğramış* görünüyordu. "Yani, *gelebilirsin*. Tabii ki.

Hoşuma gider." Ryan'ın yüzü aydınlandı. "Hoşuna mı gider?"

"Tabii. Büyük, güçlü bir adam benim eşyalarımı taşıyor? Kim bunu istemez ki?"

Ryan burun kıvırdı, ama bir saniye öncesine göre daha az hevesli görünüyordu. "Tabii."

Siktir. "Seninle konuşmak istiyorum. Bu gürültüden uzak bir yerde," diye açıkladı Fabian. "Sohbet etmek güzel olur."

Bu işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü Ryan'ın ağzının etrafındaki sakal bölgesi yukarı doğru kıvrıldı.

Yirmi dakika sonra, Fabian sahnenin yakınında hiçbir şey bırakmadığından emin olurken, Vanessa onun önüne dikildi. "Gitme zamanı mı?"

"Evet, ama benimle birlikte yürümek zorunda değilsin."

Vanessa kaşlarını çattı. "Hayır, yürümek zorundayım. Tarek kaçtı ve senin yardıma ihtiyacın var. Taksiye binmeyeceksen tabii."

"Sorun değil. Callie ile kalıp vakit geçirebilirsin. Ryan bana yardım edecek."

"Oh," dedi. Sonra, "*Ohhhhhh.*"

Fabian gözlerini devirdi. "Hayır. Sadece arkadaşız. Ya da her neyse." "Tabii."

"Sanki bir *hokey oyuncusuyla* yatacakmışım gibi."

Vanessa gülmek ya da tartışmak yerine, Fabian'ın *hokey oyuncusu Ryan'ın tam arkanda durduğunu* yorumladığı garip bir yüz ifadesi yaptı.

Kahretsin.

Altıncı Bölüm

Fabian döndü ve tabii ki, devasa, tatlı Ryan, bir elinde klavye, diğer elinde stand tutuyordu ve omzuna ağır bir sırt çantası asmıştı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Ryan. Fabian'ın korkunç yorumunu duymamış gibi davranıyordu. Sakalıyla kaplı olmayan yüzünün diğer kısımları kızarmıştı ve yere bakıyordu.

"Hayır!" dedi Fabian, aşırı neşeli bir şekilde. Fabian'ın az önce söylediği şeyi ele almak için hiçbir neden yoktu. Zaten seks konusu gündemde değildi. Ryan bir hokey yıldızıydı ve Fabian ise... en kötüsüydü. "Kemanım var." Kılıfı tutan elini kaldırdı ve sanki zor görülüyormuş gibi el salladı.

"Tamam. Çıkalım mı?"

"Evet. Hoşça kal Vanessa! Bu gece eğlenmene bak!" Ugh. Fabian, içini ateş gibi saran utançtan hoşlanmıyordu.

"Eğleneceğim. Yardım ettiğin için teşekkürler Ryan. *Harika birine* benziyorsun."

Son sözlerini söylerken Fabian'a sert bir bakış attı. Fabian ölmek istedi. Yüzüne zoraki bir gülümseme takınarak dikkatini Ryan'a çevirdi.

"Gidelim mi?"

Kasım ayının serin gecesi havası, Fabian'ın yanaklarındaki kızarıklığı pek hafifletmedi. Şarap rengi paşmina atkısını boynuna doladı ve yüzünün alt kısmını ona gömdü.

Sessizce bir blok yürüdüler, sonra Fabian daha fazla dayanamadı.

"Bunu söylediğim için özür dilerim. Çok kaba davrandım ve kendimi pislik gibi hissediyorum."

Ryan'ın profiline baktı ve onun, Fabian'ın daha önce söylediği şeyi duyup duymadığını kabul edip etmemeyi düşündüğünü anlayabildi.

"Önemli değil," dedi Ryan sonunda.

"*Hiç de* iyi değil. Gösterime geldin, ekipmanlarımı eve taşımama yardım ediyorsun, beni gerçekten *tanımıyorsun* bile. Aptalca bir şaka yaptım, çok kötüydü ve özür dilerim."

"Tamam."

Sessizce bir blok daha yürüdüler, sonra Ryan, "Ben de bir hokey oyuncusuyla yatmazdım." dedi.

Fabian'ın kahkahası korna sesi gibi çıkmıştı, bu utanç vericiydi, ama Ryan'ın şakası onu rahatlatmış ve sevindirmişti. Ryan ona gülümsedi ve o anda Fabian'ın aklına, bu adamın korkusuzca ve görünüşe göre mutlu bir şekilde, yüzü dramatik bir makyajla kaplı bir adamın yanında yürüdüğü geldi. Bu önemsiz bir şey değildi.

Fabian omzuyla Ryan'ı dirseğinin hemen üstüne hafifçe itti. "Demek ortak bir yanımız var. Toronto'da yaşayan eşcinsel Nova Scotians olmanın yanı sıra."

"Evet."

Fabian'ın berbat apartmanının bulunduğu sokağa ulaşmak sadece birkaç dakika daha sürdü. O zaman, önceki utancının bir kısmından kurtulmuş olarak, aralarındaki yük dengesizliğinin farkına vardı. "Aman Tanrım. En azından klavye standını ben alayım. Bütün bunları senin taşımana izin verdiğime inanamıyorum."

"Sorun değil," diye homurdandı Ryan. Ama sonra durdu ve standı uzattı. "Aslında... Evet. Üzgünüm. Son zamanlarda sırtım biraz ağrıyor."

Belki de şu anda Fabian'ın üzerine bir göktaşı düşebilir. Mükemmel bir akşama mükemmel bir son. "Klavyeyi de ben alayım. Ya da sırt çantasını." Flörtöz bir gülümseme takındı. "Göründüğümden daha güçlüyüm."

"Hayır, gerek yok. Teşekkürler."

"Zaten dairem hemen şurada." Fabian keman kutusuyla önlerini işaret etti. "Zemin katta. Teslimat işi çok kolay."

Bir dakika sonra, Fabian anahtarla uğraşırken, ikisi Fabian'ın apartmanının önündeki merdivenlerde birlikte duruyorlardı. Burası eskiden yetimhane ya da çocuk hastanesi gibi bir şey olan eski bir iki katlı binaydı. Her halükarda, Vanessa'nın dediği gibi, burası kesinlikle hayaletliydi.

"Lanet olası aptal kilit," diye homurdandı Fabian ve anahtar nihayet dönene kadar salladı. Fabian'ın artık evi olarak gördüğü, tanıdık kokuların karışımı onları karşıladı

artık evi olarak tanıdığı tanıdık koku karışımı karşıladı: küflü duvarlar, sarımsak kokulu vegan yemekler ve esrar. Tam önlerinde, ikinci kattaki üç daireye çıkan, yıpranmış halı kaplı ahşap bir merdiven vardı. Zemin katta, merdivenin her iki yanında birer kapı vardı ve Fabian, Ryan'ı soldaki kapıya yönlendirdi.

"Burası benim," dedi, dışarıdakinden sadece biraz daha az inatçı olan kilidin anahtarını çevirerek. "Zenginlik karşısında gözlerin kamaşmaya hazır ol."

Ryan onu küçük stüdyo daireye kadar takip etti. Fabian taşıdığı ekipmanı parlak kırmızı duvara dayadı ve Ryan'a da aynısını yapması için işaret etti. "Tekrar teşekkürler. Gerçekten çok naziksin."

"Önemli değil." Ryan, klavyeyi ve sırt çantasını sessizce homurdanarak dikkatlice yere koydu.

"Sırtın nasıl?"

"Her zamanki gibi iyi." Fabian'ın dairesinin dar alanında devasa görünüyordu. Ayrıca son derece rahatsız ve yerinden çıkmış gibi görünüyordu. Fabian onun bir şey söylemesini bekledi, ama Ryan sadece ellerine bakarak onları esnetip eklemlerini ovuşturdu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Fabian. Düşünmeden, Ryan'ın sol elini kendi eline aldı. "Ne oldu?" Parmak eklemlerinde koyu morluklar vardı ve Fabian parmaklarını nazikçe ileri geri gezdirdi. "Elin bu haldeyken tüm o eşyaları taşıdığına inanamıyorum! Acıyor mu? Acıyor olmalı."

"Uh," dedi Ryan sessizce. Fabian başını kaldırıp baktığında Ryan'ın Fabian'ın parmaklarına baktığını gördü.

Fabian elini indirdi ve geri çekildi. "Üzgünüm."

"Sorun değil. Çok acımıyor." Ryan morarmış elini yün ceketinin cebine soktu ve yere baktı. Topuz yaptığı saçlarından oldukça fazla saç çıkmıştı ve gevşek bukleler yüzünün etrafında sallanıyordu. Bu görünüşü ona yakışıyordu.

"Yani bu senin için normal mi? Yaralı eller?"

Ryan omuz silkti. "Evet, oldukça normal."

Fabian, genç Ryan'ın ellerinde de benzer morluklar olduğunu fark ettiğini hatırladı.

Ryan'ın o zaman da bunu ondan saklamaya çalıştığından oldukça emindi.

"Peki," dedi Ryan. "Artık gitmeliyim." Fabian, "Sana bir içki ikram edebilir miyim?" dediği anda bunu söyledi.

"Ne?" dedi Ryan.

"Buzdolabında bir şişe şarap var." Fabian kendi atkısını çıkarıp, üzerinde zaten birkaç atkı bulunan sandalyenin üzerine astı. "Ya da istersen çay da var. Greyfurtlu gazlı içeceklerden de kalmış olabilir..."

"Ben... hayır. Sorun değil. Maçtan sonra oldukça yorgunum. Gitmeliyim."

"Eğer emin isen." Fabian başını eğdi ve kolyeleri çıkarıp atkının üzerine koydu. Ryan'ın gömleğini de çıkarırsa ne yapacağını merak etti.

"Eminim. Ama... güzeldi. Seni tekrar görmek."

Fabian ona yaklaştı. *Güzel* kokuyordu. "Ben de."

Fabian burada ne yapacağını bilmiyordu. Ryan'ın gitmesini istemiyordu, ama neden kalmasını istediğini de bilmiyordu. Eğer o ve Ryan bu gece tanışmamış olsalardı; eğer Ryan sadece Fabian'ı eve bırakmayı teklif eden iri, güçlü, çekici bir yabancı olsaydı, Fabian şu anda onun kıyafetlerini yırtıp atıyor olurdu. Ama Ryan bir yabancı değildi ve Fabian'ın bir kısmı onun kıyafetlerini yırtıp atma fikrini gerçekten sevse de, bunu yapamıyordu.

Ryan, Fabian'ı yıllar önce feribotta geçirdikleri o geceye geri götüren bir bakışla ona bakarken bile. Ryan'ın onu öpeceğini bir an için düşündüğü o ana. Fabian onu *şimdi* öpebilirdi. Parmak uçlarına basıp dudaklarını Ryan'ın dudaklarına değdirebilirdi. Bunun büyük bir şey olması bile gerekmiyordu. Fabian'ın arkadaşlarına her zaman verdiği türden basit bir teşekkür öpücüğü olurdu.

Ama bunun yerine Fabian, "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız," dedi.

Ryan gözlerini kırptı ve biraz geri çekildi. "Ne?"

"Yani, birlikte takılmalıyız. Kahve içelim. Bilirsin. Biraz daha sohbet edelim."

Ryan kaşlarını çattı, ama sonra başını salladı. "İsterim. Numaranı alabilir miyim?" Telefonlarını değiştirdiler ve numaralarını girdiler. "Bu mahalleyi pek keşfetmedim."

"Peki, sana rehberlik edeyim." Fabian'ın sesi yine yumuşak bir tona büründü. Fazlasıyla flörtöz bir tona.

Ryan donakaldı ve Fabian zihninde kendine tekme attı. Ryan, öylece flört edebileceğin türden bir adam değildi. Gençken, Fabian onu kızdırmaya çalıştığında Ryan çok kolay heyecanlanırdı. Bu durum değişmemiş gibi görünüyordu.

Hâlâ rahatsız edici derecede çekiciydi.

"O zaman senden haber bekliyorum," dedi Ryan sert bir sesle. Bir elini kaldırdı, sanki veda etmek için el sıkışacakmış gibi, sonra vazgeçip elini ceketinin cebine soktu. "İyi geceler."

"İyi geceler, Ryan Price. O ellerine iyi bak."

Ryan başını salladı ve odadan çıktı. Kapı kapandığında Fabian içini çekti. *O ellere dikkat etmek* flörtöz bir şey miydi? Kesinlikle aptalca bir şeydi.

Fabian iç çekerek yatağına uzandı. Ne garip bir geceydi.

Yedinci Bölüm

"Seninle birlikte yaşayabilir miyim?"

Ryan, kız kardeşinin acı dolu ifadesine gülümsedi. O sabah geç uyumuş ve Colleen'in Facetime isteği ile uyanmıştı. "Toronto'ya taşınmak istemezsin," dedi.

"Kesinlikle istiyorum. Yarın uçağa bineceğim. Hatta bugün bile. Bu kasaba beni boğuyor."

"Ama burayı seviyorsun. Öğretmenleri ortadan kaybolduğunda o zavallı üçüncü sınıf öğrencileri ne diyecek?"

"Çok sevinirler. Cidden. Toronto'da birkaç ay, hatta birkaç yıl sana beleşle kalmama izin ver.

Ryan, Colleen'in kendisine daha yakın olmasını gerçekten çok isterdi, ama onun şaka yaptığını biliyordu. "Yakında ziyarete gelmelisin."

Colleen içini çekti. "İstiyorum. Noel için eve gelmezsen, belki birkaç günlüğüne oraya gelebilirim."

"Deneyeceğim," dedi Ryan. "Bu yıl eve gelmek istiyorum."

Colleen gülümsedi. "Bu harika olur. Ama yine de Toronto'ya gelip seni ziyaret etmek istiyorum. *Dışarı* çıkmak istiyorum. Hiç kulüplere gittin mi?"

"Şey..."

"*Ry-an*," diye sızlandı. "Sen Toronto'nun Gay Village'ında yaşayan genç, zengin bir eşcinselsin!"

"O kadar da genç değilim," diye itiraz etti
Ryan. "Otuz bir yaşındasın. Bu yaşlı
sayılmaz."

"Ama yetmiş yaşındaki birinin vücuduna sahibim."

"Sen bir Olimpiyat sporcusu vücuduna sahipsin. Ne diyorsun sen?"

"Sırtım ağrıyor."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Üzgünüm. Aptalca davranıyorum. Yani gerçekten hiç dışarı çıkmadın mı?"

"Peki." Ryan kendini hazırladı, çünkü kız kardeşinin bu konuyu *büyütmeye* çalışacağını biliyordu. "Aslında geçenlerde biriyle karşılaştım. Halifax'tan."

"Eski bir takım arkadaşın mı?"

"Hayır. Salah'larla yaşadığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Onlarla sadece bir kez görüşmüştüm galiba, ama evet. Onları sevmiştin, değil mi?" "Evet." Dudaklarını ısırdı, kız kardeşi bunu hemen fark etti. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

"Salah ailesinden *birini* özellikle seviyordum." "Lütfen babası olmasın."

"Hayır!" Joe Salah çekici bir adamdı, ama hayır. Kesinlikle hayır. "Oğulları. Fabian."

"Ohhhh. Toronto'da karşılaştığın kişi o mu?"

Ryan başını salladı. "Evet. Ve biraz sohbet ettik. Bilirsin." "Sohbet etmek derken..."

"Sadece konuşuyoruz. Biz arkadaşız. Biz..." Ryan başını yastığa dayayarak daha dik oturmak için pozisyonunu değiştirdi. "O benim ligimin çok üstünde."

Gözleri kısıldı. "Nasıl senin liginin çok üstünde? Sen tam anlamıyla bir yıldız sporcusun ve milyonersin."

"Evet, ama o çok yakışıklı. Ve çekici. Ve ilginç işler yapan bir sürü arkadaşı var. Ve çaldığı müzik, şimdiye kadar duyduğum en muhteşem şey."

"Tamam, yani bu çekici, yakışıklı adam seninle takılıyor mu?" "Aslında takılmıyoruz. Dün gece onun gösterisine gittim ve sonra onu eve kadar geçirdim."

Colleen'in yüzü aydınlandı. "Ryan! Bu çok tatlı! Kitaplarını taşıdın mı?" Ryan kızardı. "Eşyalarını taşıdım."

"Ah. Sana iyi geceler öpücüğü verdi mi?" "Konuyu değiştirelim."

"Hadi *ama*. Son randevum Andy Hart'la oldu ve meğer uzak kuzenmişiz. Büyük şehirde geçen romantik hikayelere ihtiyacım var."

Ryan güldü. "O annemin kuzeninin oğlu değil mi?" "Bilmiyorum. Öyle bir şey."

"Evet, o kadar da uzak değil."

"Oh, şuna bak Toronto. Kuzenlerinle çıkmadığın için kendini çok havalı sanıyorsun."

İkisi de kahkahalara boğuldu. Ryan kız kardeşini seviyordu ve onun Ross Harbour'da yalnız olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. Kız kardeşi harika biri tarafından sevilmek hak ediyordu.

"Mobilya aldın mı?" diye sordu, gülmeyi bıraktıklarında.

"Henüz almadık. Hala sadece yatak odası var, aslında."

Kadın hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu çok üzücü. Lütfen mobilya sipariş et. Toronto'da IKEA olduğunu biliyorum."

"Evet, biliyorum."

"Ya bir erkekle tanışırsan? Onu tuhaf, boş bir daireye getiremezsin!"

"*Biliyorum*, dedim ya."

"Toronto'da muhtemelen ertesi gün teslimat yapıyorlar!"

“Yine takas edileceksem mobilya almanın bir anlamı yok!”

Ryan bu patlamanın tartışmayı sona erdireceğini düşündü, ancak Colleen ısrar etti. "Evet, böyle yaşamak olmaz dostum. Bir kanepe al."

"Gitmem gerek."

"Bana kızma. Ben sadece..."

"Sana kızgın değilim. Sadece yapmam gereken işler var," diye yalan söyledi.

"Tamam. Seni seviyorum. Yarın akşam maçı izleyeceğiz." "Ben de seni seviyorum. Anneme ve babama selam söyle."

"Onları yakında ara, olur mu? Annem, onları unuttuğun için şikayet ediyor."

"Tamam." Tanrım, onları en son aramasının üzerinden bir hafta bile geçmemişti. "Hoşça kal."

Ryan esnedi ve gerindi. Uyuyakaldığına şaşırmamıştı. Dün gece Fabian'ın evinden döndükten sonra saatlerce uyanık kalmış, tavana bakarak o gecenin her ayrıntısını kafasında tekrar tekrar canlandırmıştı.

Ve şimdi uyanmıştı ve yapacak hiçbir şeyi yoktu. Colleen haklıydı; hayatı üzücüydü.

Yatağının başucundaki dizüstü bilgisayarını aldı ve tarayıcısında IKEA'nın web sitesini açtı. Birkaç şey sipariş etmenin zararı olmazdı; dairesi gerçekten çok komik görünüyordu. Ya bir erkeği evine davet etmek isterse?
Bu *olası* bir senaryo değildi, ama imkansız da değildi.

Ryan sepetine daha fazla ürün ekledikçe, yeni mobilyaları için heyecanlanmaya başladı. Ödeme zamanı geldiğinde, çılgınca davranarak, ürünleri ertesi gün alabilmek için son derece pahalı olan ekspres teslimatı seçti.

Ödeme bilgilerini girerken, Fabian'ın sipariş ettiği renkli yastıklar hakkında ne düşüneceğini hayal etmemeye çalıştı.

* * *

"Aklınız başınızdan gitsin hazır olun," dedi Fabian neşeyle, sırt çantasını Vanessa, Marcus ve Tarek'in mutfak tezgahına bırakırken. "Marketteki indirimli Cadılar Bayramı masasına uğradım ve satın aldım..." Dramatik bir etki yaratmak için bir an durdu, sonra hızla sırt çantasından çıkardı. "Karamelli elma!"

"Aman Tanrım! Aman Tanrım, Fabe," dedi Vanessa. "Karamelli elmayı dilimleyip, satın aldığım tarçınlı krem peynirin üzerine karamelli elmayı *dilimleyip*, aldığım tarçınlı krem peynirin üzerine koymamızı mı öneriyorsun? Çünkü bu gerçekten dahice."

"Aynen öyle diyorum."

"Benim böğürtlenlerim ne olacak?" diye şikayet etti Marcus.

"Siktir git sen ve böğürtlenlerinle," dedi Vanessa. "Karamelli elma ve tarçınlı krem peynir kazanır."

"Benimkine böğürtlen koyacağım," diye homurdandı Marcus.

Hepsi lezzetli waffle yediler, kahve ve ucuz mimosa içtiler ve Vanessa, yiyecekler bitene kadar Ryan'dan bahsetmedi. "Bize o hokeyci oduncudan bahsetmek istiyor musun?"

"Hokeyci oduncu mu?" diye sordu Marcus, konuşmaya büyük ilgi gösterircesine telefonunu kahve masasına yüzüstü koydu.

"Dün geceki gösterideydi," diye açıkladı Tarek. "Fabian'a aşık bir hokey oyuncusu."

"Bu çok yanlış, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraz etti Fabian.

"Sanki," dedi Vanessa. "O sana tamamen aşık. Eşyalarını eve taşıdı."

"Doğru." Gözlerini devirdi. "Bu, artık nişanlı olduğumuz anlamına geldiğini unutmuşum." "Biri bana ne haltlar döndüğünü söyleyebilir mi?" dedi Marcus. "Önemli bir şey *değil*. Hatırladın mı, sana ailemin eskiden genç hokey oyuncularını misafir ettiğini söylemiştim her yıl farklı bir genç hokey oyuncusu bizimle kalırdı, hatırlıyor musun?"

"Evet. Bundan nefret ederdin. Kim etmez ki?"

"Doğru. Evet, nefret ediyordum. Hepsi homofobik sporcu pisliklerdi ve ailemin evinde kalmasalardı beni kesinlikle döveceklerdi." Fabian dudaklarını ısırdıktan sonra devam etti. "Ama içlerinden biri..."

Marcus'un yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım. O aptal hokeyci kardeşlerden biriyle takıldın!"

"Hayır," dedi Fabian hemen. "Hiç de değil. Sadece Ryan adında bir çocuk vardı. O... farklıydı. Bana karşı nazikti. Ve... ondan hoşlanıyordum."

"Ah, hokeyci ev arkadaşına aşık olmuşsun!" dedi Vanessa. "Bu çok iyi, Fabian. Devam et."

"Dediğim gibi, hiçbir şey olmadı. Sadece... iyi anlaşıyorduk. Takılmak falan değildik, ama birlikte ödev yapardık. Televizyon izlerdik. Bazen okula birlikte yürürdük. Böyle şeyler."

"Çok tatlı," dedi Tarek.

"Ve... tamam. Bu, benim unutamadığım bir şey. Bir resitalim vardı. Konservatuarda yıl sonu etkinliği. O gece kız kardeşimin playoff maçı vardı, bu yüzden bütün ailem maça gitti."

"Evet, tabii ki," dedi Vanessa düz bir sesle. "Hokey maçı varken, kim deli gibi müzik yeteneği olan oğlunu takar ki?"

"Doğru. Mesele şu ki, ailemden kimse resitalime gelmedi. Ama Ryan geldi."

Vanessa iki eliyle ağzını kapattı. "Siktir git!" Fabian'ın yanakları kızardı. "Biliyorum."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey," dedi Tarek.

Fabian, salonun arkasında Ryan Price'ı gördüğü anı hatırlayınca karnı kıpır kıpır oldu. "Orada olduğuna inanamadım."

"Ve sahneden kaçıp onun bekleyen kollarına atlamadın *mı*?" diye haykırdı Vanessa.

"Hayır. Tanrım. Sanki öyle bir şey yapabilirmişim gibi." Tereddüt etti, sonra "Ama..." dedi. Vanessa eğildi. "Tüm dikkatim sende."

“Feribotla birlikte eve döndük. Yıldızların parladığı, ayın dolunay olduğu çok güzel bir geceydi. İnanılmazdı. Ve biz... bir an yaşadık. Sanırım.”

"An mı? Ne gibi?" diye sordu Marcus.

Fabian, o geceyi hatırlarken yüzünün biraz hayalperest bir ifadeye büründüğünden emindi. "Bir an için düşündüm ki... Yani, beni öpeceğinden emindim. Ya da benim *onu* öpmemi beklediğinden. Ama sonra o an geçti ve hepsi bu kadardı."

Vanessa sandalyesine yaslandı. "Bu hikaye berbat, Fabian. Bu hikayeden nefret ediyorum."

Fabian omuz silkti. "Üzgünüm."

"Tamam, ama neden dün gece senin gösterindeydi?" diye sordu Marcus. "Geçen hafta işte karşılaştık. Ona gösteriden bahsettim."

"Seni *tanıdı* mı?" diye sordu Vanessa.

"Evet. Biraz konuştuk. O... beni kesinlikle hatırladı. En az benim kadar şaşkın görünüyordu."

"Hikaye yine ilginçleşmeye başladı," dedi.

"Peki Toronto'da ne yapıyor?" diye sordu Marcus.

"Şey, sanırım şu anda Guardians takımında oynuyor. Evet, iyi görünüyor."

"*Guardians* için mi oynuyor? *Dalga mı* geçiyorsun?" Marcus telefonunu çıkardı. "Soyadı ne?"

"Price."

Telefonuna birkaç saniye dokundu ve sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Merhaba, baba."

"Biliyorum."

"Peki, o eşcinsel mi, yoksa..."

"Evet. Dün gece bana söyledi." "Ciddi misin?"

"Bir hokey oyuncusunun yalan söylemesi garip olurdu, bu yüzden onun gerçekten eşcinsel olduğunu düşünüyorum, evet."

"Yani bildiğimiz şey," dedi Vanessa, "seninle gençken resitaline gidecek kadar senden hoşlandığı, on üç yıl sonra seni hatırladığı, dün gece gösterine gittiği, eşyalarını eve taşıdığı ve tamamen eşcinsel olduğu."

"Doğru."

"Bu," dedi Marcus, "çok romantik."

"Bu," diye düzeltti Fabian, "hiçbir şey değil."

"Bu en iyisi, değil mi?" dedi Vanessa neşeyle. "Bu şimdiye kadarki en ilginç şey. Ben bu işe tamamen kendimi adadım."

"Kesinlikle," diye onayladı Tarek.

"Yatırım yapacak bir şey yok," dedi Fabian yorgun bir sesle. "Muhtemelen onu bir daha asla görmeyeceğim. Telefon numaralarımızı değiştik, ama nasıl olduğunu bilirsin."

"Numaralarınızı mı değiştirdiniz?" dedi Vanessa, sesi o kadar tizdi ki neredeyse duyulmuyordu.

"O zaman yeni plan," dedi Marcus, ellerini çırparak. "Fabian, Claude'dan ayrılır, sonra eşcinsel hokey oyuncusuyla evlenir ve birlikte büyük, aptal bebekler yaparlar."

"Sen bir aptalsın. Claude ve ben birlikte *değiliz*."

"Geçen hafta ağızlarınız birbirine değiyordu," diye işaret etti Tarek.

Fabian gözlerini kapattı ve evrenden güç aldı. "Bir daha olmayacak. O bir hataydı. Onunla işim bitti."

"Tabii," dedi Tarek.

"Kesinlikle," dedi Marcus başını sallayarak. "Her neyse. Sizi sevmiyorum çocuklar."

"Bu, bizimle öpüşeceksin demek mi?" diye sordu Vanessa. "Çünkü öyle görünüyor..." Fabian ona kedi şeklinde bir yastık fırlattığında cümlesi yarıda kaldı.

"Kim daha fazla kahve ister?" diye sordu. O konuşmadan sonra odadan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Herkes elini kaldırdı, o da sonraki birkaç dakika mutfakta meşgul oldu.

Fabian kahve dolu bir French press ile geri döndüğünde Vanessa, "Sıradaki gündem maddesi Tarek'in doğum günü," dedi.

Tarek uzun bir inilti çıkardı. "Eğer bundan bahsetmezsen, belki de olmaz!"

"Üzgünüm, bebeğim. Otuz yaşına giriyorsun. Kabullen bunu." Kahvesine iki kaşık dolusu şeker koydu.

"Öyleyse, belli ki dışarı çıkacağız," dedi Marcus. "Başka bir yere gitmemizi rica edebilir miyim?"

"Zorla! Zorla! Zorla!" diye bağırmaya başladı Vanessa. Tarek de ona katıldı, ardından Fabian da.

"Siktirin gidin," diye homurdandı Marcus. "Peki. Üç hafta sonra, değil mi? En azından çalışmadığımdan emin olacağım."

"Striptizci olduğun zamanları hatırlıyor musun?" dedi Vanessa. "Seni iş yerinde ziyaret ederdik. En güzel zamanlardı."

"Aslında *en kötüsüydü*," diye düzeltti Marcus. "Ama bazen o işi özlüyorum. Aptal yangın."

"Aptal kundaklama demek istedin," dedi Tarek. "Evet. İyi bir kulüptü."

"Kesinlikle öyleydi," diye Vanessa da aynı fikirdeydi. "Düşmüş olduğun zamanı hatırlıyor musun?" "Düşmedim ki! *Tökezledim*. Ve toparlandım. Sen çok kötüsün."

Herkes güldü. Fabian, telefonuna Force'da geçireceği geceyi kaydetti. Dans etmek için bir geceye gerçekten ihtiyacı vardı. Uzun zamandır dans etmemişti.

"Hokeyci erkek arkadaşını da getir," diye Marcus alay etti.

"Ben de *babanı* getireceğim."

"Getirmelisin. Babam çok yakışıklıdır."

"ABC," dedi Tarek. "Herkes olabilir. Ama Claude olmaz."

Bu, Vanessa'nın kahkahalarla gülmesine neden oldu ve Fabian da gülmekten kendini alamadı.

"ABC," diye onayladı. "Kesinlikle."

Sekizinci Bölüm

"Bugün için büyük planların var mı?" Wyatt, evlerinde bir galibiyet daha aldıktan sonra arenadan ayrılmaya hazırlanırken Ryan'a şakacı bir şekilde dirsek attı.

Ryan güldü. "Evet. Bu öğleden sonra IKEA'dan bir teslimat var. Yarın hepsini monte edeceğim."

"Vay canına. Ne eğlenceli bir gün."

Ryan utangaç bir şekilde gülümsedi. "Dairem oldukça boş. Onu daha çok ev gibi yapmaya çalışabilirim diye düşündüm, anlarsın ya?"

Wyatt şaka yapacak gibi göründü, ama bunun yerine "O şeyleri monte etmek için yardıma ihtiyacın var mı? Ben de zamanında birkaç Billy kitaplık monte ettim. Ya da Anders'a sorabilirsin. O bu konuda uzman olmalı, değil mi?"

Toronto'nun yıldız kalecisi ve tek İsveçli oyuncusu olan Anders Nilsson'dan Ryan'a IKEA mobilyalarını monte etmede yardım etmesini istemek hayal bile edilemezdi.

Nilsson, tüm sezon boyunca Ryan'a belki dört kelime söylemişti. "Sorun olmaz."

Wyatt başını salladı. "Tamam, peki. O zaman birkaç gün sonra görüşürüz."

Arkasını dönüp gitmek üzereyken Ryan kendinden utandı. Bu, terapistinin onun değerlendirmesini isteyeceği türden bir fırsattı. Midesi düğümlenen hissini görmezden gelerek, "Hey, Hazy?" dedi.

Wyatt geri döndü, muhtemelen Ryan kadar şaşırmıştı.

"Eğer... Yani, eğer bir işin yoksa ve gerçekten sakıncası yoksa, yarın biraz yardım alabilirsem çok iyi olur."

Bu neden bu kadar zordu ki?

Ryan, midesi bulanarak bekledi ve vazgeçmesini söylemek üzereydi ki Wyatt gülümsedi ve "Birayı sen al" dedi.

Ryan rahatlamaktan neredeyse öne düşecekti. Tanrım, ne zavallıydı.

"Anlaştık."

* * *

"Tamam, o zaman yapacak işimiz var." Wyatt, Ryan'ın oturma odasına yığdığı düz paketlenmiş mobilya kutularından oluşan dağın önünde durdu.

.

"Evet," dedi Ryan, endişeyle sakalını okşayarak. "Aslında sadece bir yatak ve mutfak tezgahındaki taburelerim var. Diğer her şey bu kutularda."

"Görüyorum. Peki nerede oturuyorsun?" "Taburelerde."

Wyatt başını salladı. "Peki, kanepeden başlayalım, sonra da sehpa." Gülümsedi. "Kahveden bahsetmişken..."

Ryan kızardı. Wyatt kapıdan girer girmez neden kahve ikram etmemişti? "Tabii ki. Ben... Az önce yaptım. İsterseniz taze kahve yapabilirim..."

"Benim için sorun değil," dedi Wyatt rahat bir şekilde. Kutuların önünde çömelmiş, başını eğerek etiketleri okuyordu. "Senin artıkları içerim."

"Tamam." Ryan mutfağa koştu. Kendini bu kadar gergin hissetmekten nefret ediyordu.

NHL'de geçirdiği onca yıl boyunca, tüm takımlar ve tüm daireler boyunca, çok nadiren birini evine davet etmişti. Ama Wyatt'ı seviyordu ve bu mobilyalar konusunda gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Ayrıca, tamamen dağılmadan bir arkadaşını evine davet edebilen türden bir adam olmak *istiyordu*.

Sokaktaki bir dolardan satın aldığı lacivert renkli eşleşen kupalardan birini dükkandan aldığı eşleşen lacivert kupalardan birini dolaptan çıkardı. Kahveyi dökmeye başladı, sonra Wyatt'ın kahveyi nasıl içtiğini bilmediğini fark etti.

Mutfaktan kafasını çıkardı. "Hey, süt ya da şeker ister misin, yoksa...?"

"Varsa krema," diye cevapladı Wyatt.

Tanrım. Ryan'da yoktu. "Ben, şey... Gidip alabilirim. Üzgünüm. Aklıma bile gelmedi..."

"Siktir git, Pricey. Sorun değil. Süt harika. Ama bolca koy."

"Tamam." Ryan, neyse ki buzdolabında bol miktarda bulunan sütü getirdi. *O kadar da kötü değildi. Kreması yoktu ama sorun değildi.*

"Üzgünüm," dedi Ryan, Wyatt'a bardağı uzatırken.

"Ne için? Bedava kahve için mi?" Wyatt ona gülümsedi ve elini omzuna koydu. "Rahat ol!"

"Üzgünüm," dedi Ryan tekrar. Keşke bu emre uyabilseydi.

"Önce sehpayı yapalım da bu bardağı koyacak bir yerim olsun, ne dersin?" diye önerdi Wyatt.

Ryan, muhtemelen fazla hevesli bir şekilde başını salladı. "İyi fikir."

Yaklaşık bir saat boyunca birlikte çalıştılar. Konuşmayı çoğunlukla Wyatt yaptı, ama Ryan onu dinlemekten keyif aldı. Wyatt komikti ve harika hikayeler anlatıyordu. Bir saatin sonunda sehpa, kanepe ve bir koltuk yapmışlardı.

"Peki," dedi Wyatt, Ryan'ın yeni kanepesine sertçe otururken, "fark ettim ki, mahalle seçimin... sıradışı."

"Oh." Ryan, kahve masasının karşısında Wyatt'ın karşısına oturdu. "Evet, şey. Sadece bir deneyeyim dedim. Belki... bana uygun olabilir." Wyatt'ın bakışlarını kaçırmamak için kendini zorladı. Wyatt'ın tepkisini beklerken yere bakmayacaktı.

Ama Wyatt sadece başını salladı. "Bence seveceksin. Kız kardeşim üniversiteden sonra Village'a taşındı. Hayatını değiştirdiğini söyledi. Şey." Ryan'a hüzünlü bir gülümseme attı. "Hayatını *kurtardı*, öyle dedi."

"Hâlâ burada mı?"

"Hayır. Şimdi Vancouver'da. Karısı film endüstrisinde çalışıyor. Prodüksiyon tasarımcısı. Bekle, bir saniye." Wyatt kahve masasından telefonunu aldı ve birkaç saniye boyunca ekranı kaydırdıktan sonra
ekranı Ryan'a doğru çevirdi. "İşte buradalar. Bu Kristy, kardeşim, ve eşi Eve. Ve bu küçük adam da oğulları Isaac."

Ryan, Kristy'nin kollarındaki tombul yanaklı çocuğa gülümsedi. "Sen amcasın!"

"Dünyanın en iyi amcası," dedi Wyatt gururla. "Vancouver'da her maçımız olduğunda onu ziyaret ederim. Yazları da."

"Bu harika."

"Ve bu," Wyatt telefonunu masaya geri koydu, "senin... ne olursan ol, benim için hiç sorun olmadığını söyleme şeklim."

Ryan onu biraz takılmadan edemedi. "O kadar sorun etmiyorsun ki, bunu söyleyemiyorsun bile."

Wyatt öfkelendi. "Senin istediğin kelimeyi söyleyebilirim! Sadece hangisini tercih ettiğini bilemedim. Bu benim duyarlı ve
bilgili davranışım."

Ryan güldü ve sonra şöyle dedi: "Eşcinsel. Ve teşekkür ederim..." Birdenbire ne diyeceğini bilemedi. Bundan önce sekiz NHL takımında oynamıştı ve takım arkadaşlarının hiçbiri onun cinsel yönelimini açıkça kabul etmemişti. Aslında, çoğu Ryan'ın onlara verdiği ipuçlarını görmezden gelmişti. "Bu benim için çok önemli," diye bitirdi.

"Ben, ne denir, bir müttefikim!" dedi Wyatt, gülümseyerek. "Yani, bu konuda seninle kavga etmek isteyen varsa, önce beni geçmesi gerekir."

İkisi de güldü, çünkü Ryan Wyatt'tan yaklaşık 80 kilo ve 23 santim daha uzundu.

Wyatt ile gelişen bu dostluk, şüphesiz Guardians'ta oynamasının en iyi yanıydı. Ryan, koçunu sevmediğinde hokey için heyecanlanmakta her zaman zorlanıyordu ve birkaç yıl sonra
Bruce Cooper için aylarca oynadıktan sonra, Ryan koçunu sevmediğinden oldukça emindi. Koç, Ryan'ın hokey kültüründe en sevmediği birçok özelliği bünyesinde barındırıyordu: sinirliydi, sık sık bayat cinsiyetçi ve homofobik deyimler kullanıyordu, oyuncularını korku ve tehditlerle motive ediyordu ve genel olarak Ryan'ı rahatsız ediyordu. Açıkçası, Ryan, agresif bir adam elinde beyaz tahta ile ona bağırdığı zamanlarda dik oturup "Evet, koç!" diye bağırmak istemediğini çoktan fark etmişti.
Bu günlerde, odadan çıkıp gitmek istiyordu. Belki de Nova Scotia'daki evine dönene kadar yürümeye devam etmek istiyordu.

Bu çok cazip geliyordu.

Bir zamanlar, bir takımın parçası olmayı, o takımın maçları ve şampiyonlukları kazanmasına yardımcı olmayı sevdiğinden emindi. Ama o duyguyu tam olarak hatırlayamıyordu. Boston ile Stanley Kupası'nı kazandığı anıları bile, çocukken düşündüğü kadar altın değerinde değildi.

NHL kariyerinin çoğu boyunca, hokey onun için başka bir şeyi olmadığı için yaptığı bir şeydi. Ve o başarmıştı, oysa pek çok
Diğerleri başaramamıştı. Birlikte büyüdüğü tüm çocuklar bir gün NHL'ye girmeyi hayal ediyordu ve Ryan bunu başaran tek kişiydi. Bunu bir kenara atması çok aptalca olurdu.

Neredeyse bir saat geçtikten ve iki adam bir şifonyeri bitirdikten sonra Wyatt, "Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu.

Soruya hiç alaycı bir ton yoktu, ama Ryan yine de kızardı. "Hayır," dedi sessizce.

"Hiç oldu mu?"

Ryan elini şifonyerin üstüne koydu ve gözleriyle izini takip etti. "Bir süredir yok, ama evet. Birkaç tane vardı." Wyatt'ın gözlerine bakarak sordu. "Neden? Aklında biri mi var?"

Wyatt'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu *flört etmek* mi? Benimle *flört mü* ediyorsun, Pricey?"

"Hayır! Tanrım! Sadece şakaydı, demek istediğim..."

Wyatt, Ryan'ın koluna yumruk attı. "Biliyorum. Şaka yapıyordum. Eminim Toronto'da gayet iyi idare edersin. Senin gibi bir adam," geri çekilip Ryan'ı eleştirel bir gözle süzdü, "uzun boylu, kocaman kolları olan, sert Viking havası olan.
Ayrıca hokey poposu. Ve NHL maaşı. Ve..." Elini Ryan'ın oturma odasında salladı. "Gay Village'ın ortasındaki lüks daire. Grindr hesabın var mı?"

"Aman Tanrım," diye homurdandı Ryan, ne olduğunu bile bakmadan bir sonraki mobilya kutusunu açmak için eğildi.

"Öyle olmalı, değil mi? Yani, burada seninle yatmak isteyen milyarlarca erkek olmalı!"

Ryan kutunun içindekileri yere döktü. Bir kitaplık gibi görünüyordu. "Sanmıyorum."

"Siktir et. Sen derin cepleri olan dev, turuncu bir oyuncak ayısın! Ve fark etmeden edemedim, sen bir... gibi asılı duruyorsun."

"Tamam. Yeter," diye mırıldandı Ryan. "Hadi bunu yapalım."

Dokuzuncu Bölüm

Fabian'ın müziğinin internette mevcut olduğu ortaya çıktı. Ryan bunu Fabian'ın gösterisinden sonraki Perşembe günü keşfetmiş ve bulabildiği her şeyi hemen satın alıp indirmişti. O günün çoğunu hepsini dinleyerek geçirmişti. Öğleden sonra geç saatlerde akşam yemeği için market alışverişi yapması gerektiğine karar verdiğinde, mağazaya giderken dinlemeye devam edebilmek için kulaklıklarını da yanına aldı.

Fabian'ın müziğinin inceliklerine odaklandı; bu müzik, Toronto'daki güzel sonbahar gününe hoş bir fon müziği sağlıyordu. Sonundan beri
Dün gece oynadığı oyunda Ryan, uçuş öncesi panik moduna oldukça istikrarlı bir şekilde girmişti. Ottawa'ya olan uçuş neredeyse hiç bir şey olmayacaktı - seyir irtifasına ulaşır ulaşmaz iniş yapacaklardı - ama yine de kalkış, iniş ve uçak ile yer arasında çok fazla mesafe vardı. Bu tam da düşünmemesi gereken türden bir şeydi. Church Street'in bu bölümündeki neredeyse tüm işyerlerini süsleyen neşeli gökkuşağı bayraklarını ve
etrafında *her yerde* bulunan çekici erkekleri takdir etmeye çalıştı. Açıkça ve korkusuzca el ele tutuşan erkekler... Evet, burası iyi bir yerdi. Ryan burada en azından biraz rahatlamıştı.

Tabii ki, bu çekici erkeklerden biriyle gerçekten *konuşmak*
—ya da tanrı yardım etsin, onlarla *flört* etmek— Ryan'ın bir top gibi kıvrılmak istemesine neden oluyordu. Ancak o top yine de çok büyük olacaktı ve şüphesiz kalabalık kaldırımda dikkat çekecekti.

İyi şeyler. İyi şeylere odaklan.

Çay iyi bir şeydi. Buzlu chai latte daha da iyi bir şeydi, bu yüzden Ryan neredeyse geçip gideceği şık görünümlü kahve dükkanına girmeye karar verdi.

Önünde iki kişi vardı, bu yüzden Ryan menüye bakarak buzlu chai latte olup olmadığını kontrol etti. Zihninde siparişini vermeyi prova etti. Yemek siparişi vermek her zaman onun en utanç verici sorunlarından biriydi; kekelemeye meyilliydi ve bazen yanlış şeyi ya da ilk gördüğü şeyi sipariş ederdi. Garson ona bir şey önerirse,

istemese bile sipariş *ed*erdi. Ama elbette lanet olası bir latte sipariş edebilirdi.

Tezgaha geldiğinde, sevimli barista ona gülümsedi. "Merhaba. Bugün nasılsınız?"

"Chai... Yani, iyiyim. İyiyim." *Hadi ama Ryan.*

"Ne alırsınız?"

"Uh. Şey, chai latte. Ama buzlu." "Buzlu

chai latte mi? Ne büyüklükte?"

"Oh." Ryan tahtaya tekrar baktı, buzlu chai latte'nin yanında iki fiyat yazıyordu ama gerçek boyutlar yazmıyordu. "Şey, um..."

Barista yardımsever bir şekilde iki farklı boyutta plastik bardak gösterdi. "Normal ve büyük."

Ryan büyük olanı işaret etti. "Büyük boy. Teşekkürler."

Tap özelliğini *sevdiği* için banka kartıyla ödeme yaptı. İşlemi daha hızlı bitiren her şeyi severdi. Her zamanki gibi önerilen en yüksek bahşiş miktarını seçti.

"Orada, tezgahın sonunda bekleyebilirsiniz. Bir dakika sürer. Teşekkürler!"

Ryan bu talimat için minnettardı. Nereye duracağını bilmemekten nefret ediyordu. *Çok fazla* yolun ortasında kalmayacağı bir yer buldu ve bekledi.

"Ryan?"

Ryan önce tezgaha baktı, içkisinin hazır olduğunu düşündü. Ama onlara adını vermemişti, bu aptalcaydı. Sonra kafedeki masalara döndü ve Fabian'ı gördü.

"Sen olabileceğini düşünmüştüm!" Fabian ona

gülümseyerek baktı. "Evet. Merhaba." *Tanrım, ne*

tesadüf ama!

"Büyük buzlu chai latte?" diye seslendi biri tezgahtan. Ryan döndü ve içkisini aldı. Fabian'a döndüğünde, Fabian ona gelmesini işaret etti.

"Gel otur. Tabii acelen yoksa."

Ryan, Fabian'ın yanına gelene kadar masaların arasındaki dar boşluklardan geçmeye çalıştı. Masada, önünde açık bir defter vardı.
sayfalar kalemle yazılmış kelimelerle doluydu. Ayrıca el yazısıyla yazılmış müziğin notaları da vardı. Ryan karşısındaki sandalyeye otururken Fabian her şeyi düzgün bir şekilde istifledi.

"İyi seçim," dedi Fabian, içkiye başını sallayarak.

Ryan cevap vermedi. Fabian'ın yüzü dikkatini tamamen dağıtmıştı. Ryan'ın onu gördüğü diğer iki seferden farklı olarak, Fabian bugün makyaj yapmamıştı. En azından Ryan'ın fark ettiği kadarıyla. Saçları siyah bir bereyle örtülmüştü ve çenesinde koyu renkli sakalları vardı. Çok farklı görünüyordu, ama daha az güzeldi. Koyu kahverengi gözleri, Ryan'ı gençken büyüleyen aynı uzun, dolgun kirpiklerle çevriliydi. Dolgun dudakları, şakacı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Muhtemelen Ryan ona bakıyordu.

"Pardon," dedi Ryan. "Ne?"

Fabian elini reddedercesine salladı ve Ryan tırnaklarındaki koyu mavi ojeyi fark etti. "Hiçbir şey. Bugün ne yapacaksın?"

"Markete gidiyordum. Akşam yemeği için bir şeyler almak için." "Ah. Ben de öyle yapmalıyım."

"Bunlar ne?" diye sordu Ryan, kağıt yığınını işaret ederek. Az önce dinlediği müziğin sahibi olan kişiyle konuşmak garipti. "Oh, sadece bir şey üzerinde çalışıyorum. Bugün ilham geldi, ama bir değişiklik yapmam gerekiyordu. Gördüğün gibi, dairem biraz kasvetli.

"Ben beğendim," dedi Ryan, kırmızı boyalı duvarları, koyu erik rengi yatak örtüsünü ve perdeleri, ve eklektik bir şekilde dizilmiş neşeli yastıkları hatırlayarak. "
...renklidi."

Fabian dudaklarını birbirine bastırdı, sonra "Mm. Bir dahaki sefere sana tam bir tur attırayım. Dört köşeyi de görmemiş olabilirsin."

Bir dahaki sefere. "Sadece, sana benziyordu demek istedim, anlarsın ya?"

Fabian çenesini avucuna dayadı, belli ki eğleniyordu. "Beni zaten tanıyorsun, değil mi? Ben de kendimi karmaşık biri sanıyordum."

"Öylesin!" *Tanrım*. "Yani, seni tanımıyorum. Haklısın. Pek sayılmaz." Ryan'ın yüzü güneş gibi kızardı.

Fabian güldü. "Sorun değil. Tam olarak yabancı olduğumuzu söyleyemem, değil mi?"

Ryan utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hayır."

Latte'sinden bir yudum aldı ve Fabian sordu, "Dün gece hokey maçı mı oynadın?"

Bu Ryan'ı güldürdü. "Evet, oynadım."

"Kazandınız mı? Daha önce sormadığım için özür dilerim." "Sorun değil. Kazandık."

"Hey! Aferin sana! Yaşasın Guardians." Ryan'ın kutlama olarak algıladığı bir şekilde ellerini havada salladı.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Asla. Ben bir spor hayranıyım."

"Arena'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"*Evet*." Fabian alaycı bir şekilde güldü. "Orada Beyoncé'yi gördüm, o yüzden..." Ryan güldü ve sonra, "Onu Boston'da gördüm." dedi. Fabian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayranı mısın?"

"Herkes *hayran* değil mi? Ve *eşcinsel olduğumun* hangi kısmını anlamadığını bilmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse?" dedi Fabian. "Her kısmını. Korkarım hokey oyuncularına karşı biraz önyargılı hale geldim ve bu da benim bazı yanlış varsayımlarda bulunmama neden olmuş *olabilir*."

"Hepimizin süper heteroseksüel, agresif sporcular olduğumuzu mu?" "Evet, öyle."

"Agresif bir sporcu olmak için heteroseksüel olman gerekmez. İnan bana."

Fabian, Ryan latte'sinden bir yudum daha alırken bunu düşünür gibi göründü. "Sen değilsin. Agresif bir sporcu, demek istiyorum. Hiç olmadın."

Ryan, Fabian'ın nazik değerlendirmesi karşısında içinde hoş bir sıcaklık hissetti, ama dürüst olmak zorundaydı. "Hokeyi takip etmediğini biliyorum, ama benim işimin ne olduğunu biliyor musun?"

"Hokey oynamak mı?"

"Evet. Ama takımdaki işim, her takımdaki işim, ah, korkutucu olmak. Ben çoğunlukla bir dövüşçüyüm." Ryan gözlerini içkisine dikti. "Aslında, agresif sporcu beni iyi tanımlayabilir."

Başını kaldırıp baktığında Fabian'ın *üzgün* olduğunu gördü. "Bunu *seviyor* musun? Kavga etmeyi?" Ryan içini çekti. "Açıklaması zor."

"Buz pistinin *dışında da* kavga ediyor musun?"

"Hayır. Hayatımda birkaç kez kavga ettim. Barlarda, partilerde, o tür yerlerde. Ama para almadığım sürece kimseyle kavga etmem, hayır. Hiç istememişimdir de."

"Bunu mesleğin haline getirmişsen, bu işte iyi olmalısın."

Ryan omuz silkti. "Evet. Bu işte iyiyim. İyi olduğum tek şey bu."

Bir dakika sessizce oturdular. Ryan içkisini bitirdi ve sonra muhtemelen gitmesi gerektiğini düşündü. Tam bunu söylemek üzereyken Fabian ona sordu: "Markete gideceğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Akşam yemeği için dondurulmuş gıda reyonundan bir şeyler alayım dedim."

"Kulağa harika geliyor, ama buradaki köşedeki ramen restoranına hiç gittin mi?"

"Hayır."

Fabian eğildi. "Gitmek ister misin?"

"Şimdi mi? Seninle mi?"

"Evet. *Açlıktan ölüyorum*. Bazen yazarken kendimi kaybediyorum ve yemek yemeyi unutuyorum. Bunun beni aptal gibi gösterdiğinin farkındayım."

Ryan, hayatı boyunca yemek yemeyi hiç unutmadığından emindi. "Hayır. Öyle görünmüyor."

"Yani gitmek ister

misin?" "Uh..."

"Sana mahalleyi gezdireceğimi söylemiştim." Fabian ayağa kalktı ve kağıtlarını çantasına koydu. "Ramen ile başlayabiliriz."

Ryan gülümsedi. Bu fikri gerçekten beğendi. Fabian'ın yanında olma fırsatı veren her şeyi severdi. Fabian... rahatlatıcı biriydi. "Tamam."

* * *

Ramen restoranının köşesindeki samimi bir masaya oturana kadar Fabian, Ryan'ı bir randevuya davet etmiş olabileceğini fark etmedi. Ya da en azından Ryan'ın bir randevu olarak algılayabileceği bir şeye. Aslında Fabian sadece ramen yemek ve sohbet etmek istemişti.

Ve evet. Ryan'a bakmaktan hoşlanıyordu.

Menüyü sanki sınav olacakmış gibi inceleyen Ryan, Fabian'a bakmıyordu. Kahve dükkanında bile Ryan yorgun görünüyordu. Ya da stresli, belki. Şimdi ise Fabian'ı ikinci bir mekana kadar takip etme kararından pişman olmuş gibi görünüyordu.

"Hey," dedi Fabian nazikçe, sanki sesi çok yüksek olursa Ryan'ın korkacakmış gibi. "Burada yemek istemiyorsan, alınmam. Bu sadece bir bir öneriydi."

Ryan sonunda menüden başını kaldırdı. "Hayır! Hayır, sorun değil. Ben sadece... Sen burada genelde ne sipariş edersin?"

"Ben her zaman Tonkotsu ramen sipariş ederim çünkü çorbasının hazırlanması çok uzun sürüyor. Evde saatlerce kemik kaynatmam. Ve çok lezzetli."

Ryan menüyü kapattı. "Tamam."

"Ama," dedi Fabian hemen, "çok fazla seçenek var. Bazı ramenlerde sığır eti, deniz ürünleri ya da baharatlı et suyu var, istersen."

"İlk söylediğin yeter."

Bir süre sessizce oturdular, sonra Ryan parmaklarıyla masayı tıklamaya başladı parmaklarını masaya vurmaya başladı. Garson siparişlerini almaya geldiğinde durdu. Fabian önce siparişini verdi, sonra Ryan "Aynı şeyden alayım" dedi.

Garson ayrılır ayrılmaz Ryan parmaklarıyla masaya vurmaya devam etti. Sonunda Fabian, "İyi misin?" diye sordu.

Parmaklarını masaya vurmayı bıraktı ve elini masadan çekip kucağına koydu. "Üzgünüm."

"Bir şeyden dolayı gergin görünüyorsun. Umarım ben değilimdir."

Ryan yüzünü buruşturdu. "Hayır. Yarın uçağa binmem gerekiyor. Hepsi bu."

Fabian şaşırdı. "Her gün uçağa binmen gerekmiyor mu?"

"Evet, oldukça sık. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi." "Uçmaktan korkuyor musun?"

Ryan başını salladı. "Her zaman korkmuşumdur. Bu korkuyu yenebileceğimi umuyordum ama..."

"Yani yılda milyonlarca kez uçuyorsun ve *her seferinde* korkuyorsun?" Ryan parmağıyla çubuk tutucusuna hafifçe vurdu. "Evet."

Fabian, Ryan'ın koluna elini uzatmak ya da masanın altında elini bulmak istedi. İkisini de yapmadı. "Tanrım, bu çok kötü."

"Aptalca, biliyorum. Böyle olmam için hiçbir neden yok. Ama elimde değil."

"Bunun için alabileceğin bir ilaç var mı? Ya da hipnoz gibi bir şey denedin mi?"

Fabian içinden irkildi. Ne dediğini gerçekten bilmiyordu.

Ama Ryan başını salladı. "Hemen hemen her şeyi denedim. Sadece uçmakla da sınırlı değil.

Ben..." Bir sonraki sözlerini çok dikkatli bir şekilde düşünmüş gibi görünüyordu, ama daha söylemeden garson her ikisine de su bardağı getirerek geri döndü. Garson ayrıldığında, Ryan konuyu değiştirmeye karar vermiş gibiydi. "Bana Village'daki en sevdiğin barları anlatmaya ne dersin?"

Fabian hayal kırıklığına uğramıştı, ama Ryan'ın ihtiyacı buysa, onun dikkatini başka yöne çekebilirdi. Ryan'ın her barda karşılaşabileceği erkek tiplerini canlı ve muhtemelen aşırı ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı.

Yemekleri gelene kadar ve sonrasında da sohbet devam etti. Ryan'a genellikle büyük ekranlarda hokey maçı gösteren bir pub'dan bahsederken, Ryan'ın başka erkeklerle birlikte olma fikrinden pek hoşlanmadığını fark etti. Ama bu çok saçmaydı.

O devam etti. "Yani, daha yaşlı erkekler ya da daha çok," elini Ryan'ın yönüne doğru salladı, "erkeksi ya da her neyse, arıyorsan, burası gitmek için iyi bir yer."

Ryan ağzına bir tutam erişte çekip, "Rahat bir ortam iyidir. Ama o adamlar pek benim tipim değil" dedi.

Fabian'ın kaşları havaya kalktı.

"Bu önemli değil," dedi Ryan çabucak. "Ben pek kimseyle çıkmam. Hiç."

"Bekle. *Hiç mi?*"

Ryan çubuklarıyla kasesindeki bir şeyi karıştırdı. "Bir süredir yok, hayır."

Fabian meraklandı. "Sıradan seksle ilgilenmiyor musun? Ya da seksle hiç ilgilenmiyor musun?

Eğer ilgilenmiyorsan sorun değil. Benim arkadaşlarım var ki..."

"Seks yapmayı severim," dedi Ryan, bu sefer Fabian'ın gözlerinin içine bakarak. Gözlerinde midesini altüst eden bir yoğunluk vardı.

"Oh. Yani..."

"Ben sadece insanlarla konuşmakta kötüyüm."

Fabian masanın altında Ryan'ın ayağına hafifçe dokundu. "Bana o kadar da kötü gelmiyorsun. Seninle konuşmayı seviyorum. Bu bir randevu olsaydı, çok iyi gittiğini söyleyebilirdim."

Ryan çorbasına geri döndü. "Teşekkürler."

Bir süre sessizce yemek yediler ve Fabian bu süreyi Ryan'dan edindiği yeni bilgileri düşünmek için kullandı. Ryan seksten hoşlanıyordu ama çok sık yapmıyordu, pek dışarı çıkmıyordu ve belki de geleneksel erkeklik özelliklerine sahip erkeklerden hoşlanmıyordu

Bu, Ryan'ın önceki gece Fabian'ın gösterişli sahne kıyafetini açıkça beğenmiş olmasına bakılırsa, aslında mantıklıydı.

Fabian'ın belirli bir tipi yoktu. Aslında, bir hafta önce Claude ile yatakta uyandığını düşünmek çok çılgınca geliyordu. Ve şimdi, neredeyse her açıdan Claude'un tam tersi olan bir adamla akşam yemeği yiyordu. Fabian her iki erkeği de çekici buluyordu, ama neredeyse kesin olarak

Claude ile daha çok ortak noktası var. Teorik olarak, Fabian'ın Ryan'a söyleyecek pek bir şeyi olmamalı.

"Dans etmeyi sever misin?" diye sordu Fabian.

"Sayılır. Pek iyi değilim ve genellikle kendimi aptal gibi hissediyorum ama bazen hoşuma gidiyor."

"Arkadaşlarım birkaç hafta sonra Tarek'in doğum gününü kutlamak için dışarı çıkacaklar. Eğlenceli olacak. Sen de gelmelisin."

Ryan kaşlarını çattı. "Ben mi?"

"Evet!" Bu kötü bir fikir değildi, değil mi? "Force'a gideceğiz, buradaki en büyük eşcinsel gece kulübü. Çok gürültülü ve kalabalık, ama her türden seksi erkekleri göreceğin garanti. Dans etmek istemiyorsan sorun değil, ama gelmelisin."

"Hmm. Belki."

"Tarih yaklaştığında sana hatırlatırım. Force'a uzun zamandır gitmedim. Çok heyecanlıyım."

"Eminim iyi bir dansçısındır," dedi Ryan.

"Tanrım, ben en iyisiyimdir. Harika dans ederim. Bekle de gör." Ryan güldü. "Senin özgüvenine her zaman hayran olmuşumdur." "Gerçekten mi? Huysuz bir ergenken bile mi?"

"Evet," dedi Ryan içtenlikle. "O zaman bile."

"Huh." Fabian, Ryan'ın sözlerinden gerçekten çok etkilendi. Gençken kendini özellikle hayranlık uyandıran biri olarak görmemişti.

"Kasedeki her şeyi yemen mi gerekiyor?" diye sordu Ryan. Konuyu değiştirmek için açık bir girişimdi. "Hala çok fazla mısırım kaldı."

"Bence sadece en sıkı ramen severler kaseyi temizler," dedi Fabian. "Peki bu akşam için ne planın var?"

Ryan çubuklarını masaya koydu ve kaseyi itti. "Eve git. Yarın için dinlen."

"Gerçekten dinlenecek misin, yoksa yalnız kaldığın anda uçuşun için endişelenmeye başlayacak mısın?"

Ryan iç geçirdi. "Muhtemelen ikincisi."

"Peki o zaman..." Fabian eğildi. "Seni biraz daha oyalayayım mı?"

Tamam. Bunun açıkça flört etmek olduğunu kabul edebilirdi, ama aslında uygunsuz bir şey önermiyordu.

Ryan bir saniye ağzı açık kaldı, sonra "Nasıl dikkatimi dağıtacaksın?" dedi.

"Şey, bu rameni sindirmek için yürüyüşe çıkabiliriz. Sana mahalleyi gezdirebilirim.

Muhtemelen yeterince egzersiz yapmıyorsun, değil mi?" diye alay etti Fabian. Neden böyle davrandığını kendisi de bilmiyordu. Ryan'ın kendi hayatına dönmesine izin vermeli ve Fabian da eve gidip bu şarkıları çözmeliydi. Zaten Ryan'ın zamanını fazlasıyla almıştı.

"Tabii," dedi Ryan, dudakları sevimli utangaç gülümsemesinden birine kıvrıldı. "Yürüyüş iyi fikir."

* * *

Ryan ve Fabian restorandan çıktıklarında güneş gökyüzünde alçalmıştı. İkisi de ellerini ceketlerinin ceplerine sokmuş, birlikte Church Caddesi'nden kuzeye doğru yürüdüler. Ryan bunun bir randevu olmadığını biliyordu, ama öyle olsaydı, bu şimdiye kadar yaşadığı en iyi randevu olurdu.

"Ailen nasıl?" diye sordu. "Tanrım, Amy şimdi büyümüş olmalı." "On sekiz yaşında," diye onayladı Fabian. "Üniversiteye yeni başladı."

"Bu çok ilginç," dedi Ryan. "Onu sadece beş yaşında bir çocuk olarak hayal edebiliyorum. Peki ya Sonia?" Fabian'ın ablası ailenin hokey yıldızıydı. Ryan oradayken evde yaşamıyordu, ama akşam yemeklerinde aileye katılır ve bazen çamaşırlarını yıkamak için eve gelirdi. Çoğu insan onun ve Fabian'ın tamamen zıt olduklarını söylerdi, ama Ryan aslında oldukça benzer olduklarını, sadece farklı şeylerden hoşlandıklarını düşünürdü. İkisi de kendine güvenen, fikirli ve son derece yetenekliydi. Fabian için ne yazık ki, Salah ailesinde yetenekleri takdir edilen kişi Sonia'ydı.

"Hazır mısın? Sonia evlendi ve *hamile.*" "Vay canına, gerçekten mi?"

"Evet. Geçen ay duyurdu. Ayrıca artık hokey koçu, bu da oldukça havalı: yedek kulübesinde hamile bir kadın."

Ryan buna gülümsedi. Kulağa gerçekten harika geliyordu. Sonia'nın, orada olmaması gerektiğini söyleyenlere cesaretle karşı çıkacağını hayal edebiliyordu. "Bu harika. Peki ya ailen?"

"Onlar iyi. Babam hala koçluk yapıyor. Annem hala çalışıyor. Onlarla çok sık konuşmuyorum. Aramızda bir sorun falan yok. Sadece... birbirimize söyleyecek çok fazla şeyimiz yok, sanırım."

Ryan buna şaşırmadı. Joe ve Maya Salah, tek oğullarına karşı her zaman biraz şaşkın görünmüşlerdi. Ryan, onların gelecekteki bir NHL yıldızı yetiştirmeyi beklediklerinden emin olduğunu, ama bunun yerine Fabian'ı yetiştirdiklerini düşündü.

"Ailen iyi mi?" diye sordu Fabian. "Yani, onlarla iyi geçiniyor musun? Onlarla hiç tanışmadım."

"Harikalar," dedi Ryan içtenlikle. "Onların istediği kadar sık eve gitmiyorum ama sürekli konuşuyoruz."

"Bu iyi. Eşcinsel olduğunu biliyorlar mı peki?"

"Evet, biliyorlar. Sanırım söylediğimde oldukça şaşırdılar, ama bunu kabullendiler. Yani, babam pek konuşkan değildir, ama..."

"Babanın sessiz bir adam olduğunu mu söylüyorsun, Ryan? Şok oldum."

Ryan güldü. "Babam *beni* konuşkan gösteriyor. Kız kardeşim Colleen belki de *fazla* heyecanlanmıştı. Sanki eşcinsel bir erkek kardeşi olması, başına gelen en ilginç şey gibi davranıyordu."

"Ama bu da hoş bir şey, sanırım," dedi Fabian. "Baban da hokey oyuncusu muydu?"

"Hayır. Biraz oynamıştı galiba, ama asıl mesleği boksördü. İyi bir boksördü. Zamanında Kanada'nın en iyi boksörlerinden biriydi.
çocuklara ders veriyor."

"Dövüşmeyi orada mı öğrendin?"

Ryan omuz silkti. "Bana temel bilgileri öğretti. Asla gerçekten ilgilenmedim ve sanırım o da bunu biliyordu. Ama bu beceriler işime yaradı."

Bir an sessiz kaldılar, sonra Fabian, "Bu yıl Noel'de eve gideceğim. Her zaman gitmem, ama hamilelik falan olduğu için gitmem gerektiğini düşündüm." dedi.

"Ben genelde Noel'de eve gitmem," dedi Ryan. "Bunun için kendimi kötü hissediyorum, ama iki gün boyunca çok uzun bir yolculuk oluyor, anlarsın ya?"

"Özellikle de uçmaktan nefret ediyorsan."

"Evet." Ryan uçmaktan bahsetmek istemiyordu. O anda, bir uçuştan önceki akşam hiç olmadığı kadar rahattı. Böyle kalmasını istiyordu. "Peki beni nereye götüreceksin?"

"Ne görmek istersin? Bir sonraki blokta havalı bir kitapçı ve bir plak dükkanı var. Bir sonraki blokta da harika bir kokteyl bar var, kötü örnek olmak istemem ama."

Ryan güldü. "Yarın akşam bir maçım var." "Bir dahaki sefere."

Bir dahaki sefere fikri hoşuna gitti. "Tabii ki. Kitapçıya bir göz atmaya ne dersin?"

Fabian ona gülümsedi. "Senin kitap sever olduğunu unutmuşum. Burayı seveceksin. Queer edebiyat ve politik kurgu dışı kitaplara odaklanıyor, ama her türden kitap var. Personel de çok harika. Seni bir ara Vanessa'nın dükkânına götürmeliyim. Şu anda kapalı, ama çok havalı bir yer."

"O da kitapçı mı?"

"Kitapları da var ama çoğunlukla seks dükkanı. Ama seks ve queer dostu bir dükkan. Vanessa yıllardır orada çalışıyor. Sanırım insanlar onun sahibi olduğunu düşünüyor."

"Oh." Ryan seks dükkanlarında çok az zaman geçirmişti. Aslında hiç geçirmemişti. Sahip olduğu tek oyuncak internetten satın alınmıştı ve diğer malzemelerini her zaman

diğer malzemeleri eczanelerden satın almıştı.

"Her şey var. Vanessa ile konuş. İhtiyacın olan her şeyi sana ayarlayacaktır," dedi Fabian, sanki bir spor malzemeleri mağazasından bahsediyormuş gibi. Ryan kesinlikle Vanessa'dan *ona bir şeyler ayarlamasını* istemeyecekti. "İşte kitapçı."

Yaklaşık yarım saat boyunca, konuşmacılar ve atölye çalışmaları için bir topluluk alanı olarak da kullanılan mağazayı gezdiler. Mağazanın her yerinde Ryan burayı sevdi ve yakında tekrar gelmeyi planladı.

Ardından köyün en kuzey köşesine doğru yürüdüler, caddeyi geçtiler ve Ryan'ın apartmanına doğru geri döndüler. Fabian, yürürken ve konuşurken sevdiği barları, dükkanları ve restoranları gösterdi. Ryan'ın şimdiye kadar yaşadığı en keyifli akşamlardan biriydi. Ryan'ın apartmanına vardıklarında, Fabian'a iyi geceler öpücüğü vermek ya da onu yukarı davet etmek gibi uygunsuz bir dürtü hissetti.

"Hokeyden iyi para kazanıyorsun, değil mi?" Fabian, Ryan'ın yaşadığı parlak kuleye bakarak alaycı bir şekilde sordu.

"İyi kazanıyorum," diye mırıldandı Ryan, utanarak. Mükemmel bir dünyada Fabian, Ryan'ın hokey oynayarak kazandığı kadar en azından müzik yaparak para kazanıyor olurdu.

"Bu çok hoşuma gitti," dedi Fabian. "Tekrar bağlantı kurduğumuza sevindim."

"Ben de," dedi Ryan. Tanrım, Fabian'ın kirpikleri ne kadar uzundu. Makyajlı ya da makyajsız, o muhteşemdi.

"Biliyor musun," dedi Fabian ve dudakları Ryan'ı hem heyecanlandıran hem de korkutan şakacı, baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüştü, "bizimle yaşayan tüm hokey oyuncuları arasında en sevdiğim sendin."

Ryan burnunu çektirdi. "En kötüsünün en iyisiydim,

değil mi?" "Oh evet. Kesinlikle."

"Ailenle yaşamayı sevdim. Seninle..."

"Öyle mi?" Fabian ona o kadar yakındı ki, Ryan kalbinin çarpışını duyabileceğinden endişelendi. "Ne zaman şehre dönüyorsun?"

"Önümüzdeki Cuma. Cumartesi gecesi maçım var."

"Indigo Café'de pazartesi günleri açık mikrofon var - yürüyüşümüzde sana göstermiştim - ve sen döndükten sonraki pazartesi günü orada çalmak istiyorum. Yeni şarkılardan bazılarını çalışmak istiyorum."

"Beni davet ediyor musun?"

Oynak gülümseme geri döndü. "Senin gelmeni umarak bu bilgiyi tesadüfen veriyorum. Seni, benim
yeni şarkılarımı beceriksizce çalmamı izlemeye davet edemem. Bu
çok kaba olur." Ryan güldü. "Orada olacağım."

"Fikrini değiştirirsen alınmam."

Sonra Fabian uzanıp Ryan'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Ryan bu hareket karşısında o kadar hazırlıksız yakalandı ki, orada donakaldı ve olan biteni ancak her şey bittikten sonra fark etti. "İyi geceler, Ryan."

Fabian arkasını dönüp o kadar hızlı uzaklaştı ki, Ryan sadece uzaklaşan sırtına "iyi geceler" diye mırıldanabildi ve parmaklarıyla Fabian'ın onu öptüğü yeri okşadı.

Onuncu Bölüm

Ottawa'daki maçla ilgili iki ilginç şey vardı. Birincisi, Koç Cooper, Guardians'ın yıldız kalecisi Anders Nilsson'un dinlenmeye ihtiyacı olduğu için Wyatt'ın kaleye geçeceğini açıklamıştı ve açıkçası Ottawa'nın takımı berbat bir takımdı. Koç, Ottawa takımının yeteneklerini, Ryan'ın üzerinde durmamaya çalıştığı çok kaba ve homofobik bir dil kullanarak tanımlamıştı.

Diğer ilginç şey ise, eski Boston süperstarı Ilya Rozanov yazın Ottawa ile sözleşme imzaladığından beri Toronto'nun Ottawa ile ilk kez oynadığı maç olmasıydı.

İlk periyot henüz beşinci dakikaya gelmemişti ki Rozanov, Dallas Kent ile tartışmaya başladı. Her iki oyuncu da gol atma yetenekleri kadar küfürlü konuşmalarıyla da tanınıyordu, ancak ikisi de başladıkları işi bitirmekte pek başarılı değildi. Bu, Ryan'ın işiydi.

Rozanov, oyun durduğunda Kent'i çok açık bir şekilde itmişti.
Hakemler ya bunu görmemişti ya da görmezden gelmeyi tercih ediyorlardı. Ryan, iki süperstarın birbirlerine bağırdığı yere kayarak gitti ve çok isteksiz bir şekilde Rozanov'u Kent'ten uzaklaştırdı.

Rozanov dönüp Ryan'a onu gördüğüne çok sevindiği gibi gülümsedi. "Price! Tanrıya şükür buradasın. Bu goblin beni rahatsız ediyor."

Ryan dudaklarını sıktı. Goblin, Dallas Kent'i eğlenceli bir şekilde tanımlayan bir kelimeydi.

"Siktir git, Rozanov!" Kent hırladı. Rozanov
yüzünü buruşturdu. "Hayır, teşekkürler."

Arkasından, Ryan Wyatt'ın kahkahasını duydu. Ryan dönüp ona başını salladı.

"Üzgünüm!" Wyatt dev eldivenini kaldırdı. "Üzgünüm. Gülmemeliydim."

Rozanov ve Kent ikisi de kayarak banklarına gittiler, Ryan da şöyle dedi "Rozanov'u cesaretlendirme."

"Sanırım onu seviyorum."

Ryan'ın Rozanov'la bir sorunu yoktu. Boston'da onunla birlikte oynamıştı, hatta onunla birlikte Stanley Kupası'nı kazanmıştı ve tam olarak arkadaş sayılmazlarsa da Rozanov ona karşı her zaman nazik davranmıştı.

, gösterişli ve sinir bozucu derecede kendinden emin biriydi, ama Ryan ona saygı duyuyordu.

Rozanov ve Kent maç boyunca birbirlerine sataşsalar da, maç Ryan için oldukça rahatlatıcıydı. Hatta eğlenceliydi bile. Ottawa'nın gerçek anlamda bir enforcer'ı yoktu, bu yüzden gerçek bir kavgaya karışmasının pek olası olmadığını biliyordu. Maçın çoğunu, düdük çaldıktan sonra Ottawa oyuncularını Toronto oyuncularından uzaklaştırmakla ve Wyatt ile sohbet etmekle geçirdi.

Ve garip bir şekilde, Rozanov ile.

"Toronto nasıl?" diye sordu Rozanov ikinci periyodun molasında.

"Fena değil."

"Ama Kent ile oynamak zorunda olman berbat." Ryan buna cevap vermedi. "Ottawa nasıl?"

"Düşündüğüm kadar kötü değil."

Ryan, Ottawa'nın Rozanov'a hiç uygun olmadığını düşünüyordu. Ottawa, Temmuz ayında Rozanov'un transferini açıkladığında, herkes gibi o da çok şaşırmıştı. Ilya Rozanov, Avrupa spor araba koleksiyonu ve kadınların gözdesi olarak biliniyordu. Ryan, Rozanov gibi yetenekli bir oyuncunun istediği takımı seçebileceğini düşünerek, onun New York, Los Angeles veya belki Florida gibi bir yere gideceğini tahmin etmişti. Ottawa, rastgele ve şaşırtıcı bir seçim gibi görünüyordu.

Üçüncü periyotta inanılmaz bir şey oldu: Ryan bir gol attı. Mavi çizgide puck'ı elinde tutuyordu ve daha iyi bir seçenek görmeyince, birinin rebound fırsatı yakalayacağını umarak puck'ı kaleye doğru vurdu. Ancak Ottawa kalecisi puck'ı kaçırdı ve puck omzunun üzerinden geçerek ağların arkasına gitti.

Ryan Ottawa'nın yedek kulübesinin önünden geçerken Rozanov, "Vay canına, Price!" diye bağırdı. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum!"

Ryan dudağını ısırdı, ama yüzünü kaplayan aptalca gülümsemeyi engelleyemedi. NHL kariyeri boyunca sadece birkaç gol atmıştı, bu yüzden her biri oldukça heyecan vericiydi. Kendi yedek kulübesine ulaştığında, "Aferin, Pricey!" ve "Güzeldi, Pricey!" diye bağırarak karşıladılar. Yedek kulübesine oturduğunda, şu anda televizyon yayında yüzünün yakın çekim görüntüsünün olacağını biliyordu. Soğukkanlı görünmeye çalıştı.

Maç Toronto'nun 5-2 galibiyetiyle sona erdi ve takım, Montreal'e giden uçağa binmeden önce duş alıp takım elbise giymeye zaman buldu. Ryan, iki uçuş ve bir maçın olduğu günleri pek sevmezdi.

ama muhtemelen uçuşu şimdi bitirmek, bir gece boyunca endişelenmekten daha iyiydi. Takımların neden Ottawa'dan Montreal'e uçması gerektiğini anlamıyordu. Araba ile çok kısa bir mesafeydi.

Montreal'deki otel odasında yatağına düştüğünde, zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştü. Ottawa'nın aksine, Montreal'in çok iyi bir takımı vardı, bunun bir nedeni de yıldız oyuncusu Shane Hollander'ın sezona olağanüstü bir başlangıç yapmasıydı. Ryan, yarın akşamki maçtan önce

.

Ama telefonunda bir mesaj vardı. Fabian'dan.

Bir gol attın!

Ryan, mesajın Fabian'dan geldiğinden *emin* olmak için bir kez daha kontrol etti. Çünkü onun maçı izlemiş olması hiç mantıklı gelmiyordu. Sonra Ryan cevap yazdı: Maçı izledin mi?

Fabian: Bir arkadaşımın grubunu izlemek için bir barda idim ve maç da oynanıyordu.

Ryan: Ve maçı izledin mi?

Fabian: Dikkatle değil. Ama arkasında "Price" yazan mavi bir forma gördüm, ben de biraz izledim.

Ryan gülümsedi ve "Nasıl görünüyordum?" diye cevap verdi.

Soruyu geri almak istedi, ama Fabian çoktan cevabını yazmaya başlamıştı. Cevabının Ryan'ın telefonunda görünmesi sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Fabian: Çoğunlukla küçük. Ama bir yakın çekimde biraz... gergin görünüyordun. Ve terli.

Oh. Ryan buna ne cevap vereceğini bilemedi. Ama Fabian, "İyi g ö r ü n ü y ordun" diye ekledi ve göz kırpan emoji ekledi.

Ryan burnunu çekip şöyle yazdı: Sen öyle diyorsan öyledir.

Fabian: Öyle diyorum. Ve sonra senin o golü attığını gördüm. Hokeyle ilgili ilk kez heyecanlandığım an olabilir.

Ryan: İlk kez heyecanlandığın şey olmaktan mutluyum.

Tanrım. Ne oluyor Ryan? Fabian'da Ryan'ı neyin *oynak hale getirdi*? O hiç oynak biri değildi.

Fabian: Şimdi neredesin?

Ryan: Montreal'de. Maçtan hemen sonra buraya uçtuk. Yarın akşam başka bir maç var.

Fabian: En azından uçuş bitti. Ryan:

Evet. Sen neredesin?

Fabian: Evde. Bir şarkı üzerinde çalışıyorum. Ryan:

Saat geç oldu.

Fabian: Biliyorum. Ama bunu çözene kadar uyuyamayacağım.

Ryan gülümsedi ve şu anda Fabian'ı görebilmeyi diledi. Fabian çalışırken elini saçlarına geçirip saçlarını dağınık hale getirdiğini hayal etti. Belki pijama ya da rahat bir şey giyiyordu.

Ryan: Çok geç kalma. Pazartesi görüşürüz, tamam mı? Fabian:

Tamam, süperstar.

* * *

Ryan, annesi gibi çayını içti: portakal pekoe ve bol süt. Ne yazık ki, Columbus'taki otel odasında sadece toz kahve kreması vardı, bu yüzden çayın tadı berbat oldu.

Yatağın kenarına oturdu, duvara bakarak terapisti ile Skype görüşmesinde konuştuğu her şeyi sindirmeye çalıştı. Ya da daha da önemlisi, onunla konuşmadığı şeyleri. Fabian'ın narin parmaklarıyla Ryan'ın morarmış eklemlerini okşadığı sırada Ryan'ın dizlerinin neredeyse tutmayacak hale geldiği gerçeği gibi. Elbette bunun, Ryan'ın en son başka bir erkek tarafından dokunulmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğiyle daha çok ilgisi vardı, ama tanrım, bu onu çok etkilemişti. Ve sonra geçen hafta Fabian'ın Ryan'ın yanağına bastırdığı o iffetli öpücük vardı, Ryan hala cildinde hissedebildiğine yemin ediyordu.

Çok uzun zamandır ilk kez gerçek bir cinsel istek duyduğunu da söyleyebilirdi. Ya da, Fabian'ı sevimli küçük dairesinin yatağına dağılmış giysilerin üzerine yatırıp zarif boynunu öpmeyi hayal etmeyi ne kadar sevse de, Ryan kimseyle yakınlaşmaya cesaret edemeyecek kadar güvensizdi.

Bu konulardan bahsetmesi *gerekirdi*, ama yapamıyordu. Profesyonel bir terapistle bile bu konuları konuşmak çok utanç vericiydi. Bu yüzden, terapist başka konuşmak istediği bir şey olup olmadığını sorduğunda, sadece "Hayır. Sanırım bugünlük bu kadar" demişti.

Korkak.

Fabian, önceki gece Montreal'de yaptıkları kısa sohbetten bu yana ona mesaj atmamıştı, ki bu şaşırtıcı değildi. Açıkçası, şaşırtıcı olan şey, onun Ryan'a ilk etapta mesaj atmış olmasıydı. *Ryan'ın hokey oynamasını izlemiş* olmasıydı. *izlemiş olmasıydı*.

Ryan, ne olur ne olmaz diye telefonunu eline aldı.

Bir mesaj vardı, ama Wyatt'tan gelmişti. İnanamıyorum, izin günümüz Columbus'ta geçecek.

Ryan: Sıkıldın mı?

Wyatt: Burada bir Drenaj Onur Listesi olduğunu biliyor muydun?

Ryan sırıttı ve "Bu mevsimde kuyrukların oldukça uzun olduğunu duydum" diye yazdı.

Wyatt hemen cevap vermedi ve Ryan onun şakasını anlamadığından endişelenmeye başladı.

şakasını anlamadığından endişelenmeye başladı.

Wyatt: Belki hızlı geçiş bileti alabiliriz. Kuyrukları atlayabiliriz.

Ryan: Bugün gerçekten ne yapıyorsun?

Wyatt: Tamamen başka bir şey yapmayı düşünüyordum. Öğle yemeği yemeye ne dersin?

Ryan: Evet!

* * *

"Vay canına! Şuna bak, Pricey!" Wyatt, çizgi romanlarla dolu uzun bir kutudan rastgele seçtiği bir çizgi roman sayfasını kaldırdı. Ryan, Wyatt'ın bu hazineye layık gördüğü heyecanı göstermediğinde, Wyatt şöyle açıkladı: "Bunu yıllardır arıyordum. Bu, sahip olmadığım tek Norm Breyfogle *Batman* çizgi romanı."

"Oh. Harika."

Wyatt çizgi romanın plastik ambalajını öptü. "Columbus'u seviyorum!"

Ryan güldü ve Wyatt'ı takip ederek başka bir çizgi roman kutusuna gitti. Aslında, keyifli bir öğleden sonra geçirmişlerdi. Wyatt, ikisinin öğle yemeği yiyebileceği çok hoş bir birahanesi bulmuştu ve öğle yemeğinden sonra (ve birkaç biradan sonra) Columbus şehir merkezinde dolaşmışlardı, ki burası hiç de fena bir yer değildi.

Sonra Wyatt onları bu çizgi roman dükkânına götürdü, ki Ryan bunun başından beri Wyatt'ın planı olduğunu düşünüyordu.

Öğleden sonra iyi bir oyalama olmuştu. Wyatt onu dışarı davet etmeseydi, Ryan muhtemelen günü otel odasında Fabian'ı hayal ederek geçirirdi. Fabian'la ilgili imkansız şeyleri dilemeyi bırakması gerekiyordu, örneğin onun seksi dudaklarını öpmek gibi. Fabian'ın, gençlik yıllarında olduğu gibi, şimdi de onu öpmek istemediğinden emindi. Fabian'ın muhtemelen bir erkek arkadaşı vardı. Ya da onu öpmek isteyen bir sürü yakışıklı erkek. Ya da, büyük olasılıkla, ikisi de.

Ve Ryan hala aptal bir hokey oyuncusuydu. Hala çok iri, çok beceriksiz, parlak, yakışıklı ve kendine güvenen Fabian için çok sıkıcıydı.

"Partiyi duydun, değil mi?" Wyatt, başka bir poşetli çizgi romanı incelerken sordu.

"Parti mi?"

"Evet. Kent'in doğum günü partisi."

Ugh. "Oh. Sanırım bazı arkadaşların bunu konuştuğunu duydum. Sen gidiyor musun?"

"Tabii. Takım partisi. Elbette gideceğim. Sen gitmiyor musun?"

Neredeyse hayır diyecekti, ama koçunun Ryan'ın buz pistinde olduğu kadar pist dışında da takım oyuncusu olmasını istediği uyarısını hatırladı. "Ne zaman?"

"Önümüzdeki cuma Kent'in evinde. Kent'in *malikanesinde*, daha doğrusu."

Önümüzdeki Cuma. Neden bu gün önemli bir gün gibi görünüyordu? Ryan bunu düşünürken, Wyatt çizgi roman dükkanının bir duvarını kaplayan renkli kitap raflarını incelemeye başladı.

Ryan, parlak pembe sırtlı bir kitabı raftan aldı ve sayfaları çevirdi. Hikaye çok garip ve kafa karıştırıcı görünüyordu, tuhaf görünümlü uzaylı karakterler ve uzayda bağırıp çağıran uçan kafalarla doluydu. Kitabı yerine geri koydu.

"Belki partide senin için sevimli bir çocuk olur," dedi Wyatt sırıtarak. Ryan gözlerini devirdi. "Ne? Asla bilemezsin."

"Dallas Kent'in lanet olası doğum günü partisinde kimseyle tanışmayacağım."

Doğum günü partisi. Doğru. Önümüzdeki cuma gecesi Fabian ve arkadaşları Tarek'in doğum gününü kutlamak için o kulübe gideceklerdi. Kahretsin. Ryan'ın o kulübe gerçekten onlarla birlikte gitmesi pek olası değildi zaten.

Ama Dallas'ın lanet olası Kent'ini kutlayan bir partiden kesinlikle daha çekici geliyordu.

"Bunu okumalısın," dedi Wyatt. Ryan'a üzerinde *Daredevil* yazan kalın bir kitap uzattı. "Her gece başkalarını kurtarmak için bedenini feda eden zavallı bir adam hakkında. Hoşuna gidecek."

Ryan tehditkar bir bakış attı. "Ben zavallı biri değilim," diye yalan söyledi.

"Biliyor musun? Şimdi düşününce, çoğu süper kahraman çizgi romanı kendini feda eden zavallı adamlar hakkında."

"Benim bir süper kahraman olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hiç şüphesiz." Wyatt raftan başka bir kitap aldı ve yere koyduğu küçük yığına ekledi. "Bu arada, benimle birlikte toplum merkezini ziyaret etme konusunda bir karar verdin mi?"

Ryan bu konuyu hiç düşünmemişti. "Hâlâ gitmemi istiyor musun?"

"Kesinlikle. Dediğim gibi, çocuklar seni sevecek. Gittiğimde sana haber veririm

gittiğimde haber veririm, tamam mı?"

"Tabii. Sanırım. Eğer gerçekten beni orada görmek istediklerini düşünüyorsan."

"Güven bana, harika olacak. Onları seveceksin." Wyatt yerden kitap yığınını kaldırdı ve Ryan'a şakacı bir gülümsemeyle uzattı.

Ryan gözlerini devirdi ve ağır yığını kabul etti. "Bunları valizine nasıl sığdıracaksın ki?"

"Kolay. Bazı giysilerimi çöpe atarım."

Ryan burnunu çekip başını salladı. Wyatt'ın ödeme yapabilmesi için kitapları kasaya götürdü.

"Peki," dedi Wyatt birkaç dakika sonra mağazanın dışında dururken. "Otele geri dönebiliriz. Ya da... *dünyanın en büyük tokmağını* görmeye gidebiliriz."

"Ne?"

Wyatt telefonuna baktı. "Yargıtay binasının dışında." Kaşlarını çattı. "Oh. Artık sadece *ikinci en büyük* tokmak. Illinois'da daha büyüğünü yaptılar."
biri yaptılar."

"Bu hayal kırıcı."

"Evet. Siktir et. Columbus'ta *ikinci* en büyük tokmağı görmek için bu kitapları taşımayacağım. En büyüğü ya da hiçbiri. Geri dönelim."

Görünüşe göre Ryan, Fabian'ı öpmekle ilgili hayallere dalmak için zaman bulacakmış.

On Birinci Bölüm

Ryan Pazartesi gecesi kafeye geldiğinde Fabian ortalarda yoktu. Küçük bir sahne vardı — aslında odanın biraz yükseltilmiş bir köşesiydi — ve bir tabure ve mikrofon standı dışında boştu. Birkaç
müşteri masalarda oturuyordu, ama oda çoğunlukla sessizdi.

Ryan *bu* durumdan hiç hoşlanmamıştı.

Belki de Fabian'a mesaj atıp bu açık mikrofon etkinliğinin hala yapılıp yapılmadığını ve Fabian'ın gerçekten geleceğini teyit etmeliydi. Belki de Ryan yeri yanlış anlamıştı. Belki de gitmeli ve gerekirse daha sonra özür dilemeliydi.

Tanrım. Ryan, kafenin girişinde donmuş bir şekilde duruyordu ve şimdi insanlar ona bakıyordu.

Bir karar verdi ve tezgaha gidip bir şeyler sipariş etti. Oturup bir süre içkisini yudumlayabilir, Fabian gelmezse de gidebilirdi.

Barista, Ryan'ın hayal bile edemeyeceği kadar havalı görünen genç bir kadındı, ama Ryan tezgaha yaklaştığında sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Açık mikrofon için mi geldin?"

"Evet. Yanlış yere geldiğimden endişelenmiştim." "Hayır. Genelde
kalabalık olmaz. Pazartesi günleri, bilirsin."

"Doğru."

"Bu gece çalacak mısın?"

Ryan bir an için kadının onu tanıdığını ve hokey maçı hakkında soru sorduğunu sandı. Sonra kadının aslında ne sorduğunu anladı.

"Ben mi? Hayır, hayır. Ben bir arkadaşımı
görmeye geldim." "Ah. Size bir şey ikram edebilir
miyim?"

Ryan bir çay sipariş etti ve kahvehanenin alkollü içki servisi yaptığını daha önce fark etmemiş olmasını diledi. Bira içmeyi tercih ederdi. Ama kadın çoktan portakal pekoe çayını hazırlamaya başlamıştı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Boş bir masa buldu, oturdu ve çayından yükselen buharı sanki dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi izleyerek bekledi. Sonra telefonunda okuyabileceği bir e-kitap olduğunu hatırladı. Kitaplar için şükürler olsun.

Yaklaşık yarım saat rahatça kitap okurken, arkasında Fabian'ın sesini duydu. Ryan döndü ve Fabian ile Vanessa'yı ve Ryan'ın tanımadığı üçüncü bir kişiyi, genç bir siyahi adamı gördü.

Fabian onu hemen fark etti ve el salladı. Bu gece sadece kemanını getirmiş gibiydi.

Masaya ulaştığında neşeyle "Geldin!" dedi. Ryan'ın yanındaki sandalyeye oturdu, Vanessa ve diğer adam ise yakındaki masalardan sandalyeleri çekip yanlarına oturdular. "Uzun süre bekledin mi?
Bu şeyin her zaman geç başladığını söylemeliydim."

"Sorun değil. Kitap okuyordum."

"Oh, iyi. Vanessa'yı hatırlıyor musun? Bu da Marcus, onun oda arkadaşı ve en iyi arkadaşlarımızdan biri. Marcus, bu Ryan."

Marcus elini uzattı. "Oh, *seninle* tanışmak için *can* atıyordum."

Ryan temkinli bir şekilde elini sıktı ve Fabian Marcus'un koluna vurdu. "Onu dinleme Ryan. Beni utandırmaya çalışıyor."

Ryan bunun ne anlama gelebileceğini fazla düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine, "Burası senin gösterinden çok daha sessiz," dedi. Fabian'ın çok rahat giyinmiş olduğunu fark etti — kot pantolon, siyah kazak ve hafif bir göz kalemi. Fabian öne eğildiğinde, Ryan kazakının geniş yakasından çıkan köprücük kemiğini görebildi.

"Oh, burası çok sakin," dedi Fabian rahat bir şekilde. "Ama ben bunu seviyorum. Bir şeyler denemek için iyi bir yer."

"İnsanlar onun bu gece çalacağını bilselerdi burası dolup taşardı," dedi Vanessa.

"Sanki olur da." Fabian gülümsedi. "Evet, muhtemelen. Ama burası çok küçük bir yer."

"Yani Guardians için mi oynuyorsun?" dedi Marcus.

"Evet. En son duyduğum kadarıyla öyle." Bu, hokey çevrelerinde daha iyi işe yarayacak bir şakaydı, ama Marcus nazikçe gülümsedi.

"Cumartesi gecesi oynadın. Çalıştığım bar maçları akşamın erken saatlerinde gösteriyor. Sonunu göremedim. Kazandınız mı?"

"Evet, içtik. Çok iyiydi."

"Ne içiyorsun?" diye sordu Fabian. "Bir tur ısmarlayayım." "Şey,
çay."

"Bana bir şey ısmarlamayacaksın, Fabian," diye azarladı Vanessa. "Otur."

"Ben ısmarlarım," dedi Ryan. "Bira almayı düşünüyordum ve hokey iyi para kazandırıyor, o yüzden..."

"Eminim öyledir," dedi Marcus. "Yeni arkadaşını sevdim, Fabian."

Ryan ayağa kalktı ve Fabian onunla birlikte gitmeyi teklif etti. Ryan, çünkü herkesin siparişlerini unutacağından endişeleniyordu. Masadan uzaklaştıklarında Fabian, "Onlar için üzgünüm. Sana biraz... fazla ilgi gösteriyorlar." dedi.

"Gerçekten mi? Neden?"

Ve bir an için Fabian gerçekten biraz kızarmış gibi göründü. "Bilmiyorum. Sanırım hokey oyuncularına karşı hislerimi bildikleri için, benim... bunu komik buluyorlar." Başını salladı. "Sadece aptalca davranıyorlar. Sen yeni olduğun için merak uyandırıyorsun."

"Tamam."

Herkesin içkilerini sipariş ettiler ve Ryan ödedi. Herkes bira veya şarap sipariş etmişti, bu yüzden uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Ryan iki bardak bira aldı ve masaya götürmek üzereydi ki Fabian koluna elini koydu. "Bekle."

"Ne?"

"Sadece... o iki aptala katılmadan önce - ki onları seviyorum - burada olduğun için sana teşekkür etmek istiyorum. İçtenlikle."

"Oh. Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, bunu dört gözle bekliyordum."

Ryan nefesini tuttu ve Fabian'ın cevabını bekledi. Fabian'ın gözlerinde bir şey vardı — şaşkınlık ya da belki de kafa karışıklığı. Ama sonra gülümsedi ve "Ben de" dedi.

Ryan artık bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyordu. Neredeyse bir randevu gibi görünüyordu, ama bu saçma olurdu. Ve imkansızdı. Ryan, Fabian'la vakit geçirmeyi seviyordu ve onun performansını izlemeyi seviyordu, ama Ryan, Fabian'ın Toronto sahnesine rehberlik etmeyi teklif ederek Ryan'a nezaket gösteriyordu. Bu, Ryan'la bundan öte bir şey istediği anlamına gelmiyordu.

İçkileri masaya getirdiler ve daha oturmuşlardı ki Vanessa, "O vibratörü denedin mi, Fabian?" dedi.

Fabian şarabını yutmakta zorlandı, sonra ona öfkeyle baktı. "*Senin* neyin *var*?"

Ellerini açarak, "Ne? Artık vibratörlerden utanıyor muyuz? Bu bir kilise yemeği mi? O şeyi sitemde incelemem lazım." dedi.

"Bunu *sonra* konuşabiliriz."

Ryan'a döndü. "Üzgünüm. Sen seks oyuncaklarının varlığından haberdar bir yetişkin misin?"

"Evet."

"Harika. Fabian, vibratör kullandın mı?"

Yavaşça başını salladı, gözlerini kısarak. "Çok uygunsuzsun. Hayır. Kullanmadım, tamam mı?"

"O zaman kullan! Ya da kullanacak birini bul." Bunu söyledikten sonra kasıtlı olarak başını Ryan'ın yönüne doğru eğdi. Ryan birasına baktı.
Marcus gülmeye başladı.

"Tamam, yeter," diye homurdandı Fabian. "Önce ben oynayabilir miyim diye soracağım, siz ikiniz de Ryan'a nazik davranacaksınız."

Fabian ayrıldı ve Ryan havalı olmayı denemeye karar verdi. "Seks oyuncaklarını inceliyor musun, Vanessa?"

"Evet! Ama bazen sahip olmadığım parçalar için dışarıdan yardım almam gerekiyor.
Konuk yorumlarının çoğu anonim, yani eğer istersen..." "Hayır, ben... Yani, ben o işte iyi olamam."

Omuz silkti. "Teklifim geçerli. Bana haber ver. Ücretsiz oyuncaklar almak için harika bir yol."

"Şey. Teşekkürler."

"Aman *Tanrım*," dedi Fabian masaya döndüğünde. "Hala seks oyuncaklarından mı bahsediyorsunuz?"

"Sorun yok," dedi Ryan hemen. "Onun web sitesini sordum."

Fabian, Vanessa'ya şüpheyle baktı, sonra konuyu kapatmaya karar vermiş olmalıydı. "Bir dakika sonra sahneye çıkacağım. Raksha, bu gece için sadece üç kişinin kayıt yaptırdığını söyledi."

Ryan geldiğinden beri mekan biraz dolmuştu, ama yine de nispeten küçük bir kalabalıktı, Fabian sahnedeyken herkesin yüzünü görebileceği türden bir kalabalık. Ryan bunu hayal etmek bile midesini bulandırdı.

"İyi şanslar!" dedi Vanessa. "Ne üzerinde çalıştığını duymak için sabırsızlanıyorum."

Marcus Ryan'a döndü. "Geçen hafta tamamen ortadan kayboldu. O böyle yapar. İlham gelince inzivaya çekiliyor."

"Ben inzivaya çekilmedim," diye itiraz etti Fabian. "Eczanede iki vardiya çalıştım, bir gösteriye gittim, hatta market alışverişi bile yaptım."

Marcus elini salladı. "Hadi. Bize emeklerinin meyvelerini göster."

Fabian keman kutusunu alıp dramatik bir şekilde sahneye doğru döndü. Ryan bunu garip bir şekilde seksi buldu.

Küçük bir kalabalık ve minimal bir düzenleme olsa da, Fabian sahneye çıktığında etkileyici bir varlık sergiledi. Kendini ve enstrümanını hazırlamak için bir dakika bekledi, telefonunu bir şeye taktı ve sonra barista Raksha'ya başını sallayarak hoparlörlerden çalan müziği kapatmasını işaret etti. Müzik durduktan sonra bir süre sohbet edildi, ardından Fabian mikrofona yaklaştığında neredeyse mükemmel bir sessizlik oldu.

Ryan, Fabian'ın seyirciyi selamlayacağını veya ilk şarkıyı tanıtacağını düşündü, ama Fabian bunun yerine a cappella şarkı söylemeye başladı. İlk nota o kadar güçlü ve netti ki, şaşırtıcıydı. Belki de amaç buydu; Fabian seyircinin dikkatini nasıl çekeceğini çok iyi biliyordu.

Bir kıtadan ve bir nakarattan sonra, Fabian'ın telefonundan gelen bir fon müziği eşliğinde keman çalmaya başladı. Aynı anda hem şarkı söyleyip hem de keman çalamadığı için, sanki enstrümanıyla sihirli bir sohbet ediyormuş gibi, ses ve keman arasında geçiş yapıyordu. Ryan, şarkı boyunca kalbinin bir kez bile atmadığını düşündü.

"Vay canına, değil mi?" Vanessa şarkı bittiğinde ona fısıldadı.

"Evet," dedi Ryan aptalca. Fabian kalabalığa gülümsedi ve çalarken kolundan yarıya kadar kaymış olan süveterinin omzunu yukarı çekti. O kadar güzeldi ki Ryan dayanamadı.

Fabian, son konserde kulübün sahnesinde, yarattığı ses duvarı, dramatik kostümü ve ışıklandırmasıyla ne kadar çarpıcı olmuştuysa,

yaratmış olduğu ses duvarı, dramatik kostümü ve ışıklandırmasıyla ne kadar çarpıcı olsa da, bu anın daha da büyüleyici bir yanı vardı. Samimiyeti

Oda — küçük seyirci kitlesi, sıcak ışıklandırma ve Fabian'ın rahat kıyafeti Ryan'a kendini özel hissettirdi, sanki bir prensin performansını izlemeye izin verilen seçilmiş birkaç kişiden biriymiş gibi.

O hafta milyonuncu kez, Ryan, Fabian'ın yumuşak dudaklarının yanağına değdiği o kısa anı hatırladı. Çok masum bir dokunuştu, aslında hiçbir şeydi, ama Ryan'ın günlerce aklını tamamen meşgul etmişti. Kalbin on üç yıl boyunca saçma bir aşka tutunması mümkün müydü? Ve eğer öyleyse, kalbi neden bu kadar ulaşılmaz birini seçmişti? Neden Ryan'la bu kadar uyumsuz birini istemişti?

Ama Fabian, nedense, Ryan'a onunla birlikte olmaktan hoşlandığı izlenimini veriyordu. Ryan'ın Fabian'ın zahmetsizce yaydığı ışıktan açlık çektiğini fark etmiyor ya da umursamıyor gibiydi. Eğer çok yaklaşırsa, Ryan'ın o ışığı söndürüp onu gölgelerin içine sürükleyeceğini bilmiyordu.

Fabian dört şarkı çaldı ve dinleyenlere teşekkür etti.
Bu kadar küçük bir grup için alkışlar şaşırtıcı derecede coşkulu idi. Birkaç dakika sonra Fabian, elinde keman kılıfı ile masaya geri döndü.

"Hiçbir şey söyleme," dedi. "Tek kelime bile duymak istemiyorum."

"Ha?" Marcus, telefonuna dalmış gibi davranarak dedi. "Üzgünüm, dikkatimi vermedim. Oynadın mı?"

Fabian gözlerini devirdi. "Tamam, pislik."

"Bu korkunçtu," dedi Vanessa. "Bize bunu dinlettirdiğine inanamıyorum."

"Sizler tam birer pisliksiniz."

Ryan'a baktı ve Ryan *bir şey* söylemesi gerektiğini biliyordu, ama Fabian'ın kazağı yine kaymış ve omzunun tamamı ortaya çıkmıştı. Ryan dişlerini ona geçirmek istedi.

"Sözsüz kaldım," dedi Fabian, ona elini sallayarak. "Ryan benim yeni favorim."

"*Biliyoruz*," diye mırıldandı Marcus.

"O gerçekten..." diye başladı Ryan.

Fabian onu keserek, "İnanılmaz. Biliyorum. Başka bir şey konuşalım. Cuma günü bizimle dans etmeye gelecek misin?" Vanessa'nın

yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım! Evet! Gelmen gerek!"

"Aslında gelemem." Fabian'a baktı. "Üzgünüm. Takım partisi var, doğum günü partisi. Birkaç gün önce öğrendim. Yoksa gelirdim."

Fabian bu duruma gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Oh. Çok yazık. Parti sıkıcı olursa, kulübe uğramayı unutma. Sanırım kapanana kadar orada olacağız."

"Tamam. Peki." Ryan partiye hayır diyebilmeyi diledi. Dallas Kent'in aptal evine gitmek istemiyordu. Kent'in doğum gününü kutlamakla kesinlikle ilgilenmiyordu. Ama bu yıl buz pistinde ve dışında takım oyuncusu olacağına söz vermişti. Yıldız oyuncunun partisini kaçırmak muhtemelen kötü bir hareket olurdu.

Muhtemelen en iyisi buydu. Fabian ve onun güzel arkadaşlarıyla bir dans kulübüne gitmek işkence olurdu. Ryan gecenin nasıl geçeceğini hayal edebiliyordu: Duvara yaslanıp fark edilmemeye çalışacaktı. Dans etmeyecek, aşırı sıcak ve rahatsız olacaktı. Müzik çok yüksek olacaktı. Fabian dans pistinde, esnek vücudunu başka bir yakışıklı erkeğe yaslayacaktı.

vücudunu başka bir yakışıklı erkeğe yaslayacaktı. Sonra birbirlerine dokunmaya ve öpüşmeye başlayacaklardı ve Ryan gözlerini onlardan ayıramayacaktı.

Sonra Ryan eve yalnız başına gidip başarısız bir şekilde mastürbasyon yapacaktı.

Siktir et. Ryan, Fabian'ın dans pistinde başka bir erkeği baştan çıkardığını izleme zahmetine *girmeden* de başarısız bir şekilde mastürbasyon yapabilirdi.

Diğer açık mikrofon sanatçıları gitar çalan iki kadındı ve ikisi de ilginç şarkılar ve güçlü sesleriyle yetenekliydiler. Ama Ryan gitmek için sabırsızlanıyordu. Kaba davranmaktan çekinmeseydi, Fabian'ın sahnesi bittikten sonra giderdi. Her geçen dakika, Ryan buraya ait olmadığı hissiyle giderek daha fazla boğuluyordu. Bu parlak, yaratıcı insanlara uyum sağlayabilmeyi diledi, ama yapamadı. O kara bir buluttu ve artık uzaklaşmanın zamanı gelmişti.

Son sanatçı sahneden indikten sonra, "Ben gidiyorum" dedi. "Oh," dedi Fabian. "Eve mi gidiyorsun?"

"Evet. Beni davet ettiğin için teşekkürler. Seni tekrar dinlemek harikaydı."

Vanessa, Ryan'ın bileğine aniden elini koydu. "Bekle. Hangi yöne gidiyorsun, Ryan?"

"Güneye."

"Oh, iyi! Marcus ve ben kuzeye yürüyoruz, sen Fabian'la yürüyebilirsin. Onun gece yalnız yürümesi hoşumuza gitmiyor."

Ryan Fabian'a baktı, ama o Vanessa'ya öfkeyle bakıyordu. "Gerek yok, Ryan," dedi, gözlerini ondan ayırmadan.

"Hayır, sorun değil. Seninle yürüyebilirim."

"Harika!" dedi Vanessa. "Fabian gerçekten minnettar."

Marcus burnunu çektirdi ve Ryan bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadı, ama şimdilik Fabian'ın eve güvenli bir şekilde ulaşmasını sağlamak gibi asil ve tamamen cinsel olmayan bir göreve odaklanabilirdi.

On İkinci Bölüm

On dakika sonra, Fabian kaldırımda arkadaşlarına veda ediyordu. İkisini de yanağından öptü ve Ryan, geçen hafta bu anlamsız hareketin kendisini ne kadar etkilediğini düşünerek utanç duydu.

"Gidelim mi?" diye sordu Fabian, Vanessa ve Marcus gittikten sonra.

Ryan, Fabian'ın koluna gireceğini sanıyordu, ama o bunu yapmadı. Bunun yerine, "O kadar da kötü değildi, değil mi?" dedi.

"Tanrım, hayır. Harikaydı. Tüylerim diken diken oldu." Ryan, bunu kanıtlamak istercesine kolunu uzattı, ama sonra kalın bir palto giydiğini fark etti. Kolunu indirdi. "Böyle küçük bir seyirci önünde çalmak tuhaf mı
"

"Aslında değil. Samimi olmasını seviyorum. Çok uzun zaman önce ben de sadece böyle açık mikrofonlarda çalardım."

"Ve özlüyor musun?"

Fabian güldü. "Hayır. Şu anki konumuma gelmek için çok çalıştım. Berbat perakende işlerinde çalışırken ve ara sıra kiralık bir yaylı dörtlüsüyle çalarken açık mikrofonlarda çaldım. Sonra müziğimi kaydetmeye ve internete koymaya başladım. Birkaç yerel sanatçının açılışını yapmam istendi, bu da sonunda kendi gösterilerimi ayarlayabilmemi sağladı. Şimdi bağımsız bir plak şirketindeyim." Fabian hemen ekledi, "Sadece küçük bir şirket. Cömert davranırsak orta büyüklükte.
Çok para kazanmıyorum ama en azından plak şirketi sıkıcı işlerin çoğunu hallediyor, böylece ben müziğe odaklanabiliyorum.

"Bu harika. Bir sonraki adım ne?"

"Tabii ki Super Bowl'un devre arası gösterisi," dedi Fabian alaycı bir şekilde.

Ryan güldü. Bir süre sessizce yürüdüler ve Ryan, "Arkadaşlarını seviyorum," dedi.

Fabian burnunu çektirdi, ama Ryan onun gülümsediğini görebiliyordu. "Vanessa bazen biraz fazla olabiliyor. Her şey konusunda oldukça pişmanlık duymuyor.
Yeni biriyle tanıştığında, sanki onları test ediyormuş gibi sert davranma eğilimindedir. Aslında çok tatlı biridir. Sahip olabileceğin en iyi arkadaş gibi, ama kim olduğu veya neye inandığı konusunda utangaç değildir."

"Hayır, bunu görebiliyorum."

"Demek bu yüzden hemen seks oyuncaklarından bahsetmeye başladı. Sen orada olmasaydın bunu yapmazdı bence. Biliyorum, bu biraz saçma ama onun düşüncesi şöyle..." Fabian bir sonraki kelimeleri arıyor gibiydi, Ryan ona yardım etti.

"Sıcaklığa dayanamıyorsan mutfaktan çık?"

Fabian gülümsedi. "Doğru. Seksin olumlu ve doğal bir şey olduğu konusundaki inancına tahammül edemiyorsan, gruptan çık."

Ryan bunu düşündü. "Sen bu konuyu onun kadar rahat konuşamıyorsun gibi görünüyor."

"Oh, evet. Yani, hayır, kimse onun kadar rahat değil, ama doğru arkadaşlarla birlikteyken benim için sorun yok. Herkesin seks hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum, hoşlansalar da hoşlanmasalar da."

"Doğru."

"Bunun doğal olduğu konusunda ona katılıyorum. Bence seks eğlencelidir. Her halükarda eğlenceli olmalı."

Ryan, seksin en son ne zaman eğlenceli olduğunu dürüstçe hatırlayamıyordu. Son birkaç yılda nadiren seks yaptığı zamanlarda, bu
az çok çaresizlikten kaynaklanıyordu, özellikle de başka bir kişi varsa. İlişki yaşadığı erkeklerle bile seks Ryan için her zaman stresliydi. Performans kaygısı, kendi vücuduyla ilgili sorunları ve ne söyleyeceğinden ya da partnerinin ondan ne istediğinden tamamen emin olamaması onu her zaman zor durumda bırakıyordu. Mastürbasyon yapmak daha kolaydı. Ya da en azından ilaçları almaya başlamadan önce öyleydi.

Ancak Ryan, doğru partnerle seksin eğlenceli olabileceğine dair inancını her zaman korumuştu. Ya da bazı takıntılarını bir kenara bırakabilseydi. Seks
genel olarak seks fikrini çok seviyordu.

"Sessizsin," dedi Fabian. "Şu anda Vanessa kadar kötü mü davranıyorum?"

"Hayır," Ryan güldü. "Sadece kendi kafamda çok kayboluyorum."

Gece soğuktu ve caddenin iki yanındaki binaların oluşturduğu koridorda sert bir rüzgar esiyordu. Yağmur yağacakmış gibi havada uğursuz bir ağırlık vardı ve Ryan, ikisi de güvenli bir şekilde içeri girene kadar yağmurun yağmamasını umuyordu.

"Sen, şey... sen..." Ryan, bu kadar aptalca konuştuğu için içinden kendini lanetledi, sonra tekrar denedi. "Şu anda birlikte olduğun biri var mı?"

Fabian ona kirpiklerini kırptı. "Ryan Price. Biriyle birlikte miyim diye mi soruyorsun?"

"Hayır," dedi Ryan çabucak. "Sadece merak ettim. Hiç kimseden bahsetmedin, ama emin olamadım."

"Şu anda kimseyle birlikte değilim." Bir dakika sessizce yürüdüler, sonra Fabian ekledi, "Vanessa'nın da dediği gibi, bana layık erkekleri bulmakta hiç iyi olmadım."

Ryan, Fabian'ı takdir etmeyen bir ahmağın ona dokunmasına izin verme fikrini sevmedi. "Hayır mı?" dedi.

"Fark ettin mi bilmiyorum," dedi Fabian alaycı bir şekilde, "ama ben ilgiyi seviyorum. Ve hayranlarımdan bolca ilgi ve hayranlık görüyorum. Bunun beni kibirli gösterdiğinin farkındayım, ama gerçek bu. Kim olduğunu düşünürsek, eminim sen de anlıyorsundur."

"Bir nevi. Sanırım." Ryan, NHL kariyerinin bir erkeğin kendisine ilgi duymasının nedeni olup olmadığından emin değildi. Boyu ve hokey sayesinde kazandığı kaslı vücudu kesinlikle etkili faktörlerdi, ama birlikte olduğu hiç kimse hokey ile ilgilenmiyor gibiydi. Ryan çoğuna mesleğinden bahsetmeye bile tenezzül etmemişti.

"Doğru, o zaman müziğimi seven ve benimle seks yapmaktan heyecan duyan bir erkek bulmak benim için zor olmaz."

"Tabii. Çok kolay," dedi Ryan kuru bir şekilde.

Fabian omzuyla ona hafifçe dokundu. "Dinle. Ben sadece, sahnede beni izleyerek bana yarı yarıya aşık olmuş hoş bir çocuk bulabileceğimi söylüyorum, ama ben genellikle görünüşümden başka bana neredeyse hiç ilgi duymayan erkeklere çekiliyorum. Genellikle kendi yaratıcı uğraşlarına o kadar dalmışlar ki, başkalarınınkine hiç aldırış etmiyorlar. Sadece benimle yatmak ve sanat enstalasyonu için parlak fikirlerini anlatmak, fotoğraflarını göstermek ya da yayıncıların kitaplarının neden bu kadar harika olduğunu anlamadıklarından şikayet etmek istiyorlar."

Ryan kaşlarını çattı. "Neden bu tür erkeklerle birlikte olmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum!" Fabian bunu söylerken yüksek ve sinirli bir kahkaha attı. "İnan bana, bilseydim bırakırdım."

"Bırakmalısın."

"Evet, teşekkürler *Vanessa*. Peki ya sen?"

Ryan bir saniye dondu, sonra Fabian'a yetişmek için acele etti. "Bana ne olmuş?"

"Hokey hayranların çok mu?"

"Hayır. Benim ilgimi çeken erkekler... genellikle hokey hayranı değildir."

Bir kavşakta durup yaya geçidi ışığının yeşile dönmesini beklerken, Fabian dönüp ona baktı. "Peki sen ne tür erkeklerden hoşlanırsın?"

Sen. Tam olarak sen. "Şey."

"Özür dilerim." Fabian bir adım geri çekildi ve kaldırıma baktı. "Bu beni ilgilendirmez. Seni yargılamayacağım, inan bana. Hayal edebileceğin her şeye ilgi duyan arkadaşlarım var. Ama bana cevap vermek zorunda değilsin."

"Hayır, sorun değil. O kadar maceracı değilim. Ama temelde benim tam tersi olan erkeklerden hoşlanırım."

Fabian, sanki bunun tam tersinin ne olacağını hesaplamaya çalışır gibi, bir an onu inceledi. "Yani, küçük erkekler mi?"

Ryan gergin bir şekilde ayaklarını sürttü. Daha önce hiç kimseye kişisel zevklerini yüksek sesle anlatmamıştı. Eski partnerlerine bile. "Genelde, evet. Ve başka şeyler."

Yaya geçidi ışığı yandı ve caddeyi geçtiler. Karşıya vardıklarında, Fabian kaldıkları yerden devam etti. "Twinkler?"

"Tam olarak değil, hayır. Ama yakın sayılır, sanırım. Yaşın önemi yok. Vücut tipi de değil. Daha çok... kendilerini nasıl sundukları ile ilgili."

"Tamam, şimdi gerçekten meraklandım."

Ryan, mükemmel *erkeğine* mükemmel erkeğini tarif etmeye çalıştığına inanamıyordu. "Tamam. Şöyle: Erkeklerin nasıl olması gerektiğine bakıp 'siktir git' diyen erkekleri severim. Kendileri gibi davranma özgüvenine sahip erkekleri severim, bu yüzden birçok insan onlara tuhaf baksa bile."

Uzun bir süre, acı verici bir sessizlik oldu. Ryan, Fabian'a bir sürü saçmalık söylediğinden emindi ve Fabian da neden böyle tuhaf birinin kendisini eve kadar geçirmesine izin verdiğini merak ediyordu. Fabian'ın sokağına yaklaşana kadar, Ryan rüzgârın sesinden neredeyse duyamayacağı kadar sessiz bir sesle, "Bunu sevdim," dedi.

"Ne?"

"Az önce söylediğin her şeyi. Stereotipik düşünmekten nefret ederim, ama senin gibi birinden böyle sözler duymak..."

"Büyük, aptal bir hokey oyuncusu mu?"

Fabian başını salladı, ama sonra şöyle dedi: "Belki. Ama aptal değil. Ryan, sen aptallıktan çok uzaksın. Ama hokey oyuncuları hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Genel olarak sporcular hakkında. Büyürken hep etrafımdaydılar, hayatımı işgal ediyorlardı. Ailem o tür erkekleri, o tür *adamları* yüceltiyordu.

Onların benden olmasını istedikleri şey çok açıktı ve benim öyle olmamın imkanı yoktu. Asla. Bunu anladıkları anda bana olan ilgilerini kaybettiler.

"Fark ettim," dedi Ryan.

Fabian ona hüzünlü bir gülümseme attı. "Fark ettiğinizi biliyorum. Bu yüzden farklıydınız. Sence diğer hokey oyuncuları da benim resitallerime gelir miydi?"

Ryan, Fabian'ın resitalinden bahsedilince kalbi bir an durdu. Fabian'ın o geceyi hatırladığını fark etmemişti.

“Sadece sen,” diye devam etti Fabian. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana hiç söylemedim.”

"Önemli değildi."

"Kesinlikle önemsiz değildi. O..." Espri yapmadan güldü. "*Ailem* beni izlemek için zaman ayırmaya tenezzül etmedi. Konservatuardaki son resitalimdi ve bir parça çalacaktım.
sakin ve soğukkanlıydı, ama o bile lanet olası bir hokey maçıyla rekabet edemedi. Alınma ama.

"Alınmadım."

"Seni orada, odanın arkasında gördüğümde, bu benim için her şey demekti."

Fabian'ın apartmanına varmışlardı, bu biraz garipti
çünkü ikisi de önemli bir anın ortasındaydılar. Ön kapıya çıkan merdivenlerin altında birbirlerine bakarak durdular ve Ryan ne söyleyeceğini bilemedi.

Neyse ki Fabian ilk konuşan oldu. "Birlikte yaşarken sana karşı muhtemelen kaba davrandığımı biliyorum."

"Öyle değildin." Bu tamamen doğru değildi. Fabian, Ryan'a açıkça ilgisiz davranmış, onu çoğunlukla görmezden gelmiş ve onu kabul etmek zorunda kaldığında
onu kabul etmek zorunda kaldığında, sözleri kesik kesik ve küçümseyiciydi. Ama zamanla biraz yumuşadı ve sessiz ve
kırılgan bir dostluk kurmayı başarmışlardı.

"Öyleydim. Senin de diğerleri gibi olacağını düşündüm, bu yüzden sana bir şans bile vermedim."

"İlk başta, belki." Ryan ona utangaç bir gülümseme attı. "Ama sanırım seni kazandım, değil mi?"

Fabian da aynı utangaçlıkla ona gülümsedi ve Ryan'ın nefesi kesildi.

Sonra yağmur başladı. Buz taneleri gibi soğuk damlalar Ryan'ın yüzünü ıslattı ve Fabian çığlık attı.

"İçeri gel!" diye bağırarak merdivenleri koştu. Kilidi açmaya çalıştı. "Siktir git bu aptal kapı! Oldu." Kapıyı itti ve Ryan onu takip etti.

Küçük daireye girdiklerinde, Fabian ceketini kapının yanındaki kancaya astı ve Ryan'ın ceketini almak için elini uzattı. "Yağmur durana kadar burada kalabilirsin."

"Bütün gece yağmur yağabilir," dedi Ryan, ama Fabian'a ceketini uzattı. Fabian hava durumu raporunu görmezden geldi ve iki ocaklı bir ocak ve lavabonun yanında, bir köşeye sıkışmış bar buzdolabına doğru yürüdü. Buzdolabını açtı ve bir şişe şarap çıkardı.

"Bunu daha açmadım bile," dedi neşeyle. "Isınalım. Lütfen rahatına bak. Yatağa oturabilirsin, ya da... şey, sadece yatak var sanırım."

Ryan, odada oturabileceği tek yer olan çalışma sandalyesinin, atılmış giysilerle dolu olduğunu fark etti. Yatağın en ucuna oturdu, ellerini kucağına koydu ve sırtını dik tuttu. Şarabı reddetmesi gerekiyordu. Ve yatağı. Ve burada olmayı. Bunun yerine, hiçbir şey söylemedi ve Fabian'ın evini incelemek için bir dakika bekledi. Dağınık masanın üzerinde üç tane Katolik dua mumları vardı, ama Ryan öne eğildiğinde, üzerlerinde duran kadınların Meryem Ana değil, Dolly Parton, RuPaul ve Beyoncé olduğunu gördü.

Fabian, Ryan'a üzerinde "*Mom's Time to Wine*" (*Annenin Şarap Zamanı)* yazan bir kadeh uzattı. "Bu, ellerindeki en ucuz ikinci pinot grigio," dedi ve yatağın başına oturup yastıklara yaslandı. Kendi şarap kadehinde ise *"Bride" (Gelin)* yazıyordu.

Ryan, başka ne yapacağını bilmediği için şaraptan bir yudum aldı. "Güzel," dedi. "Şarap, yani." Berbat olabilirdi. Gerçek batarya asidi bile olabilirdi. Ryan'ın beyni şu anda milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Neden buradaydı? Neden ikisi de Fabian'ın yatağındaydı? Fabian onu *baştan çıkarmaya* mı çalışıyordu? Ryan bunu *istiyor* muydu?

Fabian çoraplı ayağıyla Ryan'ın uyluğuna hafifçe vurdu. "Bana sırtını dönerek oturmak zorunda değilsin, biliyorsun. Rahatla."

Ryan bardağını masanın üzerine koydu ve botlarını çıkardı. Sonra dikkatlice yatağa uzandı ve dirseğine yaslandı. Vücutları arasında olabildiğince mesafe bıraktı, en ufak bir davet bile sadece nazik davranan zavallı Fabian'a atlayacağından endişelendi. "Ee," dedi Fabian neşeyle, "hokey nasıl gidiyor?"

Ryan güldü. "Hokey iyi." "Öyle mi?"

Ryan kaşlarını çattı. "Tabii. Bilmiyorum. Sanırım biraz... yorucu oldu. Son zamanlarda."

Fabian parmağıyla "*Gelin"* kelimesini izledi. "Hiç bırakmayı düşündün mü? Ya da emekli olmayı. Nasıl diyorsan."

"Bazen. Henüz otuz bir yaşındayım, ama..."

"Ama?"

"Artık kalbim bu işte değil." "O zaman neden hala yapıyorsun?"

Ryan yatakta yer değiştirdi, dizlerini büküp vücuduna daha yakın hale getirdi. "Çünkü ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. NHL takımında yer almak için kaç kişinin canını vereceğini biliyorum. Bunu bir kenara atmak saygısızlık olur."

Fabian bir an hiçbir şey söylemedi, sonra şöyle dedi: "Biliyor muydun, mezun olduktan sonra Toronto Senfoni Orkestrası'nın seçmelerine katıldım."

"Hayır. Ama hep oraya gideceğini düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, onlarla çalmadığını öğrenince biraz şaşırdım."

"Bu her zaman benim hayalimdi. Bu yüzden seçmelere katıldım. Ve... bana bir yer teklif edildi." "Bekle. Toronto Senfoni Orkestrası'nın bir üyesi miydin?"

"Mmhm. Tam iki ay boyunca." "Ne oldu?"

"Nefret ettim," dedi Fabian basitçe. "Çok çabuk fark ettim ki, müzik açısından yapmak istediğim şey bu değildi. Ben sadece... uyum sağlayamadım."

"Oh."

"Şimdi, kalıp kendi müziğimi de yapabileceğimi anlıyorum. Ama o kadar büyük ve önemli bir şeyin parçası olmak çok zaman alıyor. Büyük ligler gibi, değil mi?"

"Bunu benim için basitleştirdiğin için teşekkürler," dedi Ryan kuru bir şekilde.

Fabian gülümsedi. "Her neyse. İstifa ettim. Kolay bir karar değildi ve bunu yaparak çok önemli bir köprüyü yaktığımı biliyordum, ama hiç pişman olmadım. Eczanede dudak kremi stoklarken bile, ya da bu rüzgarlı, boktan dairede donarken bile. Çünkü bu," elini etrafında salladı, "tamamen benim. Nefret ettiğim bir şeye kendimi adamaktansa, sevdiğim şeyi yapmak için mücadele etmeyi tercih ederim."

Bu, Ryan için sindirmesi zor bir şeydi.

"Evet, belki de birçok müzisyenin canını vereceği bir işi reddetmek saçma bir davranıştı, ama kalmak daha bencilce olmaz mıydı? O koltuğu başkasına bırakmam gerektiğini düşündüm." Omuz silkti. "En azından kendime böyle söylüyorum."

"Aslında bu çok mantıklı," dedi Ryan yavaşça.

"Ve bir şey daha var," Fabian doğruldu ve şarap kadehini Ryan'a doğru uzattı, "başka biri de o senfoni pozisyonunu ya da NHL takımındaki pozisyonu *isteyebilir*, ama tahmin et ne oldu? Onlar bunu elde edemediler. Ve bunu elde edemediler çünkü yeterince iyi değiller. *Biz iyiyiz.* Ama yeterince iyi olmak bu işleri almaya mecbur değiliz. Yeteneğini zenginlik yerine mutluluk yaratmak için kullanmak sorun değil. Yeteneğini hiç kullanmamak da sorun değil! Aksini söyleyenleri siktir et
bunu söyleyenleri siktir et."

Ryan ona sırıttı. "Sen terapist olmalısın. Ya da motivasyon konuşmacısı."

Fabian burnunu çekip şarap kadehini komodinin üzerine koydu. "Hayır, teşekkürler. Benim bilgeliğim kendim ve değer verdiğim birkaç kişi içindir. Makyaj becerilerim de öyle."

Ryan, Fabian'ın onu, istemeden de olsa, değer verdiği birkaç kişiden biri olarak görmesinden hoşlanmıştı. "Makyaj becerilerini paylaşmıyor musun?"

Fabian dirseğinin üzerine çöktü, yüzü birden Ryan'ın yüzüne çok yaklaştı. "Onları *seninle* paylaşırdım."

"*Ben mi?*" diye kekeledi Ryan. "Makyajla çok komik görünürüm."

Fabian başını salladı. "Seninle işim bittiğinde öyle olmayacak." Bakışları Ryan'ın ağzına düştü ve Ryan, ona en çok yakışan ruj rengini seçmeye çalışıp çalışmadığını merak etti. Öyle olmasını umuyordu, çünkü Fabian'ın dudaklarını incelemenin başka bir nedeni olabileceğini düşünemiyordu.

"Senin gibi görünmezdim," dedi Ryan boğuk bir sesle.

"Hiç kendini güzel hissettin mi, Ryan?" Fabian'ın yüzü şimdi daha da yakınlaşmış mıydı?

"Hayır." Ryan, soru saçma sanki gülerek cevap verdi. "Tabii ki hayır. Bana bir bak."

"Sana bakıyorum." Fabian elini uzattı ve Ryan'ın saçını kulağının arkasına itti. "Kendini güzel bulmuyor musun?"

"Ben..." Ryan, ikisinin yan yana dururken şu anda nasıl göründüklerini sadece hayal edebiliyordu. Fabian'ın çarpıcı güzelliği ile Ryan'ın eski, yıpranmış vücudu arasındaki keskin fark.

Fabian şimdi saçlarını serbestçe okşuyordu, parmak uçları Ryan'ın kafa derisi üzerinde kayıyor, sonra yanağından sakalına doğru iniyordu. Ryan ne zaman gözlerini kapattığını bilmiyordu, ama gözlerini açtığında Fabian ona çok değerli bir şeymiş gibi bakıyordu.

"Bir daha anlat," dedi Fabian yumuşak bir sesle. "Hoşlandığın erkekler hakkında."

Tanrım. "Gitmeliyim."

"Dışarıda yağmur yağıyor. Duymuyor musun?"

Hayır. Kulaklarımda çınlayan kanımın sesinden başka hiçbir şey duyamıyorum.

"Kal. Anlat bana. Lütfen."

Ryan, Fabian'ın parmakları dudaklarını okşadığında titredi. Bunun nereye varacağı belliydi ve bunu durdurması gerektiğini biliyordu, ama bunun yerine Fabian'a bilmek istediği şeyi anlattı.

"Güzel, kendine güvenen erkekler. Soyunma odalarında erkeklik hakkında bize öğretilen her şeye karşı çıkan erkekler. Kendileri olmaktan korkmayan erkekler." Yutkundu ve kendini durdurabilmeyi diledi. "Hayallerindeki işten, kendilerini mutsuz ediyorsa vazgeçmekten korkmayan erkekler."
mutsuz ediyorsa, onlardan uzaklaşmaktan korkmayan erkekler."

Bu, Fabian'ın ihtiyaç duyduğu tek davet gibi görünüyordu. O eğildi ve dudaklarını Ryan'ın dudaklarına değdirdi, tatlı ve nazik bir öpücük, Ryan ise şaşkınlıktan karşılık veremedi. En azından bir saniye boyunca, sonra Fabian'a karşılık verdi. Dudakları çok yumuşak ve hoştu, Ryan kendini durdurmaya zorlamadan önce onları tadını çıkarmak için kendine bir an izin verdi.

Geri çekildiğinde, Ryan gözlerini kapalı tuttu ve "Lütfen yapma" dedi.

"İstemiyor musun?" Fabian'ın sesinde güçlü bir şüphe vardı.

"İstiyorum. Ben... *biliyorsun* ki istiyorum. Ama sen bunu istemiyorsun. Güven bana." Gözlerini açtı ve Fabian'ın kırgın ifadesini gördü.

"Bunu istemeseydim, yapmazdım." Ryan başını salladı. "Ben..."

"Cümlenin geri kalanı *seninle ilgilenmiyorsa*, duymak istemiyorum. Seni öpmek istiyorum, Ryan Price. *O zaman da* seni öpmek istedim, şimdi de öpmek istiyorum. Öpebilir miyim?"

Ryan'ın ağzı açık kaldı. "*O zaman* beni öpmek mi istemiştin? Yani, biz gençken mi?"

"Şaşırmış görünüyorsun." "Evet, şaşırdım."

Fabian sırt üstü uzandı ve gözlerini koluyla kapattı. "Ryan. Gençken sana çok aşıktım, tamam mı? Bu konuyu fazla uzatmak istemiyorum, çünkü

bu utanç verici, ama evet. On yedi yaşındayken senin o sevimli ağzını öpmek istemiştim. Senin de bundan hoşlanma ihtimalin olduğunu düşünseydim, bunu yapardım."

Ryan oturdu. "*Ne?*"

"Senin eşcinsel olduğunu düşünmemiştim, Ryan. Tabii ki düşünmemiştim." "Seni öperdim."

"Evet, *şimdi* anlıyorum."

"Seni öpmek istedim. Hatırlıyor musun..."

Fabian kolunu kaldırarak kolunun altından dışarıya bakmaya başladı. "Feribot. Evet. O anı yıllar boyunca birkaç kez tekrar tekrar düşündüm. Yani gerçekti, değil mi?"

Ryan başını salladı. "Gerçekti."

Fabian tekrar gözlerini kapattı. "Kahretsin. Bu ilk öpücük müthiş olurdu."

Ryan, Ontario Gölü'ne atlamak istedi. *Onu öpebilirdi*. Ryan'ın bir erkekle ilk öpüşmesi olacaktı. Bunun yerine, bir sonraki sezon genç takımı Victoriaville'e gittiğinde internette tanıştığı bir adamla öpüşmüştü.

"Şimdi ağlamanın bir anlamı yok," dedi Fabian. Yataktan kalkıp ayağa geçti ve şarap şişesini aldı. "Ama yine de neden şimdi kaybedilen zamanı biraz telafi edemeyeceğimizi anlamıyorum." Ryan neredeyse hiç içmemiş olmasına rağmen, Ryan'ın kadehine biraz daha şarap döktü ve ona uzattı. Ryan büyük bir yudum aldı.

Ryan yutkunduktan sonra, "Belki bu çok açık değil," dedi, "ama ben berbat durumdayım."

Fabian gözlerini devirdi. "Tanrım, kim değil ki?"

Ryan başını salladı. Şu anda Fabian'a tüm kusurlarının listesini dökmekle, ya da çenesini kapatıp Fabian'ı deli gibi öpmek arasında kararsız kalmıştı.

Ya da gitmek. Ki tam da bunu yapacaktı. Hemen şimdi. Ayağa kalktı ve şarap kadehini masanın üzerine koydu. "Ben gidiyorum." "Hala yağmur yağıyor." Fabian *surat mı* asıyordu?

"Ben su geçirmezdim."

Fabian onun alanına girdi ve onu masaya sıkıştırdı. "Anlamıyorum."

Ryan gözlerini kapattı, çünkü tüm duyuları Fabian'la dolu olduğunda söylemesi gerekenleri söyleyemezdi. "Senin için iyi değilim.

—

"Yapma. Sen lanet olası bir hayır kurumu değilsin, Ryan. Seni *istiyorum*. On yedi yaşımdan beri seni öpmek istediğim kısmı unuttun mu?"

"O sadece ergenlik hormonlarıydı. Bu değil... Yapamam. Seninle bunu yapamam.

Üzgünüm."

Yapamazdı. Fabian'la bu ilişkiyi daha ileri götürürse, kendini asla affedemezdi. Daha da önemlisi, Ryan bundan asla kurtulamazdı. Fabian ile arkadaş olmaktan heyecan duyuyordu, ama onu boğma riskini göze almaktansa her şeyi feda ederdi. Fabian'ı çok fazla istiyordu, onunla sadece geçici bir seks ilişkisi yaşamak istemiyordu. Zaten geçici seks ilişkilerinden pek hoşlanmazdı, ama Fabian Salah ile kesinlikle tek gecelik bir ilişki yaşayamazdı. Ryan, yağmur fırtınasının geçmesini beklerken çekici bir arkadaşıyla

ama o onlardan biri değildi. Fabian'la seks yapmak, hatta onu tekrar öpmek bile Ryan için çok büyük bir anlam ifade ediyordu. Fabian için olduğundan çok daha fazla.

"Ceketimi alabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Fabian. Sesi kesik kesikti ve öfkeliydi. Ryan'dan uzaklaştı ve kapının yanındaki askıdan paltosunu aldı. Onu Ryan'a uzattı. "Al."

"Üzgünüm," dedi Ryan tekrar. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Fabian elini kaldırdı. "Anlıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum, ama anlıyorum." "Sen aptal değilsin..." Tanrım, Fabian'ın gözlerinde yaşlar vardı. "Hoşça kal, Ryan."

Ryan onu kucaklamak istedi. Saçlarını öpmek ve ona normal bir insan gibi *davranabilmeyi* ne kadar istediğini söylemek istedi. Ona *her şeyi* anlatmak ve yağmur dinene kadar ve daha da uzun süre onu kucaklamak istedi.

Bu akşam hiç yaşanmamalıydı. Yapabileceği en nazik şey gitmekti.

O da gitti.

On Üçüncü Bölüm

Lanet olsun.

Lanet *olsun*.

Lanet olası aptal hokey oyuncuları ve onların aptal her *şeyleri*.

Fabian önceki akşam yaşananları kafasında tekrar tekrar düşündükçe, olanlara inanamıyordu. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Fabian'ın bir hokey oyuncusuna kendini atması mantıklı değildi. Ryan'ın ona *açıkça* ilgi duyması, Fabian'ın her zaman hayal ettiği kadar tatlı ve şefkatli bir şekilde onu öpmesi ve sonra... öpmemesi mantıklı değildi. Sanki Ryan'ın içinde bir anahtar çevrilmiş ve Fabian dışında kimse

Fabian dışında kimse açmış olamazdı; orada tek kişi oydu.

Ne yapmıştı?

Hiçbir şey. Kendine sürekli bunu söylüyordu. Ryan'a olan duyguları konusunda açık ve dürüst olmak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Hatta ona, gençlik yıllarında ona aşık olduğunu bile söylemişti, ki bu, Ryan onu reddetmeseydi bile yeterince utanç verici bir durumdu.

Hayır. Eğer açıkça reddedilmiş olsaydı, Fabian bunu anlayabilirdi. Fabian öpüşmek için eğilmiş olsaydı ve Ryan geri çekilip ona ilgilenmediğini söyleseydi. Ryan, Fabian'ın cesareti hakkında o kadar güzel sözler söylemeseydi...

Bunu istemiyorsun. Güven bana.

Siktir git, Ryan Price.

Fabian bu halde müziğine çalışamazdı. Aklı başka yerdeydi. Vanessa'ya mesaj attı. İş yerinde misin?

Vanessa: Bir saat sonra. Fabian:

Kahve?

Vanessa: Oh oh.

Fabian: Evet. On dakika sonra buluşalım mı?

Vanessa: Tamam

Fabian'ın *ruh hali* değişkeniydi. Bunu kabul edebilirdi. Vanessa, Fabian'ın acil bir kahve randevusu istediğinde, muhtemelen sinirli ve huysuz olacağını biliyordu. Ama aynı zamanda, onun bu ruh haliyle başa çıkabilen tek kişi de oydu.

Dokuz dakika sonra, evi ile Vanessa'nın iş yeri arasında bulunan bir Starbucks'ta sıraya girmişti. Kendisi için bir kahve, Vanessa için bir latte sipariş etti. Oları masaya götürürken Vanessa içeri girdi.

"Hokey kasabasında sorun mu var?" diye sordu.

Fabian sandalyelerden birine çökerek inledi. "Neyim *var* benim?" "Ne hakkında konuşacağımıza bağlı. Ne oldu?"

Fabian ona özetini anlattı ve Vanessa'nın ona gülmesini bekledi. Bu anlaşılabilir bir durumdu; bu durum absürtçüktü.

Ama Vanessa gülmedi.

"Merak ediyorum..." dedi. Ama cümlesini bitirmedi, sadece parmaklarını dudaklarına dokundurup Fabian'a bakakaldı.

"Ne merak ediyorsun?"

"Şey, tabii ki onu tanımıyorum, ama sence bir tür travma yaşıyor olabilir mi?"

"Travma mı?" Fabian gerçekten hiçbir fikri yoktu. "Bilmiyorum. Sanırım özgüven sorunu olabilir. Ya da anksiyete sorunu gibi. Pek konuşkan biri değil, bu yüzden söylemesi zor."

"Dün gece seks oyuncakları hakkında konuştuğum için şimdi kendimi kötü hissediyorum. Kahretsin, bu gerçekten çok duyarsızcaydı."

Fabian bir şey hatırlayarak kaşlarını çattı. "Hayır, bunun onu rahatsız ettiğini sanmıyorum. Belki şaşırmıştır, ama benim evime giderken bu konuyu biraz daha konuştuk. Ve daha önce bana seksten hoşlandığını söylemişti."

"Oh. Peki, o zaman sorun yok. Yani seks yapmayı seviyor, seni seviyor, ama seninle seks yapmayı sevmiyor."

"Evet. Özetlediğin için teşekkürler."

Latte'sinden bir yudum aldı, yüzü konsantrasyondan buruşmuştu. "Korkuyor," diye karar verdi.

"Korkuyor mu? Neden? Benden mi?"

"Bilmiyorum, ama mantıklı olan tek şey bu. Senden hoşlanıyor ve ilişkiyi mahvetmek istemiyor."

Tamam, bu gerçekten mantıklıydı. Fabian bunu düşündükçe, daha da açık hale geliyordu. "Onu rahat hissetmediği bir şeyi yapması için zorlamazdım."

"Biliyorum. *O* bilmiyor. Belki de *hiçbir* şeyden rahat hissetmiyordur." Fabian bunu düşündü. "Peki ne yapmalıyım? Onu unutmalı mıyım? Yani, zaten aptalca bir şeydi, değil mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Onu sevmenin aptalca olduğunu söylememi mi istiyorsun?" "Evet, lütfen."

"Fabian, o adam çok tatlı biri. Normalde yattığın tüm o aptalların tam tersi."

"Evet, ama..."

“Dün gece sahnedeyken onu görmeliydin. Gözleri kalp şeklindeydi! Sana *hayran* kalmıştı. Eminim seninle vakit geçirebilmek için kendini rahatlık alanının dışına çıkmaya zorluyordur.”

Ne*? Gerçekten mi?* "Sadece üç kez takıldık."

Kız ellerini kaldırdı. "Bak, tekrar söylüyorum, onu tanımıyorum. Ama tahmin etmek zorunda kalsam, biriyle üç kez takılmak o adam için çok büyük bir olaydır derdim."

Fabian kollarını masanın üzerine katladı ve yüzünü ellerine gömdü. "Ben tam bir pisliğim."

"Hayır, sen bir insansın. İyi bir insan. Ryan da öyle."

"Şimdi ne yapacağım? Onu rahat bırakmalıyım, değil mi? Sonsuza kadar?" "Bu seni mutlu eder mi?"

Fabian düşünmesine bile gerek kalmadı. "Hayır."

"O zaman ona ulaş. Sakin ol ve kendine fazla yüklenme. Muhtemelen o da dün gece yaptığı her şeyi yanlış yaptığını düşünüp takıntı haline getirmiştir. Güven bana, ben de o yollardan geçtim. Biliyorsun."

Bu doğruydu. Bu tür konuşmalarda rollerinin tersine döndüğü birçok kez olmuştu. "Peki, ne demeliyim?"

Vanessa başını salladı ve sandalyesinin arkasından çantasını aldı. "Hayır, hayır. Bunun için yeterince para almıyorum. Eğer o adamla temel bir sohbeti bile yapamıyorsan, zaten mahvoldun demektir."

"Sana latte aldım," dedi Fabian zayıf bir sesle. "Hoşça kal!

Seni seviyorum. Sonra mesaj at. Nasıl gittiğini anlat."

O, daha fazla zamanını almadan ayrıldı ve Fabian telefonunu çıkardı. Kişiler listesindeki Ryan'ın ismine uzun süre baktı.

Fabian tam olarak ne istiyordu? Ryan Price olmadan on üç yıldan fazla bir süre mutlu bir şekilde yaşamıştı ve onsuz da mutlu olmaya devam edebilirdi. Geçtiğimiz birkaç hafta sadece garip bir engel olabilirdi ve Fabian, Ryan'ın iletişim bilgilerini silerek bunu hemen sona erdirebilirdi. Çünkü dürüstçe ne olmasını bekliyordu ki? Ryan'la *çıkmaya* başlayacaklarını mı? Bir NHL oyuncusunun erkek arkadaşı olacağını mı?

Bu düşünce, Starbucks'ın ortasında kahkahalara boğulmasına neden oldu. Ailesi buna *bayılırdı*.

Kahretsin. Ailesi.

Fabian sadece bir hokey oyuncusuyla değil, üstelik onlarla birlikte yaşamış biriyle çıkmaya başlasa ne düşünürlerdi? Ryan'ın eşcinsel olduğunu öğrendiklerinde şok olacaklarından emindi. Bu kesinlikle akıllarına sığmayacaktı.

İkincisi, o ve Fabian'ın çocukken, onların çatısı altında oynaştıklarını düşünebilirlerdi. Belki de Fabian'ın, onların değerli hokeyci pansiyoncularını gizlice baştan çıkardığını düşünebilirlerdi.

İğrenç. Sanki öyleymiş gibi.

Ya da belki oğullarının bir hokey oyuncusuyla çıkmasından *hoşlanırlardı*. Belki de ortak bir ilgi alanları olursa onu sonunda anlayabilirlerdi. Bir nevi.

Vay canına. Fabian burada kendini *çok* fazla kaptırmıştı. Ryan'ın onunla tekrar konuşmak isteyip istemediğini görmeye geri dönmesi gerekiyordu ve Ryan'ı anne ve babasına götürme konusunda endişelenmemesi gerekiyordu.

*Tam*am. Ryan'ın bilgilerini silmek istemediğini itiraf edebilirdi. Onunla bir daha asla konuşamayacak olma düşüncesi şaşırtıcı derecede acı vericiydi. Ryan arkadaşlıktan ötesini istemese bile, Fabian bunu kabul ederdi. Muhtemelen bu, ikisi için en iyi düzenlemeydi.

Absürt derecede uzun bir süre sonra, Fabian *"Merhaba"* yazıp gönder tuşuna bastı. İşte. Mükemmel. *Merhaba*. Tamamen dostça ve tehditkar olmayan bir selam.

* * *

Salı gecesi oynanan maç normalden daha uzun sürmüştü ve bunun nedeni Ryan önceki gece neredeyse hiç uyumamıştı. Fabian ile aralarında olan her şeyi tekrar tekrar düşünmeden edememişti.

Fabian'ın dudaklarının kendi dudaklarında olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Ayrılmakla doğru kararı vermişti. Bir gece boyunca acı çekerek vardığı sonuç buydu. Fabian ondan çok daha iyisini hak ediyordu. İkisi arasında neden bu kadar kolay ve doğal bir bağ olduğunu açıklayamıyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Bildiği kadarıyla Fabian herkesle kolay ve doğal bir bağ kuruyordu, yani bundan yararlanan tek kişi Ryan'dı.

Maçtan sonra soyunma odasında gereksiz yere uzun bir duş alırken bu düşünceleri kafasında çevirip durdu. Takım arkadaşlarının çoğu Kent'in yaklaşan partisi hakkında heyecanla konuşuyordu, ama Ryan hiçbirini dinlemek istemiyordu. Cuma gecesi evde kalmak her zamankinden daha cazip geliyordu.

En azından o gece Fabian'la dansa gitmediği için artık kendini kötü hissetmesi gerekmiyordu. Ryan, Fabian'ın *bunu* hala istemesini engellemek için mükemmel bir iş çıkarmıştı. Ryan için hayat her zamanki gibi devam ediyordu: hokey, terapi, kitap okumak ve aşk dolu hissettiğinde porno izlemek.

Beline bir havlu sardı ve duş odasından çıktı. İlk gördüğü kişi, her zamanki gibi şık giyinmiş Anders Nilsson'du. Bu gece, şık, koyu renkli pantolon, kobalt mavisi düğmeli gömlek ve temiz, kahverengi bir trençkot giyiyordu. İnsanlar paltolarını *ütüler* miydi?
Ryan emin değildi, ama Nilsson'un kıyafetinde hiçbir yerde kırışıklık veya kusur göremiyordu.

Ryan gibi Nilsson da sakallıydı ve saçları biraz uzundu. Ryan'ın aksine, saçları ve sakalları düzgün ve modaydı, bu da onu bir ay boyunca denizde kaybolmuş bir adamdan çok, zarif bir Avrupalı manken gibi gösteriyordu.

"Ne?"

Ryan gözlerini kırptı. Anders'a *bakıyordu*. Ve şimdi Anders ona sinirli ve muhtemelen tiksinti dolu bir bakışla bakıyordu.

"Üzgünüm. Düşüncelerim dağıldı," diye mırıldandı Ryan.

Ryan aceleyle kendi kabinine gitti ve giyinmeye başladı. Nilsson saçını nerede kestiriyordu acaba? Sormalı mıydı? Ryan'ın saç ve sakal durumu kesinlikle kontrolden çıkmıştı; en son ne zaman sakalını evde tembelce kesmekten öte bir şey yaptığını hatırlamıyordu.

Fabian için doğru kişi değildi, ama belki *başka biri* için doğru kişi olabilirdi. Kendinden tamamen vazgeçtiği anı tam olarak belirleyemiyordu, ama konuşmaya değer biri olabileceğini düşünmeyi özlüyordu. Dokunmaya değer biri.

Ryan, mahallesindeki berberleri araştırmaya karar verdi.
Belki yarın için randevu alabilirdi. Bunun, Fabian'ın dün gece onu yakından incelemiş olmasıyla ilgisi olduğundan emindi, ama birdenbire görünüşünden o kadar utandı ki, hemen bir şeyler yapması gerekti.

Ceketini giydiğinde, cebinden telefonunu çıkardı. Bütün gün boyunca telefonunu kapalı tutmuştu, çünkü kimseyle konuşmak istemiyordu ve Fabian'a mesaj atma isteğine kapılmak istemiyordu. Ama şimdi berber dükkanlarını Google'da aramak istiyordu. Ancak telefonu açtığında, bir mesaj bildirimi gördü. Fabian'dan gelmişti.

Selam.

"Selam Pricey." Wyatt yanındaki koltuğa oturdu. "Perşembe günü ne yapıyorsun?"

"Hokey maçı mı oynayacağım?"

"*Biliyorum*. Ondan önce demek istedim."

"Uh." Ryan tekrar telefonuna baktı. *Merhaba*. "Henüz bilmiyorum."

"Benimle merkeze gel. Floor hockey oynayacağız. Öğleden sonra, okuldan sonra gibi, sadece bir iki saatliğine. Arena'ya gitmemiz gerekmeden çok önce oradan çıkmış olacağız."

Ryan, Colleen'in kafasında çığlık attığını duyabiliyordu. *Evet de!* Terapistinin onaylayan gülümsemesini gözünde canlandırabiliyordu. "Tabii. Tamam."

"Harika! Seni saat bir civarında alırım. Bu çocukları çok seveceksin."

Ryan çocukları severdi. Hala neden çocukların *onunla* vakit geçirmek isteyeceğini anlamıyordu, ama iyi bir amaç için elinden gelen her türlü yardımı yapmaya hazırdı.

Wyatt ona dostça bir yumruk attı ve ayrıldı. Ryan dikkatini tekrar telefonuna verdi. Fabian'ın mesajının saatler önce gönderildiğini fark etti. Tanrım, muhtemelen Ryan'ın onu görmezden geldiğini düşünmüştü.

Sonunda Ryan, "Merhaba" diye cevap yazdı.

Bir dakika bekledi. Cevap gelmeyince, Ryan Village'daki berber dükkanlarını aramaya karar verdi. Çocuklarla takılacaksan, en azından kendini biraz daha az korkutucu hale getirmelisin.

* * *

Vanessa ile konuşmak ve Ryan'a mesaj atmak, Fabian'ın zihnini yeterince boşaltmıştı, böylece günün geri kalanında ve akşamın büyük bir kısmında kendini müziğe adayabilirdi. Arkadaşlarının, bazen müziği üzerinde çalışırken onu inzivaya çekildiğini söylemelerinden hoşlanmazdı, ama konsantre olduğunda saatlerce zaman kaybetmesi kesinlikle olağan bir durumdu.

Bu sefer, sonunda kendinden geldiğinde, Fabian'ın midesi öfkeyle guruldıyordu. Telefonunu eline aldı ve saatin gece dokuzuna yaklaştığını görünce şaşırdı. Ryan'dan cevap gelmemişti.

Akşam yemeği için tortellini ve kavanozda marinara sosu pişirdi. Gözleri sürekli telefonuna kayıyor, cevap bekliyordu. Cevap gelmedi.

Gece yarısı, Fabian Instagram'da bir süre gezinmek için yatağına uzandığında, Ryan'dan cevap geldi.

Selam.

Bir saat önce gönderilmişti. Oops.

Fabian: Merhaba!

Tamam, hikayeyi pek ilerletmiyordu, ama sadece gerçek bir bağlantı kurması gerekiyordu. Bir dakika sonra Ryan, "Üzgünüm. Telefonum bütün gün kapalıydı. Sonra da gece bir maç vardı.

Maç. Tamam. Fabian'ın araştırabileceği türden bir şeydi.

Fabian: Kazandın mı?

Ryan: Hayır.

Fabian: Bir dahaki

sefere. Ryan: Evet.

Fabian noktaları görünmesini bekledi, ama Ryan yazmayı bitirmiş gibi görünüyordu.

konuşmak. Fabian şöyle yazdı: Dün geceyi düşünmeden edemiyorum.

Fabian içinden "Bu *çok mu* samimi oldu?"

diye düşündü. Ama Ryan "Ben de" diye

cevap yazdı.

Fabian rahat bir nefes aldı. Tanrıya şükür. İşleri bu şekilde bırakmış olmamız hoşuma gitmedi.

Ryan: Ben de.

Fabian sırıttı. Yakında bir ara buluşabilir miyiz? Yarın akşam çalışıyorum.

Ryan: Ondan sonraki gece maçım var. İki gün de meşgulüm.

Fabian: Parti cuma günü, değil mi? Ryan:

Evet. Seninki de öyle mi?

Fabian, Ryan'ın onlarla dans etmeye çıkmasını *pek* beklemiyordu. Cuma gecesi, ama kesinlikle gelemeyeceğini bilmek onu çok üzüyordu. Ryan biraz gevşediğinde nasıl biri olduğunu görmek isterdi.

Fabian: Evet. Cumartesi nasıl? Ryan:

Tamam.

Fabian: Cumartesi geç saatlerde. Akşamdan

kalma olacağım. Ryan: Haha, tamam.

Fabian: Bu gece gol attın mı?

Ryan: Hayır. O sadece sen izlerken olur.

Fabian'ın sevimli bulduğu bir göz kırpan emoji ekledi. Flörtöz Ryan'ı seviyordu ve onu daha çok görmek istiyordu.

Fabian: Beni hokey izlemeye zorlamaya çalışıyorsun. İşe yaramayacak.

Ryan: Biliyorum.

Fabian: İyi geceler, Ryan Price. Ryan:

İyi geceler.

On Dördüncü Bölüm

"Hay sıçayım. Sen de kimsin lan?" Wyatt, Ryan Range Rover'ının yolcu koltuğuna binerken güneş gözlüklerini çıkarıp gösterişli bir hareket yaptı.

"Bunu büyütmeyeceksin, değil mi?" Ryan homurdandı.

"Ne? Birdenbire *How to Train Your Dragon'*daki baba yerine sakallı Captain America'ya benzediğin gerçeği mi?"

Ryan gözlerini devirdi, ama içten içe bu saçma iltifattan hoşlanmıştı. "Biraz kesim yaptırdım."

"Bu biraz kesmek değil. Bu tam bir reality şov makyajı gibi.
Bana haber verebilirdin!"

"Sadece bir saç kesimi. Boş
ver."

Wyatt daha söyleyecekleri varmış gibi görünüyordu, ama sadece güneş gözlüklerini takıp kaldırımdan uzaklaştı. Ryan yan aynadaki yansımasına gizlice baktı ve kabul etmek zorunda kaldı: iyi görünüyordu. Stilist Guillaume, ürünlerin önemi hakkında onunla uzun uzun konuşmuştu. Ryan'ın içindeki küçük kasaba çocuğu, Guillaume'un ona ihtiyacı olmayan bir sürü pahalı ürün satmaya çalıştığından şüphelenmişti, ama kendini sofistike, metropoliten bir stil sahibi olarak göstermek isteyen tarafı, stilistin tavsiyesine uymaya karar verdi. Hepsine.

Böylece Ryan, hayatında hiç harcamadığı kadar çok para saç kesimine harcadı ve kuaförden saç ve sakal ürünleriyle dolu bir çanta ile çıktı.
Hatta yeni (saçma sapan fiyatlı) bir saç fırçası almaya bile ikna olmuştu çünkü görünüşe göre saç fırçaları arasında fark vardı. Guillaume, Ryan'ın genellikle fırçaları dolar mağazasından aldığını söylediğinde bundan hoşlanmadı.

Artık Ryan'ın düzenli, hafif yağlanmış, fındık kokulu bir sakalı ve arkaya bağlayamayacak kadar kısa saçları vardı. Saçlarına da, saçlarını kafasının üstüne yığmak yerine özenle şekillendirilmiş gibi gösteren özel bir krem sürülmüştü.

Fabian'ın ne düşüneceğini merak etmeden edemedi.

"Kendine bakmaktan kendini alamıyorsun," diye alay etti
Wyatt.

Ryan bakışlarını aynadan ayırdı. "Sadece garip, hepsi bu. Henüz alışamadım."

"Yarın akşam Kent'in partisine davet edebileceğin bir erkek var mı?"

Ryan neredeyse boğulacaktı. "Sen olsan Kent'in partisine bir erkek davet eder miydin? Benim yerimde olsan?"

Wyatt sırıttı. "Kent'i rahatsız edecekse? Tabii ki davet ederdim." "Ama bu, randevuna haksızlık olur," diye işaret etti Ryan. O *Asla* böyle birini kullanma. Ve erkek arkadaşı olsa bile, onu Dallas Kent'in doğum günü partisine götürmezdi. "Yalnız gideceğim. Ve mümkün olduğunca çabuk ayrılacağım."

"İşte böyle!"

Toplum merkezine vardıklarında, Wyatt bagajından bir spor çantası çıkardı ve binaya taşıdı. "Guardians swag," diye açıkladı.

Onları, Ryan'ın boyunun yarısı kadar, gözlüklü ve griye dönmüş kahverengi saçlı, yorgun ve minnettar görünen bir kadın karşıladı.

"Merhaba Anne," dedi Wyatt neşeyle. "Sana zorluk çıkarıyorlar mı?"

"Sizin burada olmanıza sevindim." Ryan'a dönerek elini uzattı. "Memnun oldum. Ben Anne."

"*E* ile mi?" Ryan sormadan edemedi. *Anne of Green Gables'ı* belki de çok fazla okumuştu.

"*E* ile! Doğru!" Ona gülümseyerek baktı.

"Ben Ryan." Elini bıraktı ve talimat bekledi.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, ama nereye gideceğini biliyorsun Wyatt. Bugün ev neredeyse doludur, iyi şanslar."

"Sorun değil, takviye getirdim," diye şaka yaptı Wyatt, Ryan'a başını sallayarak. "Hadi çocuklarla tanışalım."

Wyatt, Ryan'ı büyük bir spor salonuna götürdü. Salon, binanın büyük bir bölümünü kaplıyor gibiydi. bina. Her iki ucunda da kaba görünümlü basketbol potaları, odanın kısa kenarlarının her iki ucunda da birkaç hokey potası vardı. Odada ayrıca yaklaşık on beş çocuk vardı, her yöne koşup bağırıyorlardı.

Birkaç çocuk, nereye gittiklerine veya kime ya da neye çarpacaklarına dikkat etmeden, ellerinden geldiğince sert bir şekilde dodgeball topuna vuruyorlardı. Ortam kaos gibiydi.

"Hey!" diye bağırdı Wyatt. "Odada ünlüler var, bu yüzden dikkatli olun!" On iki yaşında gibi görünen bir kız yüzünü buruşturdu. "Ünlüler mi?"

Wyatt, kırılmış gibi yaptı, bu da kızı güldürdü. "Bu adamın kim olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

"O Ryan Price," dedi başka bir kız utangaç bir şekilde.

Wyatt onu işaret etti. "Anlayacağını biliyordum, Nicole. Evet, bu Ryan Price. Benimle birlikte Guardians takımında oynuyor."

"O seninle oynamıyor," dodgeball oynayan çocuklardan biri sırıtarak dedi. "*O* oynuyor, *sen* ise yedek kulübesinde oturuyorsun."

Ryan güldü. Bu çocukları şimdiden sevmişti.

"Uh-huh," dedi Wyatt düz bir sesle. "Peki, bugün benim tarafımdan engellenmeye hazır ol, Xander. Sana kolaylık göstermeyeceğim."

Wyatt çok hızlı bir şekilde onları rastgele görünen iki takıma ayırdı ve büyük kızlardan birinden depodan zemin hokeyi ekipmanlarını getirmesini istedi. Ekipmanlar bir sürü sopa, birkaç yumuşak lastik top ve şaşırtıcı derecede güzel yol hokeyi kalecisi ekipmanları. Ryan, bu bağışın Wyatt'ın işi olduğunu düşündü.

Wyatt ekipmanlardan birini giydi ve ekipmanı getiren kız da diğerini giydi. Ryan, kendisi için çok kısa olan sopalardan birini eline aldı. Eldivenlerin olmadığını fark etti. Eldivenleri de olmalıydı. Belki bir sürü eldiven alıp bağışlayabilirdi.

"Hangi takımdayım?" diye sordu Ryan.

"Xander'ın olmadığı takımda," dedi Wyatt yüksek sesle. Xander yuhaladı.

Yaklaşık bir saat oynadılar ve Ryan her saniyesinden büyük keyif aldı. Bu, onu çocukluğuna geri götürdü ve babasının arka bahçede yaptığı buz pistinde diğer Ross Harbour çocuklarıyla saatlerce hokey oynadığı günleri hatırlattı. O zamanlar bu oyunu çok severdi ve bu çocuklarla şakalaşırken, ne kadar çok şeyin değiştiğini fark etti ve bu onu çok etkiledi.

Bir değişiklik olarak oyundaki en iyi oyuncu olmak da hoştu.

Ryan, adil olması için birkaç kez takım değiştirdi. Çoğu zaman onu yenen Wyatt'a şut atmaktan keyif aldı. Her halükarda, ikisi de çok güldüler.

Ayrılma zamanı geldiğinde, Anne Wyatt'a yardım etmek için geldi. Getirdiği Guardians ürünleri. Çoğunlukla beyzbol şapkaları ve hokey diskleriydi ve Ryan ile Wyatt bir süre bunları imzaladılar.

Ryan son hokey diskini imzalarken Anne, "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi. "Çocuklar sizin ziyaretinizden çok memnun oldular."

"Ben de çok eğlendim," dedi Ryan. "Tekrar gelmekten mutluluk duyarım. Ve ihtiyacınız olan bir şey olursa..."

Anne güldü. "*Her şeye* ihtiyacımız var. Ama bize nasıl bağış yapılacağını duyurmak isterseniz, her zaman minnettar olurum."

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Wyatt. Elinde boş, buruşuk bir spor çantası tutuyordu.

"Evet. Tamam."

"Bir dahaki sefere yine seninle gelebilir miyim?" diye sordu Ryan, park yerinden çıkarken.

Wyatt çok sevindi. "Tabii ki! Çocukları sevdin mi? Harikalar, değil mi?"

Ryan gülümsedi. "Onları sevdim."

* * *

Dallas Kent'in evi tam da Ryan'ın beklediği gibiydi: devasa, gösterişli ve aptalca. Kesinlikle sahibinin kişiliğini yansıtıyordu.

Ryan, Kent'in doğum günü partisi için Kleinburg'a çok isteksizce gitmişti ve yol boyunca, çoğunlukla takım arkadaşları ve eşlerinin katılacağı rahat bir parti olmasını ummuştu. Kent'in malikanesinin saçma sapan büyüklüğüne rağmen, rahatsız edici derecede kalabalık olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Çoğu, Ryan'ın tanımadığı genç kadınlardı. Aslında, takım arkadaşlarının eşleri ve kız arkadaşlarının çoğunu orada görmedi.

"Kent burada yalnız yaşıyor, değil mi?" diye sordu Ryan. Dikkati dağılmış bir şekilde, Kent'in nedense sahip olduğu bir kuyruklu piyanonun tuşlarını parmağıyla okşadı.

"Şey," dedi Wyatt, "bence burada pek fazla gece *yalnız* kalmıyor." *İğrenç.*

Ryan, tasarım ve dekor konusunda en iyi göze sahipmiş gibi davranmayacaktı, ama Kent'in evi, her birine bir milyon dolar verilmiş ve "zengin adamların yaptığı şeyler" için harcamaları söylenmiş bir grup üniversiteli genç tarafından dekore edilmiş gibi görünüyordu. Sonuç, dev televizyonlar, mermer heykeller ve çeşmeler, çıplak kadınların "zevkli" siyah-beyaz fotoğraflarının çerçeveleri, deri kanepeler ve evet, bir grand piyanodan oluşan korkunç bir karmaşaydı. Ryan sadece birkaç odayı görmüştü, ama görebildiği kadarıyla her aydınlatma armatürü bir avizeydi.

"Sanırım gerçek parti yeri bodrum katı," dedi Wyatt. "Orada efsanevi bira pong maçları yapılmış. Hikayelerini duydum."

"Harika." Ryan bir yudum bira içti. "Bu kızların bazıları sana biraz genç görünüyor mu?"

"Bu günlerde herkes bana genç geliyor. Ama evet." "Nereden geldiler?"

Wyatt omuz silkti. "Kim bilir? Kent her zaman etrafını kadınlarla çevirmeyi başarır. Adam takıntılı."

Wyatt bunu hafife alarak söyledi, ama Ryan, Kent'in kadınlara ve bu kadınlara yaptırabileceklerine sağlıksız bir şekilde takıntılı olduğunu fark etmişti. Ryan, kadınlar hakkında Ryan'ın tüylerini diken diken eden şekilde konuşan birçok erkekle oynamıştı, ama Kent muhtemelen bunların en kötüsüydü.

"Bu partide hayallerindeki erkeğin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi görünüyorsun," dedi Wyatt gülümseyerek.

"*Ne?*"

"Şık görünüyorsun. Dar, seksi kıyafetler, demek istiyorum. Sana çok yakışmış."

"Her neyse," dedi Ryan, ama yanaklarının kızardığını hissetti. Aslında, bu gece görünüşüne epey özen göstermişti. Guillaume'un talimatlarına uyarak saç ürününü kullanmış ve sakalına yağ sürmüştü.

Ve bir dahaki sefere bir gey kulübüne gitmeye karar verdiğinde giymek için satın aldığı kıyafeti giymişti: kumaşında biraz esneme olan kömür rengi kot pantolon, böylece kalçalarının ve poposunun belirgin çıkıntıları ortaya çıkıyordu, ve siyah, kısa kollu, düğmeli gömlek, pazılarını ve göğüs kaslarını ortaya çıkarıyordu. Bu kıyafet, normalde giydiği

Ryan, kendisini bu kıyafeti giymeye iten şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Ryan, bu gece rahatlık

Takım arkadaşları, dün geceki maçtan önce onu ilk gördüklerinde, bu değişimiyle biraz dalga geçtiler. Şimdi ise yine onu çoğunlukla görmezden geliyorlardı.

"Houde az önce bana mesaj attı." Wyatt telefonunu kaldırdı. "Aşağıda poker oyunu başlıyor. Katılmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sanırım burada kalacağım."

"Haydi ama. Bu yine Halloween partisi gibi olacak. O partide kostüm bile giymemiştin!"

"Kostüm giydim," diye itiraz etti Ryan. "Kovboydum."

"Evet, ama kostümün sadece bir şapka ise ve o şapkayı bütün gece sandalyenin üzerinde bırakırsan, bu kostüm sayılmaz." Wyatt omzuna vurdu. "Çok eğlenme, Pricey."

Kalabalığın arasından geçerek bodruma açılan kapıya doğru ilerledi. Ryan boş bir ikili koltuk gördü ve hızla oturmak için hareket etti. Oturalı bir dakika bile olmamıştı ki, genç bir kadın yanındaki koltuğa oturdu.

"Merhaba." Kadın çok güzeldi. Dalgalı sarı saçları ve kocaman mavi gözleri vardı, ama Ryan onun kim olduğunu bilmiyordu.

"Merhaba," diye cevapladı. Başka ne söyleyeceğini bilemedi, bu yüzden bir yudum bira içip başka yere baktı.

Kadın konuşmadan orada oturdu ve Ryan, kadının onunla flört etmesini mi beklediğini merak etti. Yanlış adamı seçmişti. Eşcinsel olsun ya da olmasın, Ryan kimseyle flört edemezdi.

Sonunda, kesinlikle çok hoş bir kadın olduğuna emin olduğu kadın, ondan vazgeçip gitti. Ryan, ne kadar kaba göründüğünü düşünerek içten içe utandı. Keşke "*Özür dilerim. Sosyalleşmede çok kötüyüm. Lütfen kişisel algılama"* yazan bir tabela takabilseydim.

Aslında, Ryan neden buradaydı ki? Artık içmek istemiyordu. İnsanlarla sohbet etmek istemiyordu. Onunla flört etmeye çalışan zavallı kadınları nazikçe geri çevirmek istemiyordu. Poker oynamak istemiyordu ve Dallas Kent'in efsanevi parti bodrumunu görmek istemiyordu.

Fabian ile dans etmek istiyordu. Ryan'ın pek tanımadığı Tarek'in doğum gününü kutlamak istiyordu. Ama onu tanımak *istiyordu*. Fabian'ın tüm arkadaşlarını tanımak istiyordu.

Telefonuna baktı. Saat neredeyse on bir buçuktu. Ryan'ın

Ryan'ın Village'a geri dönmesi bir saat sürerdi, bu da ona gerçekten hoşlandığı insanlarla kulüpte takılmak için bolca zaman bırakırdı. *Kendisi* olabileceği bir yerde.

Ya da daha iyisi, olmak *istediği* kişi ol.

On Beşinci Bölüm

Fabian dans etmek istemiyordu.

Haftalardır bu geceyi iple çekmişti, ama şimdi güzel insanlarla dolu, gürültülü ve hareketli bir gece kulübünün ortasında *sıkılmıştı*.

O ve arkadaşları iki saatten fazladır Force'taydılar. Marcus ve Tarek çoktan gitmişlerdi, dans pistindeki kalabalığın içinde kaybolmuşlardı. Vanessa, Fabian'ın kapabildiği yüksek masada onunla takılıyordu, ama bir süre önce tuvalete gitmiş ve geri dönmemişti. Fabian onun için endişelenmiyordu; bu Vanessa'nın klasik davranışıydı. Muhtemelen tanıdığı biriyle karşılaşmıştı. Ya da tanıdığı on beş kişiyle. Vanessa herkesi tanırdı.

Fabian, pipetiyle gin tonik bardağında kalan, çoğu erimiş buz küplerini karıştırdı. Kendisine yaklaşan üç farklı erkeği kibarca reddetmişti. Buna şaşırmamıştı; yalnızdı ve harika görünüyordu. Beyaz dantelli bir tişört giymişti ve onu siyah kot pantolonunun içine gevşekçe sokmuştu, böylece ince gövdesi hafifçe şişkin görünüyordu. Anastasia Beverly Hills Moonchild Glow makyaj setine bolca para harcamıştı ve şimdi yüzü metalik lavanta, pembe ve gümüş renklerinin parıldayan bir şaheseriydi.

Ama tüm bunlar kimin içindi? Gerçekten dans etmek istediği tek bir kişi olduğunu kendine itiraf edebilir miydi? Onu hayranlıkla izlemesini. Ona dokunmasını.

Ah, Fabian. Kendine ne yaptın böyle?

Bir içki daha içmeyi düşündü, ama aslında içmek istemiyordu. Gitmek istiyordu. Giderse kabalık mı olurdu? Tabii ki arkadaşlarına mesaj atacaktı. Başının ağrıdığını ya da benzeri bir şey söyleyebilirdi. Saat *erken* değildi, neredeyse bir olmuştu.

Fabian, gözünün ucuyla birinin masaya yaklaştığını gördü. Dönüp, özür dileyerek ayrılmak için ağzını açtı, ama kim olduğunu görünce durdu.

"Ryan."

"Selam. İyi. Buradasın."

Fabian şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Sen de." Tanrım, *inanılmaz* görünüyordu. "Saçını kestirmişsin."

"Evet." Ryan elini sinirli bir şekilde saçlarının üzerinden geçirdi.

"Kendimi biraz düzelttim." "Oh." Fabian daha fazla bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu, ama beyni donakaldı. Bakışları Ryan'ın şık yeni saç kesimi ve düzgün kesilmiş sakalından, gömleğinin açık yakasına, ardından göğsünü ve kollarını sıkıca saran kumaşa kaydı. Onun altında ise Ryan'ın devasa uyluklarını zar zor saran kot pantolon vardı. Fabian daha önce Ryan'da bu kadar dar bir kot pantolon görmemişti ve onun kasıklarının şişkinliği onu adeta büyülemişti.

Bakışları Ryan'ın yüzüne geri döndüğünde, Ryan'ın da Fabian'ın kıyafetini ne kadar beğendiğini görebiliyordu.

"Gelmeyeceğini sanıyordum," dedi Fabian sonunda. "Ne?"

Ryan eğildi ve kulağı Fabian'ın dudaklarına değene kadar eğildi. "Gelmeyeceğini sanıyordum."

"Oh." Ryan tekrar ayağa kalktı. "Fikrimi değiştirdim."

Fabian, sevincini gizleyemeyerek gülümsedi. Ryan'ın fikrini tam olarak neyin değiştirdiğini bilmek istiyordu, ama kulüp çok gürültülüydü ve bu konuyu konuşmak için uygun değildi. Üstelik şu anda yapabilecekleri daha iyi şeyler vardı. "Dans etmek ister misin?"

Ryan ona gülümsedi ve başını salladı. "Evet. Hadi gidelim."

Fabian, Ryan'ın elini tuttu, sonra dönüp onu dans pistine götürdü. Hayatında hiç bu kadar heyecanlı hissettiğini hatırlamıyordu.

Dans pisti doluydu ve Ryan oldukça iri biriydi, bu yüzden ortada dans etmek yerine ortaya doğru itilmeye çalışmak yerine bir kenarda kaldılar. Fabian, Ryan'ın insanların kendisine baskı yapmasından ne kadar rahatsız olduğunu da bilmiyordu. Dans pistinde makul ölçüde geniş bir yer bulduğunda, dönüp Ryan'a güven verici bir gülümseme attı.

Ryan gülümsedi, ama yine de ne yapacağına karar verememiş gibiydi. Fabian bu dansı kendisinin yöneteceğini düşündü, bu yüzden vücudunun Robyn'in remixinin ritmini bulmasına izin verdi. Ryan onunla birlikte hareket etmeye çalıştı, ama kesinlikle beceriksizdi. Sanki onu yargılayan insanlar arıyormuş gibi gözleri etrafta dolaşıyordu.

Fabian elini uzattı ve Ryan'ın yüzünün yanına koyarak bakışlarını aşağıya yönlendirdi. Konuşmak için çok gürültülüydü, bu yüzden sadece kendi yüzünü işaret etti. *Bana odaklan.*

Ryan hafifçe başını salladı ve Fabian elini yanağından boynunun yanından göğsüne kaydırdı. Elini sonunda Ryan'ın kalçasına koydu ve Ryan'ın kemer tokası Fabian'ın kaburgalarına değene kadar ona yaklaştı. Ryan'ın tüm dikkatini çektiğinden emin olunca Fabian gözlerini kapattı ve kendini bıraktı.

Dans etmek ona her zaman doğal gelmişti. Müzik ona çok net bir şekilde hitap ediyordu ve vücudu nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordu. Kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde salladı ve serbest kolunu başının üzerine kaldırarak parmaklarının müzikle oynamasına izin verdi. Ryan ona karşı sert davranıyordu, bu yüzden Fabian ona daha iyi bir görüş sağlamak için biraz geri çekildi.

Gözlerini tekrar açtığında, Ryan'ın yüzünde geniş, mutlu bir gülümseme vardı. Tam olarak *dans* etmiyordu, ama vücudu biraz hareket ediyordu. Fabian, Ryan'ın boynuna elini koydu ve onu aşağı çekerek kulağına fısıldadı.

"Bana gülüyor musun?"

Ryan başını salladı, sonra cevap verebilmek için başını eğdi. "Hayır. Sadece dansını izlemeyi seviyorum."

Konuşurken nefesi Fabian'ın kulağını gıdıkladı ve Fabian'ın vücudunda bir karıncalanma hissetti. Bir kolunu tembelce Ryan'ın omzuna attı ve diğer elini Ryan'ın kalçasına geri koydu. Ryan onunla dans edecekti, lanet olsun.

Bir sonraki şarkının ortasına gelindiğinde, Ryan sonunda Fabian'ın kalçalarının hareketlerini takip edecek kadar gevşemişti. Fabian ona aktif olarak sürtünmemeye çalışıyordu, ancak bu zor bir işti çünkü ağacın gövdesi gibi kalın bacakları tam *oradaydı* ve gömleğinin düğmeleri her an açılabilir gibi görünüyordu.

Bu düşünceden ilham alan Fabian, parmağını en üstteki düğmeye götürdü ve ustaca açtı. Ryan'ın tepkisini görmek için yüzüne baktı.
Dudakları, muhtemelen şoktan dolayı aralanmıştı, ama gözleri saf arzuyla doluydu.
Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı ve Fabian bir sonraki düğmeyi açtı. Sonra bir sonrakini.

Gömleğinin altında siyah bir tişört giyiyordu, bu Fabian'ı şaşırtmadı, ama biraz hayal kırıklığına uğrattı. İç çamaşırı, Ryan'ın *kaslı* olduğunu gizlemeye yetmiyordu. Göğüs kasları kocaman ve belirgindi ve kumaşın içinden bile Fabian,
önemli miktarda göğüs kılı olduğunu görebiliyordu.

Ryan'ın dev elleri Fabian'ı göğüs kafesinden kavradı ve tüm düğmeleri açana kadar onu yerinde tuttu. İşini bitirdiğinde Fabian,

kollarını Ryan'ın omuzlarına doladı ve Ryan'ın açık gömleğini, kolları omuzlarından kayıp kollarını yanlarına sabitleyene kadar aşağı doğru itti.

Fabian eğildi ve ağzını -açık, ıslak ve aç- Ryan'ın sol göğsüne bastırdı. Ryan'ın gömleğinde nemli bir leke bıraktıktan sonra, bunun biraz cüretkar olabileceğini fark etti.

Ryan umursamıyor gibiydi. Fabian'ı, Fabian'ın bu kalabalığın ortasında diz çökmek istemesine neden olacak kadar yoğun bir bakışla izliyordu. Ryan'ın kot pantolonundaki şişkinlik önemli ölçüde büyümüştü ve Ryan kalçalarını ona doğru her hareket ettirdiğinde Fabian'ın karnına dokunuyordu.

Fabian, Ryan'ın yoğunluğuna ayak uydurmaya çalışarak onunla göz göze geldi. Sonra tekrar eğildi ve Ryan'ın sol meme ucunun belirgin tepesine bir kez daha ağzını açarak öpücük kondurdu.

Ryan'ın başı geriye düştü ve başparmağı Fabian'ın meme ucundaki piercingi okşadı. Fabian nefesini tuttu ve Ryan'ın göğsünü nazikçe ısırdı. Dişlerinin altında neredeyse hiç esneme yoktu.

Fabian bu saçma sapan vücudu daha fazla görmek istiyordu, ama şimdilik sadece biraz eğlenebilirlerdi. Sanki aklını okumuş gibi, DJ Beyoncé'nin "Get Me Bodied" şarkısının remiksine geçti. Fabian heyecanla zıplamaya başladı, bu da Ryan'ı güldürdü. Düğmeli gömleğini tamamen çıkardı, yumruğunda top gibi sıkıştırdı ve sonunda kendini bırakıp gerçekten dans etmeye başladı.

O *bu konuda çok* iyiydi. Fabian şaşırmamalıydı, sonuçta Ryan bir sporcuydu, ama onu izlemek harikaydı. Fabian'ın onu eğlendirmek için yaptığı saçma sapan, abartılı hareketleri izlerken gözleri utanmaz bir sevinçle parlıyordu.

Ryan, nakaratın ilk satırlarını dudak senkronizasyonu ile söylerken, *"Biraz ter kimseye zarar vermez*" satırında, attığı tişörtüyle alnındaki teri silme hareketini abartılı bir şekilde yapınca, Fabian kahkahalarla gülmeye başladı. Ryan ona gülümsedi ve Fabian o anda onu çok istedi.

Fabian'ın arkasına bir kol dolandı ve tanıdık bir ses, "Siz ikiniz birlikte çok seksi görünüyorsunuz" dedi.

Fabian başını çevirip Marcus'un yüzünü hemen yanında gördü. Gülümsedi ve Marcus'un yanağına öpücük kondurdu. "Tarek nerede?"

"Sevimli beyefendiler ona doğum günü içkisi ısmarlıyorlar."

"Uh-oh."

"Mm. Vanessa ve ben şurada bir masa bulduk." Marcus, Fabian'ın durduğu yüksek masanın yanındaki gerçek sandalyelerin olduğu masayı işaret etti. "Çok meşgul değilsen bize katıl." Ryan'a açıkça sarkıntılık ederek oradan ayrıldı.

Fabian ve Ryan birkaç şarkı daha dans pistinde kaldı, sonra Fabian onu Vanessa ve Marcus'un masasına doğru çekti. Vanessa Ryan'ı görür görmez ellerini ağzına kapattı.

"Ryan'ı hatırlıyorsun," dedi Fabian, kalan iki koltuğa otururken.

"Aman *Tanrım*! Çok *iyi* görünüyorsun! Ve buradasın! Başka bir partide olduğunu sanıyordum."

"Oradan ayrıldım," dedi Ryan

basitçe. "İyi seçim."

"Makyajım yüzümden akıyor mu?" diye sordu Fabian. "Muhtemelen berbat haldedir, değil mi?"

Marcus başını salladı. "Her zamanki gibi kusursuz görünüyorsun. Balık tutmayı bırak."

"Gerçekten çok yakışıklısın," diye onayladı Ryan. Fabian'ın çok sevdiği o sevimli utangaç gülümseme yüzündeydi. Fabian makyaj yaptığına sevindi, çünkü yüzünün kızardığından emindi.

"Sizler çok tatlısınız," dedi Vanessa. "Oh! İşte doğum günü çocuğu!"

Tarek yanlarına geldi ve Fabian uzaktan bile onun oldukça sarhoş olduğunu anlayabildi. Dar tişörtü kaburgalarının altında toplanmış, karnını ortaya çıkarmıştı, saçları sanki biri tarafından iyice dağınık hale getirilmiş gibiydi ve Fabian, Tarek'in daha önce gözlük takıp takmadığını hatırlamaya çalıştı. Gözlüklerini takıp takmadığını hatırlamaya çalıştı. Takmamış olmasını umdu, çünkü gözlükleri artık yoktu.

"Heyyyyy," dedi Tarek onlara ulaştığında. Marcus'un sandalyesinin arkasına yaslandı ve kollarını omuzlarına doladı. "Otuz yaşında olmak harika."

"Tabii ki öyle," dedi Vanessa.

"Hey, bu o adam," dedi Tarek, Ryan'a doğru başını sallayarak. "Siz artık birlikte misiniz?"

Fabian, "*Kapa çeneni*, *seni aptal*" demek istercesine bir yüz ifadesi yaptı, ama bu işe yaramadı çünkü Tarek konuşmaya devam etti.

"Sizin adınıza çok mutluyum. Fabian sana takıntılı gibi. Adın neydi?"

"Ryan."

"Ryan. Tamam. Aferin sana dostum."

Tanrım. Bu bir felaketti. Fabian Ryan'a doğru eğildi. "Onun için çok üzgünüm."

Ryan eliyle işaret etti. "Sorun değil. Sarhoş." Elinin tersiyle ağzını kapattı ve esnedi. "Geç olmuş olmalı," dedi, gözlerini kırpıştırarak.

"Mm."

"Seni eve bırakabilirim. Yakında çıkacaksan?" "*Olur*," dedi

Fabian. "Ya da..."

Ryan yaklaşarak, "Ya da?" dedi.

"*Seni* eve bırakabilirim. Senin evin daha yakın, değil mi?" Ryan'ın gözlerine bakarak, onu anladığından emin oldu.

"Evet," dedi Ryan. "Öyle. Gidelim."

İkisi de ayağa kalktı ve Vanessa elbette bu konuda bir şeyler söylemek istedi. "Gidiyor musunuz? İkiniz de? Birlikte mi?"

Fabian ona gözlerini kısarak baktı. "Evet. Çok iyi."

Marcus da katıldı. "Bekle. İkiniz de aynı anda mı gidiyorsunuz? Bu çok garip."

"Yemin ederim ki, Marcus..."

Fabian, Tarek'ten bir yorum bekliyordu, ama Tarek, sırtında devasa bir dövme olan gömleksiz bir adama doğru yönelmişti. Adam, tüm dikkatini çekmiş gibiydi.

Fabian berbat arkadaşlarına veda ederek sarıldı, sonra mümkün olduğunca çabuk kulüpten ayrıldı. Ryan ve Fabian, ceketlerini vestiyerden aldıktan sonra kaldırımda birlikte durdular. Fabian, Ryan'dan emin değildi, ama birdenbire planladıkları şeyden çok etkilenmişti.

"Parti neredeydi?" diye sordu, gerginliği biraz azaltmak için.

"Kleinburg."

"Kahretsin. Orası çok uzak. Ve zengin."

Ryan güldü. "Evet. Buraya olabildiğince hızlı geldim, garajıma park ettim ve kulübe koşarak gittim."

"Hevesliymişsin," diye alay etti Fabian.

"Öyleydi," dedi Ryan, ve hiç alay etmiyordu. Sesindeki ciddiyet Fabian'ın kalbini hoplattı.

"Öyleyse," dedi nefes nefese, "tüm bu çabaya değsin."

Fabian yine, Ryan'ın seksi eğlenceye katılma konusunda fikrini değiştirmesine neyin sebep olduğunu sormakla, sorularını kendine saklamak arasında kalmıştı

sorularını kendine saklamak arasında kararsız kaldı, böylece yanlışlıkla olasılığı yok etmemek için.

Seksi eğlence. Bir dakika sessizce yürüdüler, sonra Ryan elini Fabian'ın omzuna koydu ve onu nazikçe döndürdü. Fabian, Ryan'ın dudaklarını dudaklarına yapıştırdığı anda şaşkınlık yaşamaya bile vakit bulamadı.
Ryan dudaklarını birbirine yapıştırdı.

Bu, pazartesi gecesi Fabian'ın yatağında paylaştıkları utangaç öpücük gibi değildi. Bu öpücük aç ve sahipleniciydi. Ryan onu *yutuyordu* ve Fabian karşılık vermeye çalıştı ama dizleri güçsüzleşiyordu ve boy farklarını daha da *artırmak* istemiyordu. Zaten Ryan'ın dizleri o kadar bükülmüştü ki, kaldırımda diz çökmüş gibi duruyordu.

Tanrım, kaldırımdaydılar. Fabian uzaktan insanların onlara yuhaladığını duyabiliyordu, ama umursamadı. Ryan'ın sıcak, harika ağzının kendi ağzında olması dışında hiçbir şey umursamıyordu.

"Üzgünüm," dedi Ryan ayrıldıklarında. "Seni bu gece ilk gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum."

Fabian bayılmak üzereydi. Gerçekten bayılmak üzereydi. Sorular daha sonra sorulabilirdi. Kesinlikle seksi eğlencenin zamanı gelmişti.

"Sorun değil," dedi kalın bir sesle. "Seni ilk gördüğümden beri birçok şey yapmak istiyordum."

"Öyle mi?"

Fabian, Ryan'ın öpücüğünün kalıcı tadını çıkararak kendi alt dudağını hafifçe emdi. "Mm. Evet. Beni eve götür, Ryan Price."

On Altıncı Bölüm

Ryan dairesinin kapısını açtı. "Burayı pek düzenlemedim."

Yürürken, Fabian'ı öpme ihtiyacını giderdikten sonra sinirleri geri gelmişti. Artık eve geldiklerine göre, bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu.

"Vay canına," dedi Fabian, onun yanından geçerek oturma odasına doğru yürürken. "Hiç böyle bir binada bulunmamıştım."

"CN Tower'a bakan bir daireyi karşılayamadım, ama yine de manzarası oldukça iyi, bence."

Fabian burun kıvırdı. "Benim dairem, rakunların sevişmeyi sevdiği bir sokağa bakıyor. Perdelerimi kapalı tutmamın bir nedeni var."

Ryan güldü, ama dairesinin Fabian'ı rahatsız ettiğinden endişeliydi. Dallas Kent'in aptal malikanesine kıyasla aşırı gösterişli görünmüyordu, ama yine de ona çok pahalıya mal olmuştu.

Fabian paltosunu çıkardı ve Ryan'ın kanepenin arkasına astı. Ryan, Fabian'ın bunu kendi evindeymiş gibi kolaylıkla yapmasından garip bir şekilde etkilendi.

Ryan kendi paltosunu dolaba astı ve ayakkabılarını çıkardı. Fabian bunu fark etti ve utanmış görünüyordu. "Kahretsin. Üzgünüm. Çok kaba davrandım." Kanepeden paltosunu aldı ve Ryan onu ondan aldı.

"Önemli değil. Bir şey ister misin?"

"Hayır. Neden sadece... rahatlamıyoruz?" Fabian kanepeye gitti, üzerine uzandı ve yanındaki yastığı okşadı.

Ryan kulüpten ayrılmadan önce düğmeli gömleğini giymişti, ama Fabian bütün gece Ryan'ın dikkatini dağıtan beyaz dantelli tişörtünü giyiyordu. Kolları engellemediği için Ryan, Fabian'ın kaslı kollarındaki kasları görebiliyordu ve omuzlarının pürüzsüz, yumuşak kıvrımlarına gözlerini doyuruyordu. Ryan'ın haftalardır merak ettiği meme piercingi

Ryan'ın haftalardır merak ettiği meme ucu piercingi, gömleğin narin kumaşı sayesinde açıkça görünüyordu.

"Bakıyorsun," dedi Fabian.

"Muhtemelen."

"Buradan daha iyi görebilirsin."

Ryan bu gece ne kadar ileri gidebileceğinden emin değildi, ama bedeninin ve Fabian'ın onu yönlendirmesine izin vermeye karar verdi. Beyninin her şeyi mahvetme eğilimi vardı.

Kanepenin ortasına oturdu ve Fabian hemen kucağına tırmandı ve bacaklarını onun üzerine attı. Ryan elini Fabian'ın başının yanına koydu ve parmaklarını onun ipeksi, koyu saçlarına daldırdı.

"Mm. Saçlarımla oynarsan sana *her şeyi* yapmana izin veririm," dedi Fabian mırıldanarak. "Her şeyi mi? Ne gibi?"

"Beni öpebilirsin?"

Ryan'ın iki kez sorulmasına gerek yoktu. Çok uzun zaman olmuştu. Ryan *kimseyi* öpmemişti, ama o sabah beş erkekle öpüşmüş olsa bile fark etmezdi, çünkü karşısındaki *Fabian'dı*. Ryan'ın alt dudağını ısırıp duran Fabian'ın dişleriydi; kendi dilinin üzerinde kayan Fabian'ın diliydi; Ryan'ın yuttuğu tatlı inlemeler Fabian'a aitti.

Ne yaptığının farkında bile olmadan, Ryan Fabian'ı kanepenin minderlerine yatırdı ve üstüne çıktı. Fabian, onun altında yeni pozisyonundan ona gülümsedi ve Ryan tekrar dudaklarını öptü.

Ryan bunun bencilce olduğunu biliyordu. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en bencilce şeydi ve daha sonra bunun için kendini kötü hissedeceğini biliyordu. Ama o daha sonraydı. Şu anda, sonunda Fabian Salah'ı öpüyordu. Onu *gerçekten* öpüyordu. Sonunda, pürüzsüz, keskin çenesinin altındaki hassas cildi öperek Fabian'ı altında kıvrandırıyordu. Tanrım, boynu. Ryan boynunun, omuzlarının ve köprücük kemiğinin her santimini tanımak istiyordu.

Fabian, ereksiyonu Ryan'ın uyluğuna baskı yapacak şekilde yukarı doğru kıvrıldı. "Ne istiyorsun? Neyi seviyorsun? Ben her şeye hazırım."

Ryan donakaldı, yüzü Fabian'ın yüzünün üzerinde asılı kalmıştı. Birdenbire seks konusunda ne kadar kötü olduğunu hatırladı. Öpüşmek sorun değildi, ama bunun ötesinde bir şey yaparsa Fabian kesinlikle hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Ben... biz sadece... öpüşebilir miyiz?"

Fabian şaşkın görünüyordu. "Öyle *yapabiliriz*. Tek istediğin bu mu?" "Şimdilik. Belki?"

Fabian parmaklarını Ryan'ın sakalında nazikçe gezdirdi. "Bana uyar. Ama bir sorun mu var?"

"Hayır. Hayır, sadece..." Ryan iç geçirdi ve oturdu. Beyninin her zamanki gibi her şeyi mahvetmek için ortaya çıktığını fark etti. "Bir şey yapmadan önce bilmeni isterim ki

bu konularda... normal olmadığımı bilmeni istiyorum."

"Normal mi? Kim normal olmak ister ki?" Fabian alaycı bir şekilde sordu.

Ryan elini saçlarının arasından geçirdi. Bunları nasıl açıklayacağını bilmiyordu, bu yüzden konuşmaya başladı. "Ciddiyim. Endişeliyim. *Klinik* olarak *endişeliyim.*"

"Birçok insan endişeli."

"Tamam, peki. Ama ben insanlarla konuşmakta da çok kötüyüm. Geçimimi insanları döverek sağlıyorum ve... o an geldiğinde, yani biriyle kavga ederken, kafamın berrak olduğu tek an o an. Sanki... kolay geliyor. Birini yumruklarken *rahatlamam*, ama bir restoranda sipariş verirken sinirlerim bozulması çok saçma." Ryan şimdi gevezelik ediyordu, ama Fabian'ın anlamasını sağlaması gerekiyordu. "Ben iyi değilim. Terapiste gidiyorum, ilaç alıyorum. Ve seks konusunda berbatım. Yani eğer işin sonu buysa..."

Fabian, Ryan'ın bacaklarının arasına geçti. Ellerini Ryan'ın omuzlarına koyarak onun dikkatini çekti. "Benimle konuşmak sana zor mu geliyor?"

Ryan dürüstçe cevap verdi. "Hayır."

"Senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Ryan emin değildi. Cevap vermediğinde Fabian devam etti. "Bence sen çok seksi birisin. Ve çok tatlısın. Ve bence sen geçimini insanları döverek sağlamıyorsun. Bence geçimini insanları *koruyarak sağlıyorsun*. Çünkü sen busun, Ryan. O kocaman göğsünde kocaman bir kalbin var ve..." Eğilip dudaklarını Ryan'ın kulağına değdirdi. "Senden korkmuyorum."

Fabian'ın sözlerinin gücü Ryan'ı nefes nefese bıraktı ve sonra, kendini durduramadan, Fabian'ın gömleğinin önünü yakaladı ve Fabian tekrar kucağına oturana kadar onu kendine doğru çekti. Çılgınca öpüştüler ve bu sefer Ryan sırt üstü yatarken Fabian üstüne düştü. Fabian, Ryan'ın beline bindi ve Ryan, ince, güçlü pazılarını elleriyle kavradı. Kulüpten ayrıldığından beri yarı sert olan Ryan'ın penisi, şimdi acı verecek kadar sertleşmişti ve Fabian'ın uyarılmasının bacağına bastırdığını hissedebiliyordu.

"Sadece öpüşebiliriz," dedi Fabian nefes nefese, "ama eğer istediğin buysa, pozisyonumu değiştirmem gerek. Çünkü böyle devam edersek, kesinlikle senin bacağını becerip her şeyi mahvedeceğim."

Tanrım. "Sorun değil. Eğer istiyorsan. Benim için sorun yok."

Fabian eğlenmiş görünüyordu. "Şey, ben seks partnerlerimle, onların *sorun etmediği* şeyleri yapmaktan biraz daha fazlasını hedefliyorum."

Ryan zaten her şeyi mahvetmişti. "Üzgünüm. Sorun bende. Dediğim gibi, sekste iyi değilim." Gözlerini kapattı ve Fabian'ın kibarca ayrılmak için bir bahane uydurmasını bekledi.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Fabian. Ryan'dan uzaklaştı ve kanepenin minderleri üzerinde Ryan'ın bacaklarının arasına diz

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Fabian. Ryan'dan uzaklaştı ve kanepenin minderleri üzerinde Ryan'ın bacaklarının arasına diz çöktü. "Partnerinin rızasını aldığından emin oluyor musun?"

"Evet."

"Güvenli misin? Korunma kullanıyor

musun?" "Her zaman."

"Partnerinin zevkini önemsiyor musun?" "Tabii

ki."

"Peki o zaman." Fabian elini Ryan'ın karnına koydu ve ona gülümsedi. "Bir sorun görmüyorum."

Ryan başını salladı.

Fabian iç geçirdi. "Peki. Sorunu söyle. Dinleyelim."

Zaten ortamın havası bozulmuştu, bu yüzden Ryan her şeyi riske atmaya karar verdi. "Bana... talimat vermen gerekiyor."

Fabian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani... hakimiyet mi?"

"Hayır! Hayır. Demek istediğim o değil. Sadece çok fazla..." Bir an sürdü, ama Ryan doğru kelimeyi buldu. "Güvence. Yaptığım şeyin iyi olduğuna dair. Çünkü aksi takdirde, her şeyi yanlış yaptığımı düşünerek tüm zamanımı endişelenerek geçiriyorum."

Fabian bunu düşündü. "Peki, bu kesinlikle yapılabilir. Hepsi bu mu?"

"Hayır. Ben de... vücudumla ilgili sorunlarım var. İnsanların bana çok yakından bakmasını sevmiyorum."

"Çıplak, demek istiyorsun?"

"Cinsel olarak, sanırım. Mesela, soyunma odasında ve benzeri yerlerde sürekli çıplakım. Daha çok... değerlendirilmekle ilgili. Diğer insanlarla karşılaştırılmakla ilgili."

Fabian kaşlarını çattı. "Kendini pek beğenmiyorsun, değil mi?"

Ryan utanarak başka yere baktı. "Aslında hayır."

"O zaman ışıkları kapalı bırakalım ve sana bol bol olumlu pekiştirme yapayım. Bu işleri kolaylaştırır mı?"

Ryan, Fabian'ın bu kadar anlayışlı davranmasını gerçekten takdir ediyordu ve sadece evet diyebilmeyi diledi. Bunun yeterli olacağını. Ama...

"Yapamıyorum... Yani, genelde, şey, gelemiyorum. İyi hissetsem ve olanlardan hoşlansam bile. Aldığım ilaçların bir yan etkisi, ama aynı zamanda... ben de böyleyim. Bazen kafamın içinde sıkışıp kalıyorum." Derin bir nefes aldı. "Yani, evet. Benimle seks yapmak muhtemelen değmez."

Cesaretini topladı ve bakışlarını Fabian'a çevirdi, onun sevgiyle gülümsediğini görünce şaşırdı. "İstemiyorsan hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Ama seni mutlu etmek istiyorum. Orgazm olmak zorunda
Giysilerimizi çıkarmayız bile." Ryan'ın elini tutup dudaklarına götürdü. Parmak eklemlerini öptü ve "Bana bakışını seviyorum. Bana dokunuşunu ve öpüşünü seviyorum." dedi.

"Sana dokunmayı seviyorum. Ve seni öpmeyi."

"O zaman belki oradan başlayabiliriz ve ne olacağını görebiliriz. Baskı yok." Ryan'ın elini ters çevirdi ve nazikçe masaj yapmaya başladı. "Ama seni uyarmalıyım... Benim tam tersi bir sorunum var. Yatakta, yani."

Ryan kaşlarını çattı. "Ne? Sen vücudunla ilgili sorunların *yok* mu?"

Fabian güldü. "İkimiz de olmadığını biliyoruz. Ama demek istediğim o değil. Çok çabuk orgazm oluyorum. Bu yüzden, sevişirsek bunun olmayacağını garanti edemem."

"Oh."

"Bunu geciktirmek için bazı yöntemlerim var. İyi haber ise, genellikle en az iki kez orgazm olabiliyorum. Yani ilk seferden sonra her şey *bitmiyor*. Ama seni uyarmak istedim. Sadece öpüşsek bile, orgazm olabilirim."

Ryan gözlerini kırptı. "Biz birbirimize uygun
değiliz." "Hiç de değil. Öpüşmek ister misin?"
"Evet. Yatak odasında
mı?" "Evet, lütfen."

* * *

Fabian, Ryan'ın devasa vücudunun üzerine düştü ve onu öptü. Gülmekten zordu. Belki Ryan da gülüyordu. Oynaşmaya başlamadan önce cinsel konuları açıkça konuşmak iyi geldi. Yeni bir partnerle bu kadar dürüst olmak ferahlatıcıydı.

Ryan, Fabian'a birçok kişisel konuyu emanet etmişti ve Fabian bunu hafife almıyordu. Görünüşe göre pek olumlu cinsel deneyimleri olmayan Ryan için bunu olabildiğince iyi hale getirmeye kararlıydı.

Siktir et. Fabian seks konusunda oldukça iyiydi. En azından öyle olduğunu varsayıyordu. Aksini düşünmek için hiçbir nedeni yoktu.

Ve Ryan, tüm uyarılarına rağmen, çok iyi öpüşüyordu. Belki biraz fazla sakalı vardı,

ama ağzı cennetten çıkmış gibiydi. Sıcak, yumuşak ve davetkardı. Fabian dizleriyle Ryan'ın kalçalarını sıktı ve daldı.

Ryan kocaman ellerini Fabian'ın sırtına koydu, ama ellerini gömleğinin üzerinde tuttu. Fabian gömleği yırtıp atmak istedi. Her parçasını
Aralarındaki kumaş yok olmuştu, ama daha da önemlisi, Ryan'ın sınırlarına saygı duymak istiyordu. Bu yüzden bir elinin parmaklarını Ryan'ın kalın saçlarına geçirdi ve diğer elini yatağa koydu. Ryan'ın hızını belirlemesine izin verecekti.

Ancak Ryan'ın ereksiyonunu hissedebiliyordu. Bu... görmezden gelinmesi zor bir şeydi. Kendini boyuta önem veren biri olarak görmekten hoşlanmıyordu, ama Ryan'ın kot pantolonundaki şişkinlik kesinlikle ilgi çekiciydi. Ve cesaret verici. Ryan şu anda *tamamen* rahatsız olamazdı.

"Harika öpüşüyorsun," diye mırıldandı Fabian, olumlu pekiştirme yapması gerektiğini hatırlayarak.

"Teşekkürler."

"İstersen bana dokunabilirsin. Gömleğin altından, yani." Ryan'ın kulak memesini ısırdı ve fısıldadı, "İkinci aşamaya geçmene izin vereceğim."

Ryan güldü ve Fabian'ın gömleğinin eteğini pantolonundan nazikçe çıkardı. Ellerini gömleğin altına kaydırdı, Fabian'ın belini kavradı ve başparmaklarını kıvrımlayarak karnına koydu. Ryan'ın elleri, Fabian'ın ince vücudunda o kadar büyüktü ki
Fabian'ın ince vücuduna o kadar büyüktü ki, parmak uçları neredeyse Fabian'ın omurgasında birleşiyordu. Fabian o ellerin her yerine dokunmasını istiyordu. Ryan'ı keşfetmeye teşvik etmek için kıvrandı ve kıçı Ryan'ın ereksiyonuna değdi.

"Üzgünüm," dedi Fabian. "Başka bir yere geçmemi ister misin? O şeyi kaçınmak biraz zor." Sonra hemen ekledi, "Kaçınmak istediğimden değil. Ama sen öyle istiyorsun, değil mi?"

"Ben, şey..."

"Ne istersen. Söyle bana." "Bunu bir
daha yapabilir misin?"

Fabian, bu sözlerin Ryan'a bir bedeli olduğunu anlayabildi, bu yüzden onu kızdırmadı. "Memnuniyetle." Bu sefer daha yavaş bir şekilde kalçalarını döndürdü ve Ryan'a en iyi lap dance'ını yapmaya çalıştı. Kalçaları Ryan'ın uzun penisini okşadı ve Ryan onun altında titredi.

"Tanrım."

"İyi mi?"

"Evet. Siktir. Devam et."

Cesaretlenen Fabian, daha dik oturdu ve gömleğini başından çıkarırken kalçalarını yavaşça, sürtünerek hareket ettirmeye devam etti.

"Oh," diye nefes aldı Ryan. "Vay canına."

"Bana dokun," diye nefes nefese söyledi Fabian. "Lütfen."

Ryan'ın elleri yanlarından göğsüne doğru kaydı ve meme ucu piercingini nazikçe ovmak için durakladı. Bu gece daha süslü olanlarından birini takmıştı: koyu mavi taşlı gümüş filigran bir clicker. Ryan başparmağıyla piercingi okşadığında, Fabian ritmini kaybetti.

"Vay canına," dedi ve güldü. "Buna alışmış olmam gerekirdi."

"Bunu sevdim," dedi Ryan. Sesi, Fabian'ın hayalarına kadar inen düşük bir gürültüydü. "Sana yakışıyor."

"Al bakalım," dedi Fabian nefes nefese.

"Buraya gel. Seni öpmek istiyorum."

Fabian öne doğru eğildi, ellerini Ryan'ın tişörtünün eteğinin altına kaydırarak dudaklarını birleştirdi. Ryan, Fabian'ın başının arkasını tutarak onu öptü, başparmağıyla Fabian'ın boğazının yanını okşadı. Fabian onun ellerini seviyordu. O uzun, kalın parmakların sikini sarmasını istiyordu. Onları içinde istiyordu.

"Bunu çıkarabilir miyim?" diye sordu Fabian, Ryan'ın gömleğini çekerek.

"Evet. Tamam. Dur biraz..." Fabian, iki tişörtünü de hızla çıkardı ve yatağa uzandı.

"Şu haline bak. Muhteşemsin."

Ryan'ın karnı düzdü — altı paket kaslı değildi ama kesinlikle sıkıydı — göbek deliğinden aşağıya doğru koyu kırmızı tüyler uzanıyordu. Göğüs kasları *muhteşemdi*; kocaman, sert ve yine kırmızı tüylerle kaplıydı. Görünür bir dövmesi ya da piercingi yoktu ama birkaç çürük ve yara izi vardı.

Fabian, Ryan onu durdurup elini nazikçe ağzına götürüp bileğinin içini öpene kadar, dalgın bir şekilde avuçlarını Ryan'ın gövdesinde gezdirdiğinin farkında bile değildi.

"Durmamı ister misin?" diye sordu Fabian.

"Hayır. Aslında şu anda çok tahrik oldum."

Fabian, Ryan'ın ereksiyonuna karşı kıçını kıvırdı. "Fark ettim." Eğilip Ryan'ın kulağına fısıldadı. "O da oynamak mı istiyor?"

Ryan güldü. "Sanırım öyle."

"İyi. Çünkü onunla tanışmak için can atan birini tanıyorum."

"Saçmalıyorsun."

Fabian göz kırptı, sonra Ryan'ın vücudunda aşağı kayarak kot pantolonunun düğmesini açtı. "Durmak istersen söyle. İstediğin zaman, tamam mı?"

"Tamam. Devam et."

Fabian yavaşça Ryan'ın fermuarını indirdi ve kot pantolonunun önünü açarak, iç çamaşırındaki ağız sulandıran şişkinliği ortaya çıkardı. Ryan ile göz teması kurmaya devam eden Fabian, avucunu üzerine koydu. "Siktir, çok büyüksün. Çıkartabilir miyim?"

"Evet. Ama bu biraz garip," diye uyardı Ryan.

"Tuhaf mı?" Tamam, şimdi Fabian bunu görmek zorundaydı. Ryan'ın iç çamaşırının bel kısmını dikkatlice uyluklarına kadar indirdi ve Ryan'ın kocaman ve sert penisi karnına çarptı.

Fabian'ın görebildiği kadarıyla, bunda kesinlikle tuhaf olan hiçbir şey yoktu. Kesinlikle bir canavardı, uzun, kalın ve sünnetsizdi. Başı kızıl kırmızıydı ve testisleri çok büyüktü, ama bunların hiçbiri Fabian'ın garip diye nitelendireceği şeyler değildi. *Muhteşem* daha uygun bir kelimeydi.

"Evet," diye iç geçirdi Ryan. "Dediğim gibi..."

"Hayır! *Onu seviyorum*!" Bunu kanıtlamak için Fabian başını eğdi ve penisinin alt kısmını öptü. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki."

"Buna gerek yok..."

Fabian elini kaldırdı. "Ryan. Yeni arkadaşımla konuşuyorum. Sus." Ryan güldü, bu da Fabian'ı biraz gururlandırdı. "Pardon. Devam et."

"Bu pantolonu tamamen çıkaralım mı?" diye önerdi Fabian. "Evet. İşte. Ben çıkarırım. Dar geliyor."

Fabian, Ryan'ın oturup kot pantolonunu, iç çamaşırını ve çoraplarını çıkarabilmesi için ondan uzaklaştı. Ryan tamamen çıplak kaldığında, tekrar rahatsız olmaya başladığını anlayabilirdi. Elleri yorgana bastırıyordu ve Fabian'ın gözlerine bakamıyordu.

"Ben de katılsam sorun olur mu?" diye sordu Fabian. "Dürüst olmak gerekirse, bu pantolonun yırtılmasından biraz endişeleniyorum. Durum vahimleşiyor."

"Üzgünüm. Evet. Lütfen."

Fabian ayağa kalktı ve kalan giysilerini çıkardı. İç çamaşırını çıkarmaya başladığı anda sertleşmiş penisi heyecanla dışarı fırladı. Sabırlı olduğu için ödül olarak penisini birkaç kez okşadı.

"Vay canına. Ben de yapabilir miyim? Senin için, yani?" diye sordu Ryan. "Tabii ki." Fabian, Ryan'ın açılmış bacaklarının arasına geçti ve diğer eliyle Ryan'ın kaslı omzuna dayandı. Diğer elinin parmaklarını Ryan'ın saçlarına daldırdı.

Ryan'ın eli kuruydu, ama çok büyük ve sıcaktı. Fabian bu temastan inledi ve Ryan onu okşadığında daha da inledi. Tanrım, o kadar çok istemişti ki...

Bu. Tam olarak bu: Ryan Price çıplak, eli Fabian'ın penisi üzerinde. Mükemmeldi.

"Sen çok seksisin," diye mırıldandı Ryan. "Vücudunu seviyorum."

Fabian sadece mutlu bir şekilde inleyerek cevap verebildi. Ryan'a ilgiyi sevdiğini söylerken ciddiydi. Hayranlık ve övgüye bağımlıydı.
Son zamanlarda tüm sosyal medyayı bırakmıştı, çünkü her gönderisinin kaç beğeni aldığını görmekten bağımlı hale gelmişti. Artık plak şirketi onun Instagram hesabını yönetiyordu.

Birlikte olduğu erkeklerden nadiren arzuladığı hayranlığı görüyordu. Böyle değil. Ryan'ın gözlerinde gördüğü hayranlık ya da ona dokunduğu saygılı tavır gibi değil.

Ryan, başparmağının ucuyla Fabian'ın yarık kısmını okşarken, Fabian'ın ayak parmakları Ryan'ın yatak odasındaki lüks halıya kıvrıldı. Sonra Ryan eğilip meme piercingini yaladı ve Fabian neredeyse kendini kaybediyordu.

"Siktir! Siktir. Dur. Bir saniye, dur."

Ryan hemen onu bıraktı ve endişeyle ona baktı. "İyi misin?"

"Evet." Fabian güldü. "Az önce şaka yapmıyordum. Küçük sorunum hakkında."

Ryan'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, sonra anladı. "Bu bir sorun değil. Seni şimdi boşaltmak istiyorum. Yapabilir miyim?"

Fabian, şehvetle bulanıklaşmış kafasıyla başını salladı. "Tamam. Evet. Yap. Sonra acele etmeden yapabiliriz."

Ryan parmaklarını tekrar onun etrafına doladı ve Fabian'ın penisi heyecanla seğirdi. Bu hiç de uzun sürmeyecekti. Ryan'ın diğer eli, bu sefer okşarken Fabian'ın testislerini nazikçe kavradı ve okşadı, Fabian'ın gözleri geriye devrildi.

"Siktir. Evet. Aynen öyle. Aynen öyle. Ben..."

Her zamanki gibi, uyarıda bulunamadan orgazmı patladı. Ama buna kızamıyordu. Lanet olsun, çok iyi hissettiriyordu.

Gözlerini tekrar açtığında, boşaldığının Ryan'ın göğsüne düştüğünü ve göğüs kıllarına yapıştığını gördü.

"Oops," dedi.

Ryan'ın ağzı, saf şaşkınlık ifadesiyle açık kalmıştı. "Sana söylemiştim..." diye başladı Fabian, ama Ryan onu kesip sözünü bitirdi.

"Bunu yaparken yüzün çok güzeldi. Tanrım."

Fabian yarı sürünerek, yarı çökerek Ryan'ın kucağına oturdu. "Teşekkür ederim." Başını Ryan'ın omzuna yaslayıp gözlerini kapattı. Ryan

saçını okşamaya başladı ve Fabian birdenbire tehlikeli derecede rahatladı.

"Uykun var," dedi Ryan.

"Hayır," diye mırıldandı Fabian, ama esneyerek argümanını bozdu. Ryan güldü, sonra kollarını sıkıca ona doladı ve ayağa kalktı,

Fabian'ı bir çocuk gibi taşıdı ve başını yastığa koyarak onu yatağa nazikçe yatırdı. "Saat sabahın üçü. Bu gecelik bu kadar yeter."

"Ama sana numaramı gösterecektim," diye itiraz etti Fabian. Yastık yumuşaklık ve sertlik arasında mükemmel bir dengedeydi. Gözlerini tekrar kapattı.

"Bekleyebilir. Hemen dönerim."

Fabian, uzaktan Ryan'ın banyoda su akıttığını ve muhtemelen göğüs kıllarındaki meni yıkadığını duydu. Muhtemelen dişlerini fırçalıyordu. Belki de ereksiyonunu soğuk suya batırıyordu. Fabian, bir suçluluk duygusu ile gözlerini açtı.

Ryan banyodan ıslak bir bezle döndüğünde, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Ryan, Fabian'ın göğsüne yapışmış olan sıcak bezi nazikçe sildi. Fabian, Ryan'ın dağınık göğsüne kendini bastırırken göğsü yapış yapış olmuştu.

"Demek istediğim, sen beni tatmin ettin ama ben seni tatmin etmeye çalışmadım bile." Ryan ayağa kalkıp bezi çamaşır sepetine attığında, diğer adamın ereksiyonunun neredeyse tamamen azaldığını fark etti.

"Sorun değil. Zaten çok yorgunum." Ryan şifonyerin çekmecesini açıp temiz bir iç çamaşırı çıkardı. "Dediğim gibi, en iyi zamanlarda bile bu bir angarya."

"Zor bir iş değil," diye itiraz etti Fabian, ama gözlerini tekrar kapatırken sözleri bozuk bir kelime olarak çıktı.

Ryan yanına yatağa girdi ve Fabian hemen küçük kaşık pozisyonuna geçmek için yana kaydı. "Çok sıcaksın," diye mutlu bir şekilde mırıldandı.

Ryan onun başının üstüne öpücük kondurdu. "İyi geceler. Ve teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." Fabian uykuya dalmadan önce son düşündüğü şey, bunun içten geldiği idi.

On Yedinci Bölüm

Kollarında Fabian'la uyanmak, Ryan'ın her zaman hayal ettiği kadar harikaydı.

Ryan önce uyandı ve uzun bir süre mümkün olduğunca hareketsiz yatarak Fabian'ın kokusunu içine çekti. Onu rahatsız etmek istemiyordu, çünkü Fabian uyanıp nerede olduğunu fark ettiğinde her şeyin biteceğinden endişeleniyordu. Fabian, Ryan'ın asla olamayacağı şekilde seks ve temel insan ilişkileri konusunda rahattı. Dün gecenin Fabian için kendisi kadar önemli olmadığını biliyordu. Fabian için bir merak konusu olmuştu; diğer adamın uzun zamandır ilgisini çeken bir merak konusu, elbette, ama Ryan, bu merakın giderildiğinden ve Fabian'ın yoluna devam edeceğinden emindi.

Sonunda, daha fazla direnemeyince, Fabian'ın saçlarını okşadı, sonra şakağına öptü. Fabian kollarında kıvrandı ve iç geçirdi. Ryan, dudaklarının uykulu bir gülümsemeye kıvrıldığını görebiliyordu. "Bu yatak harika."

Ryan, dün geceye kadar yatağının ne kadar harika olduğunu tam olarak anlamamıştı. Uzun zamandır hiç bu kadar iyi uyumamıştı. Fabian'ı kollarının arasına sıkıca sarıp, onu kendine çekti.

"Beni hiç bırakmayacak mısın?" diye alay etti

Fabian. "Hayır."

Fabian kıkırdadı. "Çişim var!"

Ryan abartılı bir iç çekişle onu bıraktı ve Fabian yorganın altından çıktı. Hâlâ çıplaktı ve Ryan'ın perdeleri kapatmayı unuttuğu pencerelerden içeri süzülen sabah ışığında muhteşem görünüyordu. Banyoya koştu ve bir dakika sonra "Kahretsin! Makyajım!" diye bağırdı.

Kafasını banyodan çıkardı ve Ryan makyajının ne kadar kötü bulaştığını görebildi.

"Makyaj temizleyiciniz var mı acaba? Tercihen sülfat içermeyen bir tane?"

Ryan güldü. "Hayır, üzgünüm."

"O zaman sadece yüz temizleyici olsun. Nazik bir şey."

"Duşta bir kalıp sabun var."

Fab*ian* ona şaşkın şaşkın baktı. "Pardon. Yüzünü *neyle* yıkıyorsun?"

"Sabunla. Neden sordun?"

Ryan, Fabian'ın banyoya girerken "Bu bir kabus" gibi bir şey mırıldandığını sandı. Bir dakika sonra, Ryan lavabonun musluğunun açıldığını duydu. Uzun sürdü ama sonunda Fabian banyodan çıktı, yüzündeki makyaj silinmiş ve saçları ıslaktı. Yatağa doğru koştu, koşarken penisi sallanıyordu, bu da Ryan'ı güldürdü.

"Soğuk!" Fabian, battaniyenin altına girip Ryan'a sokulurken şikayet etti. "*Makyajlı* uykuya daldığıma inanamıyorum. Tanrım, cildim felaket olacak."

Ryan onu yüz yüze gelecek şekilde döndürdü. "Bence güzel görünüyorsun." Fabian'ın makyajlı halini çok seviyordu, ama aynı zamanda bu halini de çok seviyordu: süslemesiz ve çocuksu görünümlü, otuz bir yaşında olmasına rağmen
.

"Bugün programın ne?" diye sordu Fabian. "Hiçbir şey."

"Saat dörtte çalışmam lazım. Eczanede." "Ama

o zamana kadar boş musun?"

Fabian gülümsedi. "Tamamen seninim."

Tanrım, keşke öyle olsaydı. Ama şu anda öyleydi. Ryan'ın kollarındaydı, Ryan'ın yatağındaydı, bu yüzden Ryan onu öptü. Başladıktan sonra, henüz dişlerini fırçalamadığını fark etti. Fabian, sanki Ryan'ın diş macununu hızlıca çalkalamak için ödünç almış gibi tadı vardı. Öpüşmeyi kesti. "Üzgünüm. İğrenç olmalıyım."

iğrenç

olmalıyım

." "Hiç de

değil."

"Duş almaya gidiyorum. Sen seks yapmak istiyor musun bilmiyorum ama ben biraz temizlenmeden yapamam."

Fabian onun yanağına öpücük kondurdu. "O zaman temizlensen iyi olur, çünkü seks yapmak çok istiyorum."

Ryan bu sözleri sevdi ve Ryan'ın penisi bu sözleri *gerçekten* sevdi. Bir kez olsun aynı fikirde olmak güzeldi.

"Ben de yıkanabilirim," dedi Fabian rahat bir şekilde. "Duşunun oldukça büyük olduğunu fark ettim. Muhtemelen iki kişiye bile yeter."

"Ben çok yer kaplarım."

"Eminim *bir yerlere* sığabilirim."

Ryan kızardı. Fabian çok doğal bir şekilde seksi biriydi. Bunu nasıl başarıyordu? Ryan'ın en iyi müstehcen konuşma denemesi, "seks yapalım" önerisini kekeleyerek söylemekti.

Ryan duşu açtı, sonra dişlerini fırçaladı ve Fabian'ın yanına duşun altına girdi. Daha önce de Fabian'ın vücuduna hayran kalmıştı, ama onu ıslak, pürüzsüz, ince vücudundan su damlayan
Ryan o kadar büyülenmişti ki, kendi vücudu hakkında utangaçlık duyacak zihinsel gücü kalmamıştı.

"Çok meşgul değilsen," dedi Fabian, Ryan'ın manzaradan ne kadar keyif aldığının çok farkında olduğunu ima eden bir gülümsemeyle, "bana şampuanı uzatır mısın?"

"Oh. Tabii."

Fabian, Ryan'ın uzattığı Head & Shoulders şişesine kaşlarını çattı. Derin bir nefes alarak, biraz şampuan sıktı ve şişeyi Ryan'a geri verdi.

"Yapabilir miyim?" diye sordu Ryan, elleri Fabian'ın kafa derisinin üzerinde dururken. Fabian'ın çok özel bir köpürtme yöntemi olabilir, ama Ryan saçlarıyla oynanmasından hoşlanmasının galip geleceğini umuyordu.

Fabian başını salladı ve gözlerini kapattı. Ryan parmaklarını saçlarına geçirip saçını temizlerken Fabian'ın kafa derisini de masaj yapmaya çalıştı. Fabian döndü ve Ryan'ın göğsüne yaslandı.

"Tanrım, bu inanılmaz bir his," diye inledi. "Ellerin çok güçlü."

Güçlü ellerini birini bakmak için kullanmak, değişiklik olsun diye, iyi geliyordu. Fabian'ı bu şekilde elde etmek için nasıl bu kadar şanslı olduğunu hala bilmiyordu, ama bundan sonuna kadar yararlanacaktı.

Fabian saçındaki köpüğü durularken onu izledi ve penisinin bu kadar çabuk tepki vermesinden utandı. Fabian'ın penisi duşa girdiklerinden beri biraz sertleşmişti, ama Ryan'ınki tamamen dikleşmişti.

"Sıra sende," dedi Fabian ve Ryan'ın duşun altına geçebilmesi için yanından geçip gitti. "Karşılığını yapmak isterdim, ama korkarım ulaşamıyorum."

"Sorun değil." Ryan şampuanı aldı. Hızla köpürttü ve duruladı, gözlerini açtığında Fabian'ın önünde diz çökmüş olduğunu gördü.

"Ne...?"

"Ulaşabileceğim bir yer buldum," dedi Fabian, şeytani bir gülümsemeyle. "İzin verir misin?"

Ryan fazla düşünmedi. Zaten düşünemiyordu, sikinin ona evet demesi için çığlık attığı bir durumda. Başını salladı ve Fabian eğildi.

Fabian penisinin başını ağzına aldığında Ryan, "Oh, lanet olsun," diye inledi. Kimse ona bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kimsenin ona bunu yapmasına izin veremeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Fabian, görünüşe göre, bir uzmandı. Ryan'ı sonuna kadar almıyordu - Ryan bunu asla beklemezdi - ama dikkatini nereye odaklaması gerektiğini tam olarak biliyordu. Yanaklarını çukur tuttu, dilini meşgul etti ve bu inanılmazdı.

Ryan kendini duvara dayamak için bir kolunu uzattı. Fabian bir elini Ryan'ın penisinin tabanına doladı ve okşamaya başladı, yumruğuyla ağzının ulaşamadığı alanı kapattı. Diğer eli Ryan'ın uyluğuna kaydı ve sonra Ryan'ın testislerini avuçlamak için yol aldı.

Ryan müstehcen konuşmayı seven biri değildi. Hiç de bile. Ama şu anda konuşabilecek durumda *olsaydı*, "*Siktir, evet. Testislerimle oyna. Güzel yüzüne boşalmamı sağla. Lütfen boşalmamı sağla.*
Boşalmam lazım.

Ama Ryan, istemsiz homurtular, inlemeler ve ara sıra küfürler dışında sessiz kaldı. Fabian uzun, muhteşem kirpiklerinin arasından ona baktı, sonra eğilip kendi sikini birkaç kez okşadı.
Ryan, Fabian'ın bunu onun için yaparken ne kadar sertleştiğini çok sevdi.

Ryan kendini iyi hissediyordu. O kadar iyi hissediyordu ki, gerçekten boşalabileceğini düşündü.
Henüz tam olarak doruğa ulaşmamıştı, ama ufukta görünüyordu. Bu olasılık onu heyecanlandırdı ve parmaklarını Fabian'ın ıslak saçlarına geçirdi, ona zarar vermeden veya zorlamadan onu cesaretlendirmeye çalıştı. Ya da konuşarak.

Fabian başını salladı ve onu sert ve hızlı bir şekilde emdi. Ryan'ın testislerini avucunda yuvarladı ve penisinin etrafında mırıldandı. Tanrım, Ryan'ın orgazmı *tam oradaydı*. Yapabilirdi.

İstemeden itmiş olmalıydı çünkü Fabian aniden öksürmeye ve boğulmaya başladı. Çekildi ve parmağını kaldırdı. "Üzgünüm. Bana bir saniye ver."

"Tanrım, canını mı yaktım?" diye sordu Ryan. "İsteyerek yapmadım. Özür dilerim. Ben..." "Sorun değil. Sadece beklemiyordum." Fabian güldü. "Sen *çok* irisin.
Buna alışkın değilim."

Ryan suyu kapattı ve yanına çömeldi. Orgazm artık kesinlikle imkansızdı.
"Çok üzgünüm."

"Özür dileme! Dediğim gibi, ben iyiyim. Şimdi nerede kalmıştık?"

Ryan elini omzuna koydu. "Sorun yok." Ayağa kalktı ve Fabian'a elini uzattı. Fabian ona baktı, yüzünde açıkça karışıklık vardı, sonra elini tuttu ve ayağa kalkmasına izin verdi.

Duştan çıktılar ve Ryan hemen Fabian için bir havlu buldu.
Kurulanırken Fabian, "İyi geldi mi?

Eğleniyor gibi görünüyordun."

"Evet, çok. Gerçekten çok iyiydi." Ryan başka yere baktı. "Belki de fazla iyiydi.

Biraz kendimi kaptırdım."

"Tekrar denemekten çekinmem," dedi Fabian nazikçe. Ryan bu teklifi gerçekten takdir etti, ama kabul edemedi.

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. Gerçekten."

"Ya da sadece... öpüşebiliriz? Senin o muhteşem yatağında yuvarlanabiliriz?"

Ryan gülümsedi. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

* * *

Kahretsin. Fabian, Ryan'ı çok yaklaştırmıştı. Bundan emindi.

Fabian başarısızlığı hiçbir zaman kolayca kabul edebilen biri olmamıştı. Ryan'ın orgazmını bir meydan okuma olarak görmemesi gerektiğini biliyordu, özellikle de Ryan ona seksin kendisi için neden zor olduğunu açıkladıktan sonra, ama elinde değildi. Ryan'ı gerçekten, *gerçekten* orgazma ulaştırmak istiyordu.

Kendisi de boşalmak istemiyor değildi. O oral seks onu gerçekten tahrik etmişti ve devasa bir penisle boğulmaktan ölmek üzere olması bile onun heyecanını pek azaltmamıştı.

Ryan'ın buruşuk yatağının üzerine cilveli bir şekilde uzandı, bacaklarını uzatıp ayak bileklerinden çaprazladı ve bir kolunu tembelce başının üzerine attı.

"Oh," dedi Ryan. Yatağın ucunda duruyordu, beline sardığı havluyu sıkıca tutmaktan parmak eklemleri beyazlamıştı. Gözleri Fabian'ın vücudunu taradı ve Fabian bunu içini içini içini

Fabian'ın kanı kaynadı. *Evet, lütfen. Beni sahiplen. Beni değer ver.*

"Yanlış bir şey yaparsam söyle," dedi Ryan, sonra Fabian'ın boynunu öptü ve emdi. Fabian başını hevesle geriye eğdi. Boynunun öpülmesini seviyordu.

"Siktir, bu yanlışın tam tersi," dedi Fabian. "Sakalının tenime değmesini seviyorum."

Ryan yanıt olarak homurdandı, ki bu muhtemelen Fabian'ın ondan alabileceği en fazla şeydi. Ryan'ın ona müstehcen şeyler fısıldamasını çok isterdi. Tanrım, bu nasıl bir şey olurdu? Tatlı, utangaç Ryan'ın yumuşak South Shore aksanıyla müstehcen konuşmasını hayal etmeye çalıştı. Bu düşünce Fabian'ın elindeki sikini titretmeye yetti.

Neyse ki Fabian ikisi için de yeterince konuşkandı.

"Yine sikini ağzımda istiyorum. Ne zaman istersen. Davetim açık. Daha önce hiç bu kadar büyük bir sik görmedim. Seni derin boğazlamak istiyorum. Eminim yapabilirim."

Muhtemelen tamamen saçmalıyordu, ama gerçekten Ryan'ı köküne kadar almayı denemek istiyordu.

"Öyle mi dersin?" dedi Ryan, sonra Fabian'ın meme piercingini dişleriyle yakaladı. Fabian'ın vücudunu ayak parmaklarına kadar tatlı bir acı ve zevk dalgası kaplayacak kadar sertçe çekti. Fabian çığlık attı, Ryan güldü.

"O şeye takıntılısın," dedi Fabian. "Hiç yakından
görmemiştim."

"Ben eğitici olmaya çalışıyorum."

Ryan, Fabian yatakta kıvranırken bir dakika daha dilini kullanarak piercingle oynadı. Onu zorlamak istemiyordu, ama Fabian, Ryan'ın bir kısmının kendi penisine dokunmasından hiç rahatsız olmazdı. Yakında. Kalçalarını kaldırarak ereksiyonunun Ryan'ın göğsüne hafifçe çarpmasını sağladı, onun ipucunu anlayacağını umuyordu.

Ryan *sonunda* Fabian'ın karnına öpücükler yağdırmaya başladı, penisine ulaştığında durakladı. Bu bir tesadüf olabilir ya da Ryan bunu anlamış olabilir.

"Ben...?"

"Evet!" Fabian neredeyse bağırdı. Utançtan elini ağzına kapattı. "Yani, evet. Yapabilirsin. Lütfen."

"Uzun zaman oldu, eğer
yapmazsam..." "Ry-annnn," diye
sızlandı Fabian.

Ryan, Fabian'ın penisine bakarken kaşlarını çattı, sanki ona nasıl yaklaşacağını düşünüyormuş gibi. Sonra, merhametle, sadece daldı, dudaklarını dudaklarını başının etrafına doladı ve aşağı kaydı.

"Oh, evet. Lanet olsun, Ryan. Aynen böyle."

Gerçek şu ki, Fabian'ı boşaltmak neredeyse hiç çaba gerektirmiyordu, ama yine de Ryan'ın tekniğini takdir edebiliyordu. Gösterişli ya da pratik yapılmış bir teknik değildi, ama o kadar samimiydi ki Fabian etkilenmeden edemedi.

Ayrıca, Ryan'ın sakalı testislerini gıdıklıyordu, bu da oldukça harikaydı. Üç dakikadan fazla sürmemiş olan bu olaydan sonra, Fabian uyardı, "Ağzına boşalmamı istemiyorsan, çekilsen iyi olur."

Ryan geri çekildi, ama sonra "Ne?" dedi. Ve sonra Fabian, onun şaşkın yüzüne boşaldı.

"Çok özür dilerim. Aman Tanrım." Fabian, neşeli kahkahasının çok üzgün olduğunu göstermediğini biliyordu. "Seni uyarmaya çalışıyordum."

Ryan sakalını eliyle silerek çoğunu temizledi ve sonra gülümsedi. "O zaman sorun yok mu?"

"Harikaydı." Fabian yüzünü yastıkla kapattı ve inledi. Ryan yastığı çekti.

"Sorun yok. Bunu görmek hoşuma gitti. Sadece şaşırdım." Ayağa kalktı ve banyoya doğru yürümeye başladı. "Hemen dönerim."

Bu iyi gidiyor muydu? Fabian emin değildi. Ryan'ın yanında uyanmaktan kesinlikle keyif alıyordu ve Ryan'ın da oldukça iyi vakit geçirdiğini düşünüyordu, ama daha sonra Ryan'ın dairesinden ayrıldıktan sonra ne olacağını hiç bilmiyordu.

"Seni bir kez daha boşaltmaya ne dersin?" Ryan yatak odasına döndüğünde Fabian önerdi.

Ryan'ın gülümsemesi kayboldu. "Aslında çok acıktım. Sen acıkmadın mı?" Fabian ona ihtiyatla baktı. "Yemek yiyebilirim sanırım."

"Malzemelerim var. Kahvaltı yapabilirim. Ya da istersen bir yere gidebiliriz."

Fabian oturdu. "Maalesef restorana giyecek hiçbir şeyim yok." Yerdeki küçük, terli ve pis kulüp kıyafetlerini işaret etti.

"Oh. Giysilerini yıkayabilirim, böylece en azından eve dönerken kirli giysiler giymek zorunda kalmazsın."

Bu gerçekten mantıklıydı, bu yüzden Fabian kabul etti. Temiz iç çamaşırı çok cazipti, reddedilemezdi. Ryan dolabını karıştırdı ve bir şey çıkardı.

"Bunun senin tarzın olmadığını biliyorum, ama bunları Colleen için almıştım ve o senin bedenine benden daha yakın." Fabian'a Toronto Guardians kıyafetlerinden oluşan küçük bir yığın uzattı. Bir kapüşonlu sweatshirt ve pijama pantolonu gibi görünüyordu. "Kıyafetlerin temizlenene kadar giy."

Fabian'ın yüzünde hissettiği dehşet açıkça belli olmalıydı, çünkü Ryan güldü ve "Fotoğraf çekmeyeceğime söz veriyorum" dedi.

Fabian, kendinden tiksinerek başını salladı. "Snobluk yapıyorum. Üzgünüm. Giysiler için teşekkürler, çok... yumuşak görünüyorlar."

"Beğendiysen, alabilirsin. Yumurta sever misin?" "Omlet
olarak pişirilmişse severim."

Ryan onun yanağına öpücük kondurdu. "Çırpılmış yumurta. Hemen geliyor."

* * *

Ryan, Fabian'ın resmi takım lisanslı kıyafetleri giydiğini görünce ne hissedeceğine hiç hazırlıklı değildi.

Ryan ocakta yumurtaları karıştırırken yatak odasından çıktı, ince çıplak ayakları flanel Guardians pijama pantolonunun altından görünüyordu. Fabian'ın hokey hayranı kıyafetleri giymesi kesinlikle yanlış bir şeydi, ama Ryan'ın kalbi yine de çarpıyordu. Fabian'ı kendi renklerinde görmek *hoşuna gidiyordu*. Kendi evinde.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Fabian alaycı bir şekilde.

"Rahat."

Fabian ellerini kapüşonlu sweatshirtinin cebine soktu. "Oldukça rahatlar. Yalan söyleyemem."

Ryan dudağını ısırdı ve sonra tekrar yumurtalara döndü.

"Ne?" diye sordu Fabian. "Aptal göründüğümü biliyorum,
ama..."

"Hayır. Ben, ah." Ryan'ın yüzü kızardı. "Biraz tahrik oldum. Seni o kıyafetlerle görünce. Biliyorum, bu çok kötü."

Fabian gülümsedi ve ona doğru yavaşça yürüdü, sonra kollarını beline doladı. "Öyleyse, haydi takım, haydi."

Ryan güldü. "Otur." Spatula ile kahvaltı tezgahının kenarındaki yüksek tabureleri işaret etti. "Yumurtanın yanında tost ister misin?"

Fabian taburelerden birine oturdu. "Harika olur."

"Kahve? Çay? Genelde çay içerim ama sabahları kahveyi severim." "Çayı
severim ama evet. Kahve lütfen. Ben yapayım mı?"

"Hayır. Sen otur." Ve kendini durduramadan ekledi, "Daha fazla yaklaşırsan dikkatim dağılır ve yumurtaları yakarım."

Fabian buna güldü. Ryan, Fabian'ın müzikal kahkahasının sesini çok seviyordu. İnanılmaz bir gece ve sabah birbirlerinin vücutlarını keşfettikten sonra Fabian'ın gerçekten burada, mutfağında olduğuna inanamıyordu. Sadece biraz oynaştıkları ya da Ryan'ın orgazm olamadığı önemli değildi - bu kesinlikle başına gelen en iyi şeydi. Ve o bir Stanley Kupası şampiyonu idi.

Yumurtalar piştikten ve tostlar hazır olduktan sonra, Ryan her şeyi iki tabağa bölüştürdü ve tezgahın üzerine koydu. Her ikisine de kahve doldurdu ve Fabian'ın kahvesine krema koymamasını umdu, çünkü Ryan henüz krema almamıştı. Ama Fabian krema seviyorsa, Ryan buzdolabını krema ile dolduracaktı.

"Kahvene bir şey ekler misin?"

"Hayır. Sade mükemmel," dedi Fabian neşeyle. Buhar çıkan fincanın üzerinde burnunu salladı. "Kokusu harika."

Ryan güldü. "Sadece Folgers."

"Gerçek Folgers markası mı? Taklit olan değil mi? Tamam, para babası."

Ryan, Fabian'ın tam karşısındaki tezgahın önünde durdu. "Daha sonra temizlik için kullandığım markalı bulaşık deterjanını görene kadar bekle."

"Dur. Beni şımartacaksın."

Ryan gülümsedi, sonra tezgahın üzerinden eğilip onu öptü. "Artık öpüşmek için daha uygun bir boydasın."

Fabian ona gülümsedi, sonra tabağını itti. "Birdenbire doyduğumu hissettim."

"Yemeğine dokunmadın bile. Ye."

Fabian tabağını alırken dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "*Peki*."

Yemek yerken Ryan, Fabian'ın yanında ne kadar rahat olduğunu hayretle fark etti. Gençken bile, ona karşı her zaman hissettiği korkutucu çekiciliğe rağmen, Ryan onun yanında sık sık rahat hissetmişti. Fabian'ın hokey oyuncularına karşı önyargısını aşmasının kolay olmadığını biliyordu. Ryan, hokey kariyeri boyunca sayısız homofobik hakaret duyduğu için bu önyargıyı tamamen anlayabiliyordu. Lise hokey oyuncularının Fabian gibi çocuklara nasıl davrandığını görmüştü. Ama Fabian, o zamanlar bile Ryan'ı görmüştü. Onu sıradan bir sporcu ya da bir tehdit olarak değil, kendinden küçük parçalar paylaşmaya değer bir kişi olarak görmüştü.

"Aklında ne var?" diye sordu Fabian, çünkü Ryan muhtemelen hayalperest bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Hiçbir şey." Ryan son yumurtasını ağzına attı. "Buna bir saniye bile inanmıyorum."

"Sadece eskiden düşünüyordum. Genç olduğumuz zamanları."

"Ben *hala* gencim. Ama gençlik yıllarımızı kastediyorsan, son zamanlarda ben de bunu çok düşündüm."

"Sanırım artık kartlarımız açık, o yüzden sana söyleyeceğim: O zamanlar sana takıntılıydım."

Fabian çenesini avucuna dayadı ve gülümsedi. "Takıntılı mı?" "Öyle sayılır. Seni çok... güzel buluyordum."

Fabian elini salladı. "Ben zayıf, beceriksiz bir ergendim ve aşırı derecede havalı olmaya çalışıyordum."

"Hayır. Sen harikaydın. *Hala* harikasın."

Fabian biraz gururlandı, sonra şöyle dedi: "Peki o zaman, Ryan Price, sana hakkındaki düşüncelerimi söyleyeyim."

"Oh, tamam, sorun yok..."

"İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Sen bizim eve yeni gelmiştin ve annem beni oturma odasına çağırdı, hayatıma girecek olan yeni hokey oyuncusunu tanıştırmak için."

"Elimi sıkmadığını hatırlıyorum."

"Tırnaklarım ıslaktı."

Ryan'ın yüzü aydınlandı. "Sebep bu muydu?"

Fabian omuz silkti. "Evet. Yani, öyle olmasaydı daha dostça davranacağımı garanti edemem, ama gerçekten tırnaklarım için endişeleniyordum."

Ryan güldü. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Nefret ediyordum. Yani, seni tanımıyordum, ama pisliğin teki olduğunu düşünmüştüm. Diğerleri öyleydi. Sen çok uzundun ve ailem sana seni bir tanrı gibi görüyorlardı. Sanki her zaman istedikleri oğulmuşsun gibi."

Ryan'ın kalbi sıkıştı. "Hayır, onlar..."

"Sorun değil. Bunu pek gizlemiyorlardı. Bu yüzden senden nefret etmeye hazırdım, ama sonra konuştun ve sesin çok yumuşaktı. Ve o sevimli utangaç gülümsemen vardı. Evet, o."

Ryan kızardı, ama daha fazla gülümsemeden edemedi. "Daha önce senin gibi birini hiç görmemiştim."

"Lübnanlı mı?" diye alay etti Fabian.

"*Hayır.* Yani, bu kadar sofistike ve çekici olan birini."

Fabian kahkahayı bastı. "*Göz alıcı mı?* Aman Tanrım, sen gerçekten çok korunaklı bir ortamda büyümüşsün."

"Sen... Panic! At The Disco grubundan biri gibi görünüyordun."

Ryan, Fabian'ın taburesinden düşeceğinden endişelendi. "Dur! Lanet olsun lanet olsun," diye nefes nefese kaldı. "Ben ucuz oje süren lanet bir grup hayranıydım."

"Saçların güzeldi."

Fabian gülmeyi bıraktıktan sonra, "Şey," dedi, "Archie Andrews'a benziyordun. Ama bana tiksinti ile bakmadın ve ben bunu... ilgi çekici bulmaktan kendimi alamadım."

"Sana baktığımda hissettiğim son şey tiksinti değildi." "Bana hiç söylememiş olman çok yazık."

Ryan ikisinin tabaklarını lavaboya götürdü. "Hâlâ kendimi keşfetme aşamasındaydım."

"Yani daha önce kimseyi öpmemiştin?"

"Bir kızla. Ross Harbour'da. Bir partideydik ve yapmam gereken bir şey gibi görünüyordu. O zamanlar yıldız bir hokey oyuncusuydum, bu yüzden kızların ilgisini çok çekiyordum."

"Öpmeyi tercih edeceğin erkekler var mıydı?"

"Aslında hayır. Şey olana kadar..." Ryan kendini durdurdu. Her şeyi itiraf ettikten sonra bile, bu çok fazla gibi görünüyordu.

Fabian lavabonun yanında onun yanına geldi. Elini Ryan'ın koluna koydu. "Ne olana kadar?"

Ryan dudağını ısırdı, sonra "Sen gelene kadar" dedi.

Fabian cevap vermediğinde, Ryan ona bakmaya cesaret etti. Fabian'ın gözlerinde yaşlar gördüğünde şok oldu.

"Aman Tanrım. İyi misin?"

Fabian dudaklarını sıkıca kapatarak başını salladı.

"Özür dilerim, eğer..."

"Hayır. Ben kolay ağlarım," dedi Fabian. "Bu çok tatlıydı. Ben... biliyorum." Yüksek sesle nefes verdi. "Seninle tanıştığımda hiç kimseyi öpmemiştim. Sanırım bunu sana daha önce söylemiştim. Ama arkadaşlarıma aşık olmuştum... ama onlar bu duygulara karşılık veremiyordu. Bu da bazılarıyla arkadaş kalmamı zorlaştırıyordu. Ama bir hokey oyuncusuna karşı bu tür duygular besleyeceğimi hiç beklemiyordum.
Düşmanım olan birine." Gözlerini devirdi. "Ne kadar yargılayıcı bir pisliktim."

"Anlıyorum. İnan bana. Ben de takım arkadaşlarımla hiç uyum sağlayamadım." "İtiraf ediyorum, şimdi bile, benim..." İçini çekti, sonra yere baktı.

.

Ryan cümlenin geri kalanını tahmin edebiliyordu. *Senin gibi birine ilgi duymama şaşırıyorum*. O da buna inanamadığı için alınmamıştı. "Giysilerin kurutucuya atılmaya hazır olmalı," dedi Ryan. "Kurutucuya atılabilirler *mi* kurutucuya atılabilir mi?"

Fabian güldü, sonra burnunu çekti. "Giysilerim çok ucuz. Kurutucuya atılabilirler."

Bu iş halledildikten sonra Ryan, oturma odasında biraz daha kahve içmeyi önerdi. Fabian kanepenin bir ucuna kıvrıldı, flanel giysili bacaklarını altına çekti. Ryan diğer uca oturdu, ama ona doğru döndü.

"Ailen için üzgünüm," dedi. Bu, onlar gençken söylemek istediği bir şeydi.

Fabian, parmağıyla pantolonundaki Guardians logolarından birini izledi. "Ne hakkında? İstediği oğlu alamamış olmaları onların suçu değil."

"Onların suçu." Ryan az önce söylediği şeyi düşündü, sonra kendini düzeltti. "Demek istediğim... Sadece seni olduğun gibi takdir etmedikleri için aptal olduklarını söylemeye çalışıyorum."

"Eh, benim de dediğim gibi, onların kaybı. Ama ebeveynlerinin yerine başka oğullar evlat edinmesi kadar hayal kırıklığı yaratan bir şey olamaz. Daha iyi

Fabian burnunu çektirdi. "Yıllar boyunca bana onların ideal oğullarının çeşitli versiyonları tanıtıldı. Büyük, sporcu koruyucuları gol attığında veya televizyonda röportaj yaptığında ailem gururdan *patlardı*. *Bununla* rekabet etmeyi bekleyemezdim."

"Üzgünüm," dedi Ryan. "Ne

için üzgünsün ki?"

"Sorunun bir parçası olduğun için."

Fabian kanepenin üzerinde sürünerek ilerledi, sonra Ryan'ın yüzünün iki yanına birer elini koydu ve onun gözlerine bakmasını sağladı. "Seninle *hiçbir* ilgisi yok. Sen

*har*ikasın."

Ryan, Fabian'ın karanlık, güzel gözlerinde bir anlığına kendini kaybetti. Fabian gülerek onu bıraktığında kendine geldi. "Tanrım, beni dinle. Otuz bir yaşındayım. Neden hala ailem hakkında sızlanıyorum? Ben gayet iyiyim, onlar da mutlu görünüyor, her şey yolunda gitti."

Ryan tartışmak istedi, ama bunun yerine Fabian'ı kucağına çekip onu öpmeye karar verdi.

"Kurutucu ne kadar sonra bitecek?" Ryan sonunda öpüşmeyi bıraktığında Fabian nefes nefese sordu.

"Otuz dakika falan mı?"

"Zamanı nasıl geçireceğimize dair bir fikrim

var." "Öyle mi?"

"Mm. Ve iyi haber, bunun için senin beni bu polar giysilerden soyman gerekecek."

On sekizinci bölüm

"Fabian'da farklı bir şey var," diye düşündü Marcus. "Hmm, yeni saç
kesimi mi?" diye önerdi Tarek.
"Hayır. Oh! Buldum! NHL oyuncusuyla akıllara durgunluk veren bir seks maratonu yaşamış."
Fabian, Marcus'a dilini çıkardı. "*Öyle bir şey yapmadım*. Daha çok konuştuk. Kahve var mı?"
"Ben yaparım," dedi Tarek. "Ama sonra *her şeyi* duymak istiyorum." "*Sadece*
konuşmadınız, değil mi Fabe?" diye sordu Vanessa. "Bu çok
tragik olurdu."
Fabian dudaklarında beliren gülümsemeyi engelleyemedi, bu da Vanessa'nın çığlık atmasına neden oldu. "Onu becerdin! Harika mıydı?"
"Aslında *yapmadım*. Teknik olarak. Böyle şeyleri nasıl tanımladığınıza bağlı."
Vanessa waffle tabağını sehpaya koydu ve koltuğuna yaslandı. "Seksin sadece penetrasyonla sayıldığını düşünmüyorum."
"Yani pek de incelikli davranmıyoruz galiba," diye mırıldandı Marcus.
"O zaman senin tanımına göre," dedi Fabian, "evet. Seks yaptık. Ama..."
"Bekle! Beni bekle!" dedi Tarek, mutfaktan koşarak Marcus ve Fabian'ın yanına, futona oturdu. "Su ısıtıcısı kaynıyor. Anlat bakalım."
"Tamam, o seks konusunda biraz endişeli. Biraz... zorlanıyor... boşalmakta."
"Zor bir durum gibi görünüyor," diye şaka yaptı Marcus.
Fabian, aslında aynı şeyi düşünmüş olmasına rağmen, ona gözlerini kısarak baktı.
"Bu bir zorluk *değil*," diye azarladı Vanessa. "Birçok insan, birçok farklı nedenden dolayı orgazm olmakta zorluk çeker. Seksin tek amacı orgazm olmak olmak zorunda değil, biliyorsun."
"Doğru," dedi Fabian ciddiyetle. "Harika vakit geçirdik. O... çok tatlıydı. İnanılmaz bir öpüşüyor. Ve çok güçlü ve seksi." İçini çekti. "Ona
ona aşık oldum."
Vanessa ellerini çırptı. "Onu seviyorum!" "Onu
brunch'a getireceğini sanmıştım," dedi Tarek.

"Düşündüm, ama bu sabah antrenmanı falan vardı, ayrıca sizlerle onun hakkında coşkuyla konuşmak istedim."

"Yani artık siz ikiniz bir çift misiniz?" diye sordu Marcus. "Gerçekten bir NHL oyuncusuyla mı çıkıyorsun?"

Fabian'ın gülümsemesi kayboldu. "Tam olarak

bilmiyorum." "Bunun hakkında konuşmadınız

mı?" diye sordu Vanessa.

"Hayır. Ama yarın akşam, o yolculuğa çıkmadan önce görüşeceğiz."

"Yolculuk mu? Boo."

"Evet, çok kötü, ama..." Fabian omuz silkti. "Ben meşgul olacağım. Bitirmem gereken bir albüm, ayarlamam gereken bir lansman ve planlamam gereken bir mini tur var."

"Ne zaman turneye çıkacaksın?" diye sordu Vanessa.

"Kingston'da kış ortasında bir müzik festivali var ve ben de davet edildim. Bunun etrafında küçük bir tur düzenleyeyim dedim. Şubat ayında Ontario'da araba kullanmak yerine trenle gidebilirim."

"Um, *yalnız* gitmeyeceksin," dedi.

"Dikkatli olabilirim!"

"Fabian," diye uyardı Tarek, "en azından turneye çıkacak başka bir müzisyen bul."

Fabian itiraz etmek istedi, ama arkadaşlarının endişelenmekte haklı olduklarını biliyordu. "Etrafa sorarım," diye söz verdi. "Belki plak şirketim beni başka biriyle eşleştirmek ister."

biriyle eşleştirmek ister."

"Belki *Ryan* senin roadie'nin olmak ister," dedi Marcus.

"Ama Şubat ayında *hokey* oynayacak. Çünkü bu onun *işi.*"

Marcus ellerini havaya kaldırdı. "Hokeyin ne zaman olduğunu ben nereden bileyim?"

Fabian gözlerini devirmek istedi, ama arkadaşlarının onu bu kadar sevmesinden nefret edemedi. Ya da Ryan'a hemen güvenmelerinden. Boyutu, işi ve onlarla hiçbir ortak yanı olmamasına rağmen, Fabian'ın arkadaşları onu kabul etmişti.

"Teşekkürler," dedi Fabian. "Onu yakında brunch'a getireceğim. Tabii gelmek isterse." *Eğer gerçekten çıkıyorsak, ya da her neyse.*

"Harika," dedi Tarek. "Şimdi biraz da Fabian dışında başka birinden bahsedebilir miyiz?"

* * *

Ryan pazar günü antrenman tesisine geldiğinde, takım arkadaşlarının çoğunun salonun televizyonunun etrafında toplandığını görünce şaşırdı.

"Ne oluyor?" diye Wyatt'a sordu.

"Shane Hollander ve Ilya Rozanov basın toplantısı düzenliyorlar. Başlattıkları yeni bir hayırseverlik projesini az önce duyurdular."

"Ne, *birlikte mi*?"

Wyatt güldü. "Çılgınca, değil mi? Sanırım o ikisi yapabiliyorsa, herkes farklılıklarını bir kenara bırakabilir."

Hollander ve Rozanov, yıllardır ünlü birer rakipti. Ligin en büyük yıldızlarından ikisiydiler — Hollander Montreal'de, Rozanov ise yazın Ottawa ile sözleşme imzalamadan önce Boston'da oynuyordu — ve Ryan'ın ya da başkalarının bildiği kadarıyla, buz pistinin dışında pek dostane değillerdi.

"Sanırım arkadaş falan olmuşlar," dedi Wyatt. "En azından Hollander bugün öyle söyledi. Bu bazılarının aklını başından alacak."

"Evet."

Rozanov'un depresyonla mücadelesini kaybeden annesi hakkında samimi sözler sarf etmesini izlediler.

"Tanrım, annesinin intihar ettiğini bilmiyordum," dedi Wyatt açıkça.

"Kimsenin bilmediğini sanıyorum." Ryan onunla bütün bir sezon

boyunca oynamıştı

sezon boyunca onunla oynamıştı ve hiçbir fikri yoktu.

"Hollander hariç, sanırım. Ne zamandır arkadaş olduklarını merak ediyorum."

Ryan tahmin bile edemiyordu. Buz pistinin dışında ne zaman birlikte vakit geçirmişlerdi ki?

Aslında bu onu ilgilendirmezdi, bu yüzden anlamaya çalışmayı bıraktı. Ayrıca, son yirmi dört saatin anılarıyla meşguldü. Beyninin neredeyse hiçbir işlevi yoktu. Salı günü uçağa binmek zorunda olduğu için paniğe kapılmak için bile zihinsel kapasitesi yoktu.

"Muhtemelen sevişiyorlardır," dedi Troy Barrett alaycı bir şekilde, bu da etrafındaki grubu güldürdü.

"İğrenç," dedi Dallas Kent. "Rozanov asla yapmaz. Ama Hollander'ın lanet bir homo olduğuna bahse girerim."

Bu, Shane Hollander'ın cinsel yönelimi hakkında bir tartışma başlattı ve Ryan oradan uzaklaştı. Onlara *kendisinin* de "lanet bir homo" olduğunu hatırlatabilirdi, ama buna enerjisi yoktu.

Wyatt onu soyunma odasında buldu. "O adamlara büyüyün artık dedim," dedi. "Bilgin olsun."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Hayır, yapmam gerekiyordu. Ben bu saçmalığa tahammül etmiyorum, sen de etmemelisin."

Ryan bunu biliyordu. Bu tür saçmalıkları durdurmak için elinden geleni yapmalıydı, ama o kadar uzun yıllar herkesin dikkatinden kaçmak, sorun çıkarmamak için uğraşmıştı ki, takım arkadaşlarıyla yüzleşmek ona korkutucu geliyordu. Bu çok saçmaydı, çünkü onun *işi* kavga etmekti. Ama eldivenleri çıkarıp buz üzerinde yumruklaşmakla (bu nadiren kişisel olurdu) takım arkadaşının yüzüne soyunma odasında karşı çıkmak arasında büyük bir fark vardı.

Bir şey söylemeliydi. Bir şey söyley*ecekti*.

herkes soyunma odasına girene kadar bekledi, sonra cesaretini topladı ve "Hey, Kent" dedi.

Oda *sessizliğe* büründü. Garip bir durumdu. Ryan, pek konuşmayan birinin sonunda sesini kullandığında böyle bir şeyin olacağını tahmin ediyordu.

"Ne?" diye sordu Kent. Ryan, onun gergin görünmemeye çalıştığını anlayabilirdi.

Ryan, buz pistinde birçok erkeğin yüzünde *bu* ifadeyi görmüştü.

Omuzlarını geriye attı ve çenesini kaldırdı, böylece boyunun her santimetresi görünür hale geldi. "Bilgin olsun, ben eşcinselim."

Bir an kimse bir şey söylemedi. Ryan odadaki kimsenin *nefes* bile *almadığını* düşündü. Sonra Kent, "Tamam" dedi.

"Bunu aklında tut," dedi Ryan. Kent'in gözlerinin büyüdüğüne bakılırsa, Ryan'ın sesindeki tehdidi kaçırmamış. Ryan bir takım arkadaşını asla dövmezdi, ama Kent bunu bilmiyordu.

Kent ellerini kaldırdı. "Her neyse dostum. Bu senin sorunun. Seninle bir sorunum yok."

"Senin *kimseye* homofobik saçmalıklar söylemenle bir sorunum var. Bir daha duymak istemiyorum." Ryan garip bir şekilde sakin hissediyordu. Neredeyse maç sırasında kavga ederkenki gibi.

Ryan'ın arkasındaki biri "Vay canına" diye fısıldadı.

Kent odada destek arayarak etrafına baktı, ama herkes başka yere bakıyordu. "Tabii. Peki. Sözlerime dikkat edeceğim, tamam mı?" dedi sonunda.

"Bunu duyduğuma sevindim." Ryan ona son bir kez sert bir bakış attı, sonra arkasını dönüp yerine oturdu. Takımın geri kalanı daha önce yaptıkları işlere geri döndü ve oda sohbet sesleriyle doldu.

Wyatt, Ryan'a dirsek attı. "Keşke bunun videosu olsaydı."

"Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydın." Ryan'ın kalbi şimdi hızla atıyordu, ama kendini iyi hissediyordu. Bu daha çok adrenalin gibiydi, korku ya da panik gibi değildi.

"Bu ligde bu tür şeyler artık uzun süre devam etmeyecek. Oyunun en büyük yıldızlarından biri yokken olmaz."

Scott Hunter'ın Stanley Kupası'nı, playoff MVP'si için Conn Smythe Trophy'yi ve normal sezon MVP'si için Hart Trophy'yi kazandığı sezonun sonunda eşcinsel olduğunu açıklaması, hokeyin sadece heteroseksüel erkekler için bir spor olduğu argümanının gücünü büyük ölçüde azaltmıştı. Ama elbette hala yapılacak işler vardı.

Ryan'ın öne çıkıp bir şeyler yapma zamanı gelmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

"Vay canına."

Ryan, Fabian'ın dairesine hayretle baktı. Ryan'ın daha önce gördüklerinden daha düzenli olmakla kalmayıp, bir tür fantezi seks yuvası gibi görünüyordu. Oda, loş lambalar, mumlar ve beyaz peri ışıklarıyla aydınlatılmıştı, bu da kırmızı duvarları daha da ateşli gösteriyordu. Mumlar kokulu olmalıydı, çünkü küçük alanı sarhoş edici tatlı ve baharatlı bir aroma dolduruyordu.

Ayrıca, yatakta seks oyuncakları vardı.

Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi, Fabian, geniş paçalı ve derin V yakalı, kolsuz siyah bir tulum giyiyordu, ayrıca dumanlı siyah göz makyajı ve koyu kırmızı ruj vardı.

Ryan'ın *en çılgın* cinsel fantezileri bile bu kadar iyi değildi.

"Bu gece ne istediğimi net olarak anlamadıysan diye," dedi Fabian, Ryan'ın boynuna kollarını dolayarak, "bunu açıkça söyleyeyim dedim."

Ryan'ı öpmek için kendine çekti. Ryan, rujunun bozulacağından endişelendi, ama sonra Fabian'ın ağzının sıcaklığı ve aciliyeti yüzünden endişesini unuttu.

"Mm," Fabian çekildiğinde mutlu bir şekilde mırıldandı. "Bunu sabırsızlıkla bekliyordum."

Mucizevi bir şekilde, Fabian'ın ruju bozulmamıştı. Herhalde yenilmez bir ruj olmalıydı. Bu iyi bir haberdi, çünkü Ryan bu gece daha çok öpüşmeyi umuyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi.

"Beğendin mi?" Fabian onu bıraktı, sonra küçük bir dönüş yaptı. "Bir arkadaşım yaptı. Planladığım şey için çıkarmak zorunda kalacağımdan korkuyorum."

"Bana uyar. Ama önce seni biraz daha öpebilir miyim?"

"Tabii ki."

Bu sefer Ryan Fabian'ı kaldırdı ve Fabian bacaklarını Ryan'ın beline doladı. Ryan onu duvara dayadı ve günlerdir istediği gibi öptü. Fabian'ın muhteşem boynunu öpebilmek için başını eğdi, bu da Fabian'ın nefesini kesip kollarında kıvranmasına neden oldu.

"Tanrım, bu konuda çok iyisin," diye nefes nefese konuştu Fabian. "Seni özledim." Ryan güldü. "Sadece birkaç gün oldu."

"Sen de beni özledin. Kabul et."

Ryan, Adem elmasını yaladı. "Seni özledim."

Fabian mutlu bir şekilde iç geçirdi ve "Seninle oynamak için çok heyecanlıyım," dedi.

Ryan, Fabian'ın seks hakkında konuşma şeklini çok seviyordu. *Oyun oynamak.* İşte buydu.

Sadece eğlence ve oyun. Endişelenecek bir şey yoktu.

Ryan, Fabian'ın ayaklarını yere indirmesine izin verdiğinde, Fabian'ın tulumunun dar kumaşına baskı yapan ereksiyonunun çok belirgin hatlarını görebiliyordu. Fabian'ın saçları dağınıktı ama makyajı kusursuzdu ve Ryan hayatında hiç bu kadar seksi bir şey görmemişti.

"Onu çıkarmak zorunda olduğuna emin misin?" diye sordu Ryan, derin dekoltenin V şeklini parmağıyla takip ederek.

"Altında olanı beğeneceğini düşünüyorum."

Fabian, Ryan'ın fermuarını açabilmesi için döndü. "İstersen şarabım var," dedi Fabian.

"Susamadım." Ryan, kalın parmaklarıyla fermuarın dar dilimini sıkıştırdı. parmaklarıyla yavaşça aşağı doğru çekti, Fabian'ın cildinin ortaya çıkması onu büyülemişti. Fabian'ın altında çıplak olmasını bekliyordu, ama kumaş Fabian'ın omuzlarından kayıp ayaklarının dibine düştüğünde Ryan onun giydiğini gördü...

"Vay canına."

Fabian omzunun üzerinden geriye baktı. "Riskliydi, biliyorum. Ama hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Evet." Ryan zorlukla yutkundu. "Hoşuma gitti." Daha önce hiç bir erkeğin dantel iç çamaşırı giydiğini görmemişti. Ryan, bunun en uygun kelimenin "külot" olduğunu düşündü. Çok seksi görünüyordu.

Fabian'ın mükemmel kalçalarını saran narin siyah danteli avucuyla okşadı. Düşünmeden bile, başparmağını Fabian'ın kıçının arasına doğru uzanan dikişin üzerinde gezdirdi ve Fabian onaylayarak inledi.

"Dantel giymeyi seviyorum," dedi Fabian. Elini geriye uzatıp Ryan'ın ellerini kendi elleriyle kapattı ve ona yol gösterdi. Ryan, kot pantolonunun kot pantolonundaki şişkinlik Fabian'ın kıçına baskı yapacaktı.

"Her zaman giysen de umurumda olmaz," diye homurdandı Ryan.

Fabian başını geriye attı. "Sen de gömleğini çıkarır mısın? O muhteşem göğüslerini görmek istiyorum."

Ryan geri adım attı ve tişörtünü çıkardı. Fabian ona döndü ve Ryan, Fabian'ın dantele karşı gerginleşen ereksiyonunu görebiliyordu.

"Oh, lanet olsun," dedi Ryan. Güçlü bir heyecan dalgası içini kapladığında, kot pantolonunun üzerinden kendini tuttu.

Fabian, parlak, kalp şeklinde meme ucu piercingini parmağıyla okşarken dudakları şeytani bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ne istiyorsun, Ryan? Bütün gece bizim."

gece boyunca vaktimiz var."

Ryan dizlerinin üzerine çöktü. Fabian'ın sikine sıkıca sarılmış danteli ağzına almak için duyduğu arzu onu ele geçirmişti. Önce oraya burnunu sürtmeye başladı, sonra Fabian inlerken yüzünü ve sakalını sikine sürtmeye başladı. "Tanrım, bunu *gerçekten* seviyorsun."

Ryan ağzını açtı ve Fabian'ın sert penisine bastırdı. Şehvetle *çıldırmış* gibi hissediyordu. İçindeki berbat bir parçası, takım arkadaşlarının onu şimdi, dantel iç çamaşırı ve makyaj yapan bir adamın önünde diz çökmüş halde görmesini istiyordu.

Onlar asla anlamazlardı. Bu onların anlayabileceği bir şey değildi. Bunun onlarla hiçbir ilgisi yoktu ve Ryan bundan daha mutlu olamazdı.

Fabian nefes nefese kalana kadar onu yaladı ve öptü. "Dur. Lanet olsun. Henüz boşalmak istemiyorum."

Ryan, Fabian'ın iç çamaşırını giyerek boşalması fikrini beğendi, ama itaat etti ve geri çekildi. Fabian, elinin tersiyle Ryan'ın yanağını okşadı. "Sen gerçek olamayacak kadar iyisin, Ryan Price."

Ryan başını çevirdi ve Fabian'ın başparmağını dişlerinin arasına aldı. Şu anda zihni harika bir şekilde odaklanmıştı. Gergin ya da kendinden emin değildi. Fabian'ı mutlu etmek istiyordu. *Sevişmek* istiyordu.

"Sadece şunu söyleyeyim, kot pantolon ve gömleksiz halin sana *çok* yakışıyor." Fabian neredeyse sarhoş gibi konuşuyordu, ama Ryan onun bir damla bile alkol almadığından emindi. Gülümsedi ve Fabian'ın iyi görebilmesi için ayağa kalktı.

"Oh evet," dedi Fabian mırıldanarak. Bir adım öne çıktı ve ellerini Ryan'ın göğsünde gezdirdi. "Bu kılları çok seviyorum."

"Öyle mi? Onları ağda ile aldırmayı düşünmüştüm."

"Sakın yapma." Fabian parmaklarını Ryan'ın kemer tokasının üzerine koydu. "İzin verir misin?"

Ryan başını salladı. Şu anda Fabian'a hiçbir şeyi reddedemezdi. Uzun kirpiklerinin arasından ona bakarken, göz kapakları siyah gölgelerle parıldarken bunu yapamazdı. Ryan başını eğip Fabian'ı tekrar öptü. Fabian'ın kendisini çekici hissettirmesini seviyordu. Kendisini... seksi hissettirmesini.

Fabian, öpüşürken Ryan'ın kemerini açtı, sonra Ryan'ın fermuarının üst iki düğmesini açtı. Ryan nefes nefese dururken, Fabian geri adım atıp eserini hayranlıkla seyretti. Ryan, kendini hiç de utangaç hissetmiyordu.

"Bunu hafızama kazıyayım," dedi Fabian. "Çünkü şu anda kesinlikle mükemmel görünüyorsun."

Ryan güldü ve sonra karın kaslarını biraz gerdi. "Oof. Tamam," dedi

Fabian. "Biraz eğlenelim."

Fabian yatağa gitti ve yan yatarak uzandı. Ryan yatağın ucunda ayakta kaldı çünkü Fabian'ın bu çökmüş haliyle uzanmış görüntüsüne doyamıyordu. Bu tam bir hedonizm tablosuydu ve Ryan hala tüm bunların gerçekten başına geldiğine inanamıyordu.

"Peki," dedi Fabian, parmaklarını şakacı bir şekilde yatak üzerinde büyük, mor renkli dildoya doğru gezdirerek, "bu, inceleme sözü verdiğim şey."

"O zaman, şey, onunla başlayalım mı?"

Fabian onu kaldırdı ve ters çevirdi. "Çok *büyük*. Belki beni buna hazırlayabilirsin?"

Tabii ki evet. Ryan kesinlikle buna bayılıyordu. Fabian'ı tamamen gevşetip açmak ve o şeyle doldurulmak için yalvarmasını istiyordu. Ve sonra belki de Ryan'ın sikiyle.

"Ve bunu yapanın mutlaka *ben* olmam gerekmez," dedi Fabian. "Hepsini seviyorum."

Oh. Ryan geçmişte hep üstte olmuştu. Muhtemelen boyutu yüzündendi, ama partnerleri hep onun onları sikmesini isterdi.

"Sadece sen istersen," dedi Fabian çabucak. "Her iki şekilde de mutluyum. Ya da ikisini de yapabiliriz. Dediğim gibi, bütün gece vaktimiz var."

Ryan, ne kadar utanç verici olabileceğini düşünmeden, istediğini söylemeye karar verdi. "O dildoyu içinde görmek istiyorum. Onu almanı izlemek istiyorum."

Fabian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, Ryan. Buraya gel de bana daha fazla iyi fikirlerini anlat."

Ryan pantolonunu ve çoraplarını çıkardı ama iç çamaşırını çıkarmadı, sonra Fabian'ın vücudunu kendi vücuduyla kapattı ve onu açgözlülükle öptü. Kalçalarını Fabian'ın kalçalarına sürtünerek kendi ereksiyonunu Fabian'a hissettirdi ve ona ne kadar tahrik olduğunu belli etti.

"Tanrım," diye inledi Fabian. "Bana ne yapmak istediğini söyle. Söyle bana."

Ryan kelimeler bulamadı, bu yüzden onu her yerinden öpmeye devam etti. Boynundan, göğsünden meme piercingine, sonra

göbek deliğine kadar indi. Hala dantelli iç çamaşırının içinde sıkışmış olan Fabian'ın penisinin uzunluğunu yaladı, sonra Fabian'ın ağzına geri döndü.

Fabian, Ryan'ın külotunun dışından onun penisini kavradı ve sıktı, Ryan ise istem dışı olarak eline doğru itti. "Evet, sik beni. Dokun bana."

Fabian elini Ryan'ın külotunun içine soktu ve ince parmaklarıyla sertleşmiş penisini kavradı. "Konuşmaya devam et," diye fısıldadı Fabian kulağına.

Müstehcen konuşmak Ryan'ın rahatlık alanının çok dışında bir şeydi, ama Fabian için bunu yapmak istiyordu. Kafasını dolduran arzuları kelimelere dökmek çok küçük, basit bir şeydi. Deneyebilirdi. Burada güvendeydi.

"Bu odada sonsuza kadar kalmak ve seni defalarca boşaltmak istiyorum. Sen çok güzelsin."

"*Ryan*," diye inledi Fabian. "Daha fazla lütfen."

"Kırmızı dudaklarını sikimin etrafında istiyorum." Ryan bunu söyledikten sonra *gerçekten* kızardı. Elinde değildi. Ama Fabian'ın tek tepkisi, iki elini Ryan'ın göğsüne koyup onu yatağa yatırmak oldu.

"Zevkle," dedi, sonra Ryan'ın vücudunda aşağı doğru kıvrıldı ve külotunu uyluklarına kadar indirdi. Ryan'ın penisi karnına çarptı, sonra Fabian parmaklarını penisin tabanına doladı ve başını ağzına aldı.

"Tanrım. Siktir." Ryan bu gece boşalmazsa, hayatında bir daha asla orgazm olamayacağı çok gerçek bir ihtimaldi. Bir daha asla bu kadar ateşli bir durumda olmayacaktı, bundan emindi.

Fabian'ın onu emmesini izledi, zevk artarken orgazma ulaşma tehlikesi hiç yoktu. Mükemmeldi. Bu hissi mümkün olduğunca uzun süre yaşamak istiyordu. Ama aynı zamanda Fabian'ın kaç kez boşalabileceğini de gerçekten görmek istiyordu.

Fabian'ı yanağına nazikçe elini koyarak durdurdu. "Bu harika bir duyguydu. Teşekkür ederim."

Fabian veda öpücüğüyle ayrıldı ve sonra Ryan'ın uyluğunun içini öptü. "Eğer istersen, bunu daha uzun süre yapmaktan kesinlikle çekinmem." "Bunu senin üzerinde denemek istiyorum." Ryan başını çevirdi ve dildoyu aldı. Büyük ve biraz karmaşık görünüyordu. Alt kısmında kıvrımlı bir kısmı, üst kısmında ise yaylı bir kısmı vardı. Ryan oyuncağı inceledi, kaşlarını çattı ve Fabian güldü. "Sana nasıl yapılacağını anlatacağım. Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

Ryan'a eliyle kovma hareketi yaptı. "Bir saniye kalk. Havlu sermem lazım. Bu yorgan iki kez kurutma makinesinde kurutulmalı ve ben

para basmıyorum."

Ryan ayağa kalktı ve iç çamaşırlarını da çıkarmaya karar verdi. Fabian, yatağı istediği gibi hazırladı, yatağın ortasına bir yastık koydu ve üzerine birkaç havlu serdi. "Üzgünüm," dedi. "Bunun çok seksi olmadığını biliyorum."

Ryan, Fabian'ın bir lavabonun tıkanıklığını açarken bile, dantelli iç çamaşırı giyip makyaj yapsa seksi olacağından emindi. "Merak etme. Ben yeterince tahrik oldum."

Fabian omzunun üzerinden gülümsedi. "İyi." İşini bitirdi, sonra Ryan'ın önüne geçti. "Şimdi." Başparmaklarını dantelli iç çamaşırının bel kısmına soktu ve ince kalçalarının üzerinden aşağı kaydırdı. Ryan, iç çamaşırı olmasaydı Fabian'ın penisinin tabanında ve testislerinin arkasında siyah bir halka taktığını göremeyeceği için hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Vay canına," dedi Ryan. Fabian, açıp açıp durduğunuz hediyelerden biriydi. Ryan penis halkasının altında ne bulacaktı? Kendi adının dövmesi mi?

"Dayanıklılığı artırıyor," diye açıkladı Fabian. Aşağıya doğru baktı. "Ayrıca testislerimin görünüşünü de beğeniyorum."

"Evet," dedi Ryan boğuk bir sesle. "Güzel görünüyor."

Fabian, yatağın yanında duran kayganlaştırıcı şişesini aldı
ve Ryan'a uzattı. "Bolca kullan. Daha var." Sırt üstü yatıp kıçını yastığın üzerine koydu. "Parmaklarınla başla," diye talimat verdi Fabian. "Bu kısmı daha önce yaptın mı?"

"Uh, evet. Uzun zaman oldu ama evet." Ryan parmaklarına kayganlaştırıcı döktü ve Fabian bacaklarını açtı. Fabian'ın ince, kavisli penisi çelik gibiydi ve testisleri silikon halka tarafından sıkışmış, patlamaya hazır gibi görünüyordu. Ryan parmak ucuyla onlara dokunmaktan kendini alamadı.

"Ahh." Fabian titredi ve Ryan'ın dokunuşuyla testisleri seğirdi. Tanrım, çok sıkıydılar. Parmaklarını Fabian'ın deliğine doğru kaydırdı ve hafif daireler çizmeye başladı. Ona çok iyi bakacaktı. Onu hak ettiği şekilde taparcasına sevecekti ve sonra istediği her şeyi almasına izin verecekti.

* * *

Fabian harika vakit geçiriyordu.

"Birazcık ucuyla beni tahrik et," diye önerdi. "Beni gevşet."

Ryan, kayganlaştırıcı sürülmüş dildonun ucuyla deliğini nazikçe dürttü, ama içeri sokmadı. O kadar itaatkar ve tatlıydı ki. Fabian bir ara Ryan için bunu yapmak istedi. Ona oyuncakların ne kadar inanılmaz olabileceğini, içinde vibratör veya boncuklar olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini göstermek istedi. Şimdilik
örnek olması gerekiyordu.

"Sanırım en üstteki düğme onu biraz titreştiriyor. Aç şunu," diye talimat verdi Fabian. Ryan bir an vibratörün tabanına kaşlarını çattı, sonra doğru düğmeye bastı. Oyuncak, Fabian'ın deliğine hafifçe vurmaya başladı. "Mm. Mükemmel. Biraz öyle tut."

Fabian kollarını başının üzerine uzattı ve içini çeken derin bir nefes aldı, kendisini saran tam bir rahatlama hissini sevdi. Birkaç dakika sonra şöyle dedi "Şimdi parmağını deneyebilirsin. Bolca kayganlaştırıcı sür, tamam mı?"

"Evet." Ryan'ın sesi boğuk çıkıyordu, Fabian bunu çok sevdi. Ryan'ın güçlü, kalın parmaklarından birinin ucunu içeri sokmasını ilgiyle izledi.

"Tanrım, o parmaklar. Çok iyi, Ryan. Beni aç."

Ryan, Fabian'ı açarken vibratörün titreşimli başını Fabian'ın testisleri ve penisi boyunca gezdirdi. Tanrım, Fabian bunu istemeyi bile düşünmemişti. Onayını inleyerek gösterdi.

Fabian, şu anda kıçının ne kadar seksi ve sıkı olduğunu ona söyleyen sevgililerle birlikte olmuştu, ama Ryan sadece
Bu da kendi çapında oldukça çekiciydi.

"Daha fazlasını istiyorum," diye mırıldandı Fabian. "Oyuncağı bana ver. Önce kapat."

Ryan, dildonun başını Fabian'ın kıçına nazikçe sokarken, Fabian uzun bir nefes verdi. Oof. Bunu kaç kez yaparsa yapsın, ilk penetrasyon anı her zaman heyecan vericiydi.

"İyi mi?" diye sordu Ryan.

"Harika. Şimdi yaratıcı olabilirsin. Döndür, sallandır, geri çek.
Sen karar ver."

Ryan, oyuncağı yavaşça döndürürken ve sonra başını geri çıkarırken, derin bir konsantrasyon ifadesiyle kaşlarını çattı.

"Oh! Evet. Bu sefer daha derine."

Ryan söyleneni yaptı, ama önce Fabian'ın uyluklarından birini eliyle kavradı ve Fabian'ın deliğini daha iyi ortaya çıkarmak için dikkatlice geri itti. Kahretsin, o eller. Çok güçlüydü.

"Daha fazla. Daha derine." Dildo tamamen içeri girdiğinde, Fabian'ın gözleri geriye devrildi. "Tanrım. Bu çok iyi. Dışarı çıkan kıvrımlı kısım perineuma mı değiyor?

perineuma mı değiyor?"

"O, senin kasık bölgen, değil mi?"

"Evet, tatlım."

"Evet. Orada."

"Tamam. Sen gelmeden önce kullanım kılavuzunu okudum. Beş farklı hızda titreşiyor ve üç farklı hızda da itiyor. Önce vibratör ayarlarını deneyelim, sonra itmeye geçeceğiz."

Ryan titreşim düğmesine bastı ve çok düşük seviyede bir vızıltı Fabian'ın kıçını gıdıkladı. "Tamam. Daha yükseğe al. Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Şimdi nasıl?"

"Düğmeye bastın mı?" "Evet."

"Tekrar bas. Aynı hissediyorum." Fabian parmaklarıyla yatağı tıklatarak bekledi. "Ryan?"

"Bastım."

Fabian sinirli bir nefes verdi. "Bu berbat. Tekrar bas. Ve yemin ederim ki eğer... aaah!" Fabian, oyuncak aniden içinde bozuk bir çamaşır makinesi gibi gürültü yapınca yataktan sıçradı. "Kapat şunu! Ne oluyor lan! Kapat şunu!"

Ryan kapattı ve Fabian onun gülmemeye çalıştığını görebiliyordu.

Fabian ona öfkeyle baktı. "Bir dahaki sefere *senin* kıçına garip oyuncaklar

sokacağım

götüne sokacağım, Giggles."

"Sıfırdan yüze bir anda çıkıyor gibi, ha?"

"Bunu önermeye neredeyse korkuyorum, ama sanırım itme özelliğini

denemeliyiz."

itme özelliğini *denemeliyiz*."

"Emin misin?"

"Evet. Ama sadece en düşük ayarda!"

Ryan, hala gülmemek için dudağını ısırarak başını salladı ve alt düğmeye bastı.

"Ah! Kahretsin! Dur! Çıkar şunu!"

Ryan, Fabian'a zarar vermeden olabildiğince hızlı bir şekilde oyuncağı çıkardı. "Ne yaptı?"

"Tanrım, sanki kıçımın içini *çimdikliyordu*. Hiç hoş bir his değildi."

Ryan, oyuncağı yumruklamayı düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı, bu da Fabian'ı güldürdü. "Lavaboya at gitsin."

Ryan banyoya koştu, muhtemelen o korkunç oyuncağı lavaboya attı ve yatağa geri döndü. "Yani iyi bir
değerlendirme almayacak mı?"

İkisi de kahkahalara boğuldu, yatakta birbirlerine dolanana kadar güldüler. "Tanrım," diye nefes nefese kaldı Fabian, "bu çok seksi bir akşam olacaktı."

"Hala seksi," diye onu teselli etti Ryan ve Fabian'ın saçlarını öptü. "Oyuncak düzgün çalışmadığı için üzgünüm, çünkü onu almanı izlemeyi çok seviyordum."

"*Öyle* mi?"

"Mmhm." Ryan, Fabian'ı sırt üstü yatırdı, Ryan onu üstüne çıktı ve nefes nefese öptü. Ryan'ın penisi, seks oyuncağı felaketi ve ardından gelen kahkaha krizinde muhtemelen biraz sönmüştü, ama şimdi çelik gibiydi. Fabian, kendi ereksiyonunu Ryan'ın karnına bastırarak, hala daha fazlasını istediğini belli etti.

"Prezervatifim var. Eğer beni sikmek istersen."

Ryan dondu. "Yapabilir miyim?"

"Bütün o hazırlık çalışmalarını boşa harcamaya gerek yok," dedi Fabian alaycı bir gülümsemeyle. Sonra Ryan'ın yanağına öpücük kondurdu ve fısıldadı. "O penisi içimde hissetmek için can atıyorum. Yani, evet, Ryan. Beni sikebilirsin. *Lütfen* sik beni."

Ryan homurdandı ve devasa ellerinden birini Fabian'ın ağrıyan penisine doladı. O okşadığında, Fabian elektrik çarpmış gibi çığlık attı.

"Tanrım, o şey takılıyken çok sertleşiyorsun," dedi Ryan, bir parmağıyla Fabian'ın penisi ve testislerini sıkıca saran silikon halkayı izledi. "Seni emebilir miyim?"

"Oh, sanırım," dedi Fabian abartılı bir iç çekişle.

Ryan'ın dudakları hafifçe gülümsedi ve sonra aşağı kayarak Fabian'ı ağzına aldı. Bu cennet gibiydi, Ryan iki parmağını içine soktuğunda ise daha da cennet gibiydi.

"Oh, Ryan. Evet. Aynen öyle."

Ryan çekildi ve "Boşalmanı istiyorum" dedi.

"Kesinlikle yapacağım. Özellikle de... aah." Ryan sıkı testislerini ağzına aldığında Fabian titredi. "Oh, bayıldım. Devam et." Fabian kendi penisini eline aldı ve okşadı, kıçının, testislerinin ve penisinin uyarılmasının üçlü hissini sevdi.

"Yaklaştım. Siktir." Tanrım, Fabian'ın penis halkası takılı olmasına rağmen bu kadar kolay boşalması utanç vericiydi, ama yapacak bir şey yoktu. Tüm vücudu boşalma ihtiyacıyla titriyordu.

"Yap şunu," diye emretti Ryan, sonra Fabian'ın testislerini bir kez daha yaladı. "Boşal."

Fabian patlamadan önce sadece inlemek için zamanı vardı. Boşalması penisinden şeritler halinde fışkırdı ve göğsüne ve karnına düştü.

Her şey bittikten sonra gözlerini kapattı ve yastıklara gömüldü. "Bu inanılmazdı," diye iç geçirdi.

"Bitti mi?" diye sordu Ryan. Fabian'ın gevşek bacaklarının arasında diz çökmüş, kendi zonklayan ereksiyonunu tutuyordu. "Uyumak istersen sorun değil."

"Tanrım, hayır," diye temin etti Fabian. "Senin sikini içimde istiyorum." Nefesini verdi. "Yani, yakında. Bana bir saniye ver."

"Eğer gerek yoksa..."

Fabian doğruldu ve iki eliyle Ryan'ın yüzünü tuttu. "Ben istiyorum. Muhtemelen hiç bu kadar bir şeyi istememiştim, tamam mı?"

Ryan gülümsedi. "Tamam."

Fabian, silikon halkayla yumuşayan penisi arasına parmağını soktu. "Ama bunu çıkarıyorum." Dikkatlice çıkardı, sonra banyoya götürüp lavabodaki dildoya ekledi ve göğsünü ve karnını hızlıca sildi.

"İyi misin?" diye sordu yatak odasına döndüğünde.

"Harikayım. Lanet olsun, çok ateşliydi." Ryan kendini okşuyordu, Fabian da bundan hoşlanıyordu. Ryan'ın bu gece gelmesini gerçekten umuyordu. Komodinin çekmecesini açtı ve bir paket prezervatif çıkardı.

"Peki," diye sordu, "beni nasıl istiyorsun?"

* * *

Ryan, Fabian'ı nasıl istediğini bile bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, her şekilde birden.

"Seni görmek istiyorum," dedi. "Belki... üstte olabilir misin?"

Fabian gülümsedi. "*Kesinlikle* üstte olabilirim. Çok akıllıca bir karar verdin."

Ryan, Fabian'ın bunu bu kadar *kolaylaştırdığı* için minnettar olarak onu öptü. Yatağa uzandı ve Fabian'ın bir sonraki hamlesini bekledi.

Ama Fabian, yatağın ucunda diz çökmüş olduğu yerden kıpırdamadı. "Ne kadar seksi olduğunun farkında mısın?" diye sordu Fabian.

Ryan başını salladı, bu da Fabian'ın ona sert bir bakış atmasına neden oldu. "Bu bacakların arasında *yaşamak* istiyorum. Muhteşemler." Yüzü bacaklarının arasına gelene kadar yatakta süründü. "Tam burada. Evimi kurmak istediğim yer burası."

Ryan güldü. "Bunun için hokeyi teşekkür etmelisin."

"Ugh. Sanırım bir işe yarıyor. Hokey sana da kocaman, muhteşem toplar veriyor mu?"

"Hayır," dedi Ryan, Fabian testislerinden birini ağzına alırken nefes nefese. "O sadece benim."

Fabian onaylayarak mırıldandı, bu da Ryan'ı inlemeye sevk etti. Fabian bir süre testislerini ve sonra penisini emdi, ardından Ryan'ın ağzına doğru öperek yukarı çıktı.

Ryan çok hazırdı. Her yeri titriyordu, boşalmak için can atıyordu. Bu gece yapabileceğinden em*indi*.

Fabian yataktan bir yerden prezervatif paketini çıkardı ve bir tanesini yırttı. Paketi açtı ve kaşlarını kaldırdı. "Sana giyinmene yardım edeyim mi?"

Ryan gülümsedi. "Tabii."

Fabian prezervatifi Ryan'ın penisinin başına geçirdi ve aşağı doğru yuvarladı, sonra kayganlaştırıcıyı alıp onu kayganlaştırmaya başladı. "En son ne zaman boşaldın?" Fabian'ın sesi, sanki hava durumunu soruyormuş gibi rahattı.

Tanrım, ne zamandı? Ryan bir sabah duşta başarılı bir şekilde boşalmıştı, ama bu şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. "Bilmiyorum. İki hafta mı? Belki biraz daha uzun?"

Fabian ona şefkatle baktı. "Ah, tatlım. Bakalım bu konuda ne yapabiliriz."

Ryan sadece başını salladı. *Lütfen, evet. Hadi yapalım.*

Fabian kendini hizaladı, sonra Ryan'ın penisine oturdu. Ryan çok az dirençle içeri girerken ikisi de aynı anda inledi. "Oh, bu oyuncağı *seviyorum*," dedi Fabian, Ryan tamamen içine girdiğinde. "Sen çok büyüksün. Harika bir his." Ryan, Fabian'ın neredeyse tamamen sertleştiğini fark etti. İnanılmaz.

İlk başta Fabian'ın önderlik etmesine izin verdi ve Fabian onun sikini sikarken mümkün olduğunca hareketsiz kaldı. Onu incitmek istemiyordu ve ayrıca Fabian'ın üzerinde çalışmasını izlemekten gerçekten zevk alıyordu.

İnanılmaz bir duyguydu, ama boşalmak istiyorsa, itmeye başlaması gerekecekti.

"Hareket edebilir miyim? İyi misin?" diye

sordu. "Evet, iyiyim. Sikiş beni."

Ryan öyle yaptı. Fabian başını geriye atıp inlerken, Ryan Fabian'ın kalçalarını tuttu ve ona sertçe girdi. Ryan onun güzelliğinden büyülenmişti.

Şu anda onun üzerinde bu kadar çarpıcı bir şey nasıl olabilirdi? Ryan nasıl onun *içinde* olabilirdi?

Siktir. Ryan harika bir şekilde yaklaşıyordu. "Sırt üstü yatabilir misin? Bence bu işe yarayabilir."

Fabian'ın yüzü aydınlandı. "Tabii ki. Hadi seni boşaltalım."

Yer değiştirdiler, Fabian sırt üstü yattı ve Ryan tekrar içine girdiğinde bacaklarını Ryan'ın beline doladı. "Tekrar boşalabilir misin?" Ryan homurdandı.

Fabian kendi penisini okşamaya başladı. "Sanırım. Devam et."

Ryan, Fabian'ın prostatını hedef alabilecek kadar yetenekli olduğunu umarak açısını ayarladı.

"Tam orası," diye inledi Fabian. "Mükemmel, sevgilim."

Ryan, kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. En son ne zaman seks

sırasında *gülümsemişti*?

Fabian bunu fark etti ve ona gülümsedi. "Öp beni," diye fısıldadı

Fabian. "Lütfen."

Ryan hareketlerini yavaşlattı, sonra ağzını Fabian'ın ağzına yaklaştırdı. Fabian'ın onu vahşi, tutkulu bir öpücükle karşılayacağını bekliyordu, ama bunun yerine öpücük yavaş ve tatlıydı. Ryan kendini bu öpücüğe kaptırdı, başı dönüyordu.

"Sen," dedi Fabian dudaklarına fısıldayarak, "inanılmazsın."

Ryan, Fabian'ın şefkatine karşılık vermek için onu tekrar öptü. Tüm bunların kendisi için ne kadar önemli olduğunu ona göstermeye çalışıyordu. Artık daha fazla dayanamayacağını anlayınca, kalçalarını hareket ettirmeye başladı ve uzun, yavaş hareketlerle Fabian'ın içine girip çıkmaya başladı.

"Mm. Durma," diye mırıldandı Fabian. "Çok iyi geliyor."

Ryan durmak istemiyordu. Her itiş, ona zevk dalgaları gönderiyor, onu boşalmaya sürüklüyordu. Sonunda, omurgasının tabanında ve testislerinde, genellikle çok zor hissedilen o baskıyı hissedebiliyordu. "Siktir, sanırım boşalacağım."

"Gerçekten mi? Hadi ama. Ben de yaklaştım."

Ryan orgazmını kovalarken ritmini tamamen kaybetti. *Tam oradaydı*.

"Çıkarabilir misin?" diye sordu Fabian. "Görmek istiyorum. Her yerime bulaşmasını istiyorum."

Siktir. Bu işe yaradı. Ryan, boşalmanın ilk muhteşem nabzını hissettiği anda çekildi ve prezervatifi çıkardı. İçinden birbiri ardına fışkıran spermler Fabian'ın göğsüne ve boynuna dökülürken, rahatlamış bir şekilde nefes aldı. Bir saniye sonra, Fabian çığlık attı ve Fabian'ın ikinci orgazmı olduğunu düşünürsek, Ryan'ınkine epey etkileyici bir miktar sperm eklendi.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı Ryan, Fabian'ın yanındaki yatağa yığılırken. "Teşekkürler. Lanet olsun, buna ihtiyacım vardı."

Fabian başını çevirip ona gülümsedi. "Bunu çözeceğimizi biliyordum. İzlemesi çok hoştu."

Göğüsleri sakinleşene kadar yatakta kaldılar, sonra sırayla temizlendiler. Ryan banyodan çıktığında, Fabian yanındaki yatağı okşadı. "Gel, sarıl bana."

Fabian, başını Ryan'ın göğsüne yaslayarak rahat bir pozisyon aldı, sonra Ryan'ın elini tutup parmaklarını birbirine doladı.

"Teşekkür ederim," dedi Ryan. "Bu geceki her şey için. Kimse bu kadar çaba sarf etmemişti..."

"Seni baştan çıkarmak için mi?"

Ryan homurdandı. "Evet. Sanırım."

"Bana sadık kal," dedi Fabian uykulu bir sesle, "ve büyülenip, rahatsız olup, şaşkına döneceksin."

"Rahatsız mı?" diye alay etti Ryan, ama zihninde Fabian'ın onunla kalma önerisi takılıp kalmıştı.

"Oh, ben çok sinir bozucu olabilirim," dedi Fabian.

"Uyarıyorum." Ryan ona daha sıkı sarıldı. "Not aldım."

Ryan, uykuya dalarken, bütün akşam boyunca sabahki uçuşunu hiç düşünmediğini fark etti.

Yirminci Bölüm

"Uçakta *gülümsüyor* musun, Pricey?"

Ryan eliyle ağzını kapatarak sakalını düzeltir gibi yaptı. "Hayır."

Wyatt elini itti. "*Gülümsüyorsun*! Ne oluyor?"

Ryan'ın bakışları uçakta dolaştı. Takım arkadaşlarının hiçbiri, uçağın kalkışını beklerken onlara dikkat ediyor gibi görünmüyordu. "Hiçbir şey. Sadece keyfim yerinde."

Wyatt ona şüpheyle baktı. "Dün gece ne yapıyordun?"

Ryan yanaklarının kızardığını biliyordu, ama soğukkanlı davranmaya çalıştı. "Pek bir şey yok. Bir arkadaşla takılıyorum." Kahretsin. Arkadaş demeden önce tereddüt etmemeliydi.

Wyatt gülümsedi. "Vay canına. Şansın yaver gitti mi, Pricey?"

Evet. Gerçekten çok şanslıydım. Ama tek söylediği "Belki"

oldu. "Ve o senin uçma korkunu yendi."

Ryan burnunu çektirdi. "Hâlâ çok korkuyorum. Merak etme."

"Endişelenecek bir şey yok. Bu yolculuğu atlatıp seni yeni erkeğine sağ salim eve götüreceğiz."

Fabian'ın eve dönmesi düşüncesi bile Ryan'ı mutlulukla doldurdu.

"Şu haline bak!" Wyatt, dirseğiyle onu dürterek dedi. "Parlak parlıyorsun! Bu adamı gerçekten seviyorsun."

Ryan omuz silkti, ama hala gülümsüyordu. "Evet. Onu çok seviyorum."

Muhtemelen, birlikte geçirdikleri kısa süre göz önüne alındığında, bu çok saçma bir miktardı. Ama Ryan duygularına engel olamıyordu. Sanki son on üç yıldır

otellerde ve neredeyse hiç mobilyası olmayan dairelerde tek başına uyanıyor, hokey kavgalarının videolarını izliyor ve her an kendini zorlukla ayakta tuttuğunu gizlemeye çalışıyordu.

Şimdi ise sanki ışıklar açılmıştı ve Ryan'ın dünyası renkler ve olasılıklarla doluydu. Kendi çapında korkutucuydu, ama artık hayatının nasıl olabileceğini tattığına göre, karanlığı uzaklaştırmak için elinden geleni yapacaktı.

Telefonuna baktı ve Fabian'dan bir mesaj geldiğini gördü.

Fabian: Pazar sabahı ne yapıyorsun? Ryan: Hiçbir

şey. Neden sordun?

Fabian: Arkadaşlarım her pazar brunch için bir araya geliyorlar. Sadece Vanessa, Marcus, Tarek ve ben. Bize katılmak ister misin?

Ryan: Gerçekten mi?

Fabian: Evet. Çok lüks bir şey değil. Dondurulmuş waffle'ların üzerine bir şeyler koyup, ucuz Baby Duck mimosa içiyoruz.

Ryan: Waffle'ları kızartıyor musunuz?

Fabian: Evet! Canavar değiliz sonuçta!

Ryan: O zaman olur.

Fabian: Kural olarak herkes bir waffle malzemesi getirmeli.

Ryan: Ne gibi? Şurup mu?

Fabian: Hayır. Yaratıcı bir şey. Hayal gücünü kullan.

Ryan kaşlarını çattı ve "Hayal gücüm olduğundan emin değilim" diye yazdı.

Fabian: Tabii ki yaparsın. Dün gece çok yaratıcıydın.

Bu mesajın yanında, Ryan'ın her zaman çok heyecan verici bulduğu göz kırpan yüz emojisi vardı.

"Şu anda ona mesaj atıyorsun, değil mi?" Wyatt alaycı bir şekilde sordu. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Yüzün kıpkırmızı ve kocaman bir sırıtış var."

Ryan mesajlaşmayı okudu ve Fabian'ın onu arkadaşlarıyla takılmaya davet etmesinden heyecan duydu. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Fabian'ın genelde arkadaş canlısı ve sosyal olduğunu biliyordu, ama yine de bu doğru yönde atılmış bir adım gibi görünüyordu.

"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum" diye cevap yazdı, umarım bu cevap çaresizden çok romantik gelmiştir.

Fabian cevap yazdığında, "Dakikaları sayıyorum, sevgilim," Ryan gülümsedi.

"Vay canına," diye güldü Wyatt. "Umarım o da seni senin onu sevdiğin kadar

sever!" Ryan telefonunu koltuk cebine koydu ve *Anne of*

"Ben de *öyle* umuyorum."

* * *

"Herkesin en iyi davranışlarını sergilemesini istiyorum." Fabian arkadaşlarının her birine sert bir bakış attı. "Ona iyi davranın."

Marcus ona en masum yüzünü gösterdi. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Senin iri yarı erkek arkadaşını korkutup kaçırmayacağız," dedi Tarek. "O

benim..." Fabian homurdandı ve devam etti. "Ciddiyim. Sorguya çekmeyin." ona sorular sorma. Seks hakkında fazla konuşma." Bu sözü söylerken Vanessa'ya özellikle keskin bir bakış attı. "Alay etme. Ona aşık olduğumu ima etme. Sadece. Sakin. Ol."

Vanessa elini kalbinin üzerine koydu. "En azından bazılarını yapmayacağıma söz veriyorum."

Aşağıdaki zil çaldı ve Fabian kapıya koştu. "Aman Tanrım, çok

heyecanlı! Buna bayılıyorum," dedi Marcus.

Fabian kapıyı açıp aşağı koşmadan önce omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı. Tabii ki heyecanlıydı; Ryan salı sabahından beri yoktu ve ancak dün gece geç saatlerde dönmüştü. Fabian onu tekrar görmek için can atıyordu. Sokağa açılan kapıyı açtığında, Ryan'ı siyah yün palto, gri bere ve sevimli bir gülümsemeyle karşıladı.

"Merhaba," dedi

Ryan. "Merhaba."

Fabian bir anlığına ona bakakaldı. Fabian'ın merdivenin üstünde durduğu için, öpüşmek için mükemmel bir yükseklikte olduklarını fark etti. Bu yüzden onu öptü

. Ryan'ın iki büyük market poşeti taşıması ve her ikisinin de oldukça dolu görünmesi dışında, onun kollarına atlayacaktı.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordu Fabian.

"Ne getireceğimi bilemedim, o yüzden bir sürü şey aldım," dedi Ryan utangaç bir şekilde. "Umarım bazıları iyidir."

"Bizim çok kolay memnun olduğumuzu açıklamalıydım."

Ryan'ı merdivenlerden yukarı çıkarıp daireye götürdü. Fabian'ın üç arkadaşı da utanmadan kapıya bakıyorlardı.

"Tarek, Vanessa ve Marcus'u hatırlıyorsun. Hepsi burada yaşıyor."

"Merhaba," dedi Ryan. "Beni davet ettiğiniz için teşekkürler."

Fabian, Marcus'un "Tanrım, *keşke*" diye mırıldandığını duydu ve ona uyarıcı bir şekilde gözlerini kısarak baktı.

"Alışveriş yapmışsın," dedi Vanessa, Ryan'dan poşetleri alarak. Birinin içine baktı. "Bu *gerçek şampanya* mı?"

Vanessa çantalardan birinden bir şişe Moet çıkarınca herkes onun etrafında toplandı.

"Ryan, ne halt ediyorsun?" dedi Fabian. "Nutella gibi bir şey getir dedim. Yüz dolarlık şampanya değil."

"Biri bana hediye olarak verdi," dedi Ryan. "Asla içmeyecektim. Burada beğenilir diye düşündüm."

"Oh, çok teşekkürler," dedi Tarek mutlu bir şekilde. "Bunu buza koyayım." Mutfağa giderken geriye dönüp, "Erkek arkadaşını seviyorum, Fabian!" diye seslendi.

Lanet olsun. Fabian'ın arkadaşları tam birer pislikti.

Yine de genel olarak brunch oldukça iyi geçti. Ryan ziyaret ettiği toplum merkezinden bahsetti ve Tarek o yeri bildiği için heyecanlandı. İkisi merkezin yaptığı tüm harika şeyleri ve yararlanabileceği iyileştirmeleri tartışırken Fabian'ın kalbi kabardı. Ryan'a olan duygularının merakın ötesine geçtiğini fark ettiği andan itibaren, Ryan'ın Fabian'ın hayatına nasıl uyum sağlayabileceğini merak etmişti. Ya da Fabian'ın Ryan'ın hayatına nasıl uyum sağlayabileceğini. Fabian bu son konuda hala emin değildi, ama Ryan'ı arkadaşlarıyla birlikte izlerken, hatta onların kutsal Bargain Brunch geleneğine dahil olurken, Ryan'ın buraya gayet iyi uyum sağlayabileceğinden hiç şüphesi kalmadı.

Fabian, Ryan'ın *diğer* hayatını veya Fabian'ın oraya nasıl ait olabileceğini çok fazla düşünmekten hoşlanmıyordu. Belki de çok ileri gidiyordu, ama hokey maçlarına gitmesi, takım partilerine katılması, diğer hokey oyuncuları ve hokey hayranlarıyla birlikte olması fikri, Fabian'ın

kabullenebileceği bir şey değildi. Denemek istediğini söylemek isterdi, ama aslında istemiyordu. İstediği şey, bunun çok bencilce olduğunu biliyordu, Ryan'ın hokeyi bırakmasıydı.

Ryan'ın bırakmasını istediğini *sadece* kendisi için olmadığını söyledi kendine; hokey Ryan için iyi değildi. Fabian bunu görmek için sporu takip etmek zorunda değildi. Ancak Ryan'ı birkaç haftadır tanıdıktan sonra tüm hayatını değiştirmesini önermek, Fabian için bile biraz abartılı görünüyordu.

Marcus'un yaptığı bir şakaya Ryan gülerken, Fabian o anda karar verdi: kendini aşıp Ryan'ın kariyerine ilgi gösterecekti. Aralarındaki ilişkinin nereye varacağını bilmiyordu, ama eğer bu ilişki tamamen Ryan'ın Fabian'ı desteklemesi ve onun hayatının bir parçası olması, Fabian'ın ise karşılığında hiçbir şey vermemesi üzerine kuruluysa, bu ilişkinin uzun sürmesi mümkün değildi.

* * *

Ryan, Duncan Harvey'in dövüşünü gösteren sekizinci videoyu arka arkaya oynattı. Fabian yanında huzurlu ve güzel bir şekilde uyuyordu. Saat geç olmuştu ve Ryan uyumaya çalışmalıydı, ama vücudu endişeyle titriyordu. Bunun yerine, iç çamaşırlarıyla yatağında oturmuş, dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerine koymuştu.

Ryan o sabah Fabian'ın arkadaşlarıyla vakit geçirmekten keyif almıştı, ama oraya ait olmadığına dair içinden bir türlü kurtulamıyordu. Hepsi müzik, sanat ve arkadaşlarının yaptıkları şeylerden bahsediyorlardı, ama Ryan bu sohbete katkıda bulunamıyordu. Ve cuma gecesinden beri olduğu gibi, Fabian'la tam olarak ne yaptıklarını merak etmekten kendini alamıyordu. Eğer bu Fabian için sadece seksse, Ryan bunu şimdi bilmek isterdi, çünkü bu ona daha sonra çok fazla acıdan kurtarırdı.

Eğer sadece seks değilse, o zaman neydi? O ve Fabian *çıkıyor* muydu? Bu fikir saçma geliyordu ve Ryan o sabah brunch'ta kendini rezil etmemeye çalışırken daha da saçma gelmişti.

Harvey ile kaçınılmaz kavgaya hazırlanmak, en azından Ryan'ın tüm aptalca, korkunç düşüncelerinden uzaklaşmak için yapabileceği

Ryan'ın aptalca, korkunç düşüncelerinden uzaklaşmak için yapabileceği verimli bir şeydi. Bu korkunç düşüncelerden biri, Ryan'ın hokey kavgalarının videolarını incelemek zorunda kalmasının, Fabian'ı hak etmemesinin tam da nedeni olduğuydu.

Ama çalışmak zorundaydı, çünkü alternatif Harvey tarafından acımasızca dövülmekti. Ryan pek kavga kaybetmezdi. Boyu

, yılların tecrübesi ve babasının ona öğrettiği boks temel bilgileri sayesinde, Ryan girdiği neredeyse her kavgada üstün gelmişti.

Yine de Duncan Harvey korkutucuydu.

Harvey, Ryan kadar yetenekli bir dövüşçü değildi. Kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi dövüşüyordu ve bu Ryan'ı hem korkutuyor hem de üzdürüyordu. Harvey'nin geçmişte bağımlılık sorunları olduğunu ve lig tarafından birkaç kez rehabilitasyona zorlandığını biliyordu. Ryan, Harvey'nin hala sorunları olup olmadığından emin değildi - onu pek tanımıyordur - ama hayatını düzene sokmuş birine benzemiyordu.

Hayranlar, Ryan ve Harvey'in birbirleriyle dövüşmesini çok seviyordu. İkisi birbirine karşı dövüşürken çekilmiş birçok video vardı, ama Ryan
Ryan kavga ettiğini izlemekten hoşlanmazdı. Kendi kavgalarından birinin videosunu birkaç kez izlemiş, baş dönmesi gibi bir şey hissetmişti. Hatırladığı bir şeyi yaparken kendini izlemek, ama bunu gerçekten yaptığına inanamamak tuhaf bir duyguydu. Kavga ederken *korkutucu* görünüyordu, sanki bedeni geçici olarak bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Ama Ryan bunun böyle olmadığını biliyordu. Eldivenlerini çıkardığında, kendi içindeki karanlık tarafı ortaya çıkardı. Garip bir şekilde, bu, gerçekten sakin hissettiği tek anlardan biriydi.

Ama kavgaya hazırlanmak. Kavga beklentisi. O farklıydı.

Duncan Harvey'in bir yumruk attığını izledi ve rakibi buza düştüğünde Ryan yüzünü buruşturdu. Acımasızdı. Harvey'in beklemeyi ve rakiplerinin birkaç boş yumruk atmasına izin vermeyi, ardından acımasız bir sağ kroşeyle onları hızla yere sermeyi sevdiğini biliyordu. Sanki bir avcının avıyla oynayıp ona boş umutlar verdiği gibi bir şeydi.

"Ne izliyorsun?"

Ryan başını o kadar hızlı çevirdi ki neredeyse kendini yaralayacaktı. Fabian'ın başı hala yastığa gömülüydü, ama gözleri açıktı.

"Oh. Şey, hiçbir şey. Sadece hokeyle ilgili
şeyler." "Kavgalar mı?"

"Belki." Ryan dizüstü bilgisayarını kapattı.

Fabian dirseğiyle kendini kaldırdı. "Gerçekten sadece
" diye alaycı bir şekilde sordu. "Ne diyorum ben? Tabii ki var."

"Evet. Bazen maçlardan önce onları izlerim. Kavga etmeyi beklediğim adamın."

Fabian kaşlarını çattı. "Kavgalar önceden planlanıyor mu?"

"Hayır, hayır, öyle değil. Ama başka bir enforcer'ın olduğu bir takımla oynayacaksak, onunla kavga etmem ihtimali oldukça yüksek."

"Çünkü siz... birbirinizden nefret ediyorsunuz?"

Ryan içini çekti ve dizüstü bilgisayarı komodinin üzerine koydu. "Hayır. Duncan Harvey ya da başka biriyle bir sorunum yok."

"O zaman neden onunla kavga ettin?"

"Bu oyunun bir parçası."

Fabian yüzünü buruşturdu. "Neden sebepsiz yere birine yumruk attığını anlamıyorum. Uzmanmışım gibi davranmayacağım, ama hokey kavgaları o anın heyecanıyla yapılan şeyler değil mi?"

"Genelde öyledir. Bazen yıldız oyuncumuz bir şekilde saldırıya uğrar ve ben de bunu yapan kişiyle kavga etmek zorunda kalırım. Ya da belki o takımın en güçlü oyuncusuyla kavga etmek zorunda kalırım. Bu sanki..." Ryan doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Sanki biz vekilleriz gibi, belki?"

Fabian'ın ağzı kıvrıldı. "Siz şövalyeler gibisiniz. Kralınızın onuru için kavga ediyorsunuz."

"Sanırım. Ama şu anda benim kralım lanet olası bir pislik."

"Krallar genellikle öyledir." Fabian başını Ryan'ın bacağına yaslayıp ona baktı. "Yani yarın gece, nefret ettiğin bir adamı korumak için, seninle hiçbir sorunu olmayan bir adamı döveceksin?"

Ryan parmaklarını Fabian'ın saçlarına geçirdi, bu da onu mutlu bir şekilde iç geçirmesine neden oldu. "Bunu aptalca bir şey gibi gösteriyorsun."

"*Çok* aptalca."

Bir süre sessizce Fabian'ın saçlarını okşadı. Sakinleştirici, tekrarlayan hareket Ryan'ı uykulu hissettiriyordu, bu da hoş bir duyguydu.

"Senin kavga ettiğini düşünmek hoşuma gitmiyor."

Ryan'ın parmakları bir an durdu, sonra tekrar okşamaya devam etti. "Ben de."

Yirmi Birinci Bölüm

"Hey. Duncan."

Duncan Harvey, orta çizgi yakınında buz üzerinde esneme hareketleri yaparken Ryan'a baktı. Ryan, ısınma sırasında *teknik* olarak rakipleriyle konuşmamalıydı, ancak anlamsız bir kavgayı başlamadan önce durdurabileceğini umuyordu.

Duncan buza tükürdü ve "Ne?" dedi.

Ryan belinden eğilerek diğer adamın yüzüne daha yakın oldu. Duncan'ın gözlerinin altında belirgin torbalar vardı. "Sadece bu gece kavga etmek zorunda olmadığımızı söylemek istedim."

Duncan bir dizinin üzerine çökerek pozisyonunu değiştirdi. "Ne diyorsun sen lan?"

Yüzleri birbirine çok yakındı ve Ryan bunun kalabalığın dikkatini çektiğinden emindi, bu yüzden biraz geri çekildi. "Sadece söylüyorum. Yapmak zorunda değiliz."

"Bunu isterdin, değil mi?"

Evet, Ryan bunu isterdi. Aslında demek istediği de buydu. Ama cevap vermeden uzaklaştı.

"Arkadaşın Duncan nasıl?" Wyatt, Ryan yanına gelip esneme hareketleri yapmaya başladığında sordu. "Yeni saç kesimini beğendi mi?"

"Sanırım kavga etmek istiyor."

"Bu ona pek benzemiyor."

Ryan, hamstring germe hareketini derinleştirirken homurdandı. "İyi görünmüyor. Terli ve maç daha başlamadı bile."

"Sadece kendini düşün." Wyatt'ın sesi alışılmadık bir şekilde ciddiydi. "Şaka yapmıyorum, Pricey. Eğer dövüşmek istiyorsa, olabildiğince çabuk bitir. Calgary'deki son dövüşünü gördün mü, adı neydi o adamın?"

Ryan o dövüşü izlemişti ve Harvey'in ne kadar vahşi yumruklar attığını da fark etmişti. Ne kadar sert vurduğunu. Rakibinin yüzünün ne kadar zarar gördüğünü. "Evet. Biliyorum."

* * *

İkinci rauntta Harvey, Ryan'ı itti. O ana kadar aralarında hiçbir şey olmamıştı, ama Harvey kavga etme zamanının geldiğine karar vermiş olmalıydı.

"Siktir git, Harvey," dedi Ryan yorgun bir sesle.

Ama Harvey onu tekrar itti. "Hadi bakalım, pislik."

Ryan ona döndü. "Pay the Price" tezahüratı çoktan başlamıştı. "Seninle kavga etmeyeceğim."

Harvey'in gözleri fal taşı gibi açıldı. *Vahşi bir* ifadeyle baktı. "Hayatta olmaz." Eldivenlerini fırlattı ve Ryan onların buz üzerinde kayarak uzaklaşmasını izledi.

"Hadi gidelim," diye hırladı

Harvey. "Hayır."

Harvey onun formasını yakalamaya çalıştı, ama Ryan geriye doğru kaydı ve Harvey havayı yakaladı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. "Benimle dövüş, seni
korkak!"

Ryan bunu istemiyordu. O *iyi* bir defans oyuncusuydu. Bunu yapmak zorunda kalmadan takıma katkı sağlayabilirdi.

Ayrıca, Harvey iyi değildi.

Harvey, bu sefer vahşice bir yumruk atarak Ryan'a saldırdı. Ryan, Harvey'in iki bileğini de yakaladı ve kollarını yanlara doğru itti.
Harvey kendini kaybetti. Ryan'ın yüzüne bağırarak eldivenlerini çıkarmasını istedi. Ryan sadece başını salladı.

Sonra Harvey ona *kafa attı*.

Kaskının ön kısmı Ryan'ın ağzına ve çenesine çarptı ve bu çok acı vericiydi. Ryan, Harvey'in bu kadar kirli bir şey yapacağına tamamen şok olmuş bir şekilde geriye sendeledi ve sonra ağzı kanla doldu.

Ryan'ın beyni sessizleşti ve Harvey'i buza devirmemek için elinden gelen tek şey buydu. Ama yapmadı. Bunun yerine, Harvey'in bileklerini bıraktı ve uzaklaştı. Arkasında, Harvey'in histerik çığlıklarını duyabiliyordu.

"Nereye gidiyorsun lan? Sen bir şakaksın Price! Geri gel ve benimle dövüş, pislik!"

Ryan onu görmezden geldi. Yedek kulübesine vardığında, takım arkadaşları sessizdi.
Dövüşten sonra her zamanki gibi tahtalara sopalarla vurma sesi yoktu, tebrik sözleri de yoktu. Sadece rahatsız edici bir sessizlik ve koçunun onaylamayan bakışları vardı.

"Soyunma odasına git," diye bağırdı Koç Cooper. "Ağzını temizle. Ve ara verene kadar orada kal."

"Evet, koç," diye mırıldandı Ryan. Koridorda ilerlerken, kariyerini mahvetmemiş olmayı umuyordu.

* * *

Fabian kendini kötü hissediyordu.

Ryan'ın maçlarından birini izlemenin zamanı geldiğini düşünmüştü. Village'daki bir barda, Guardians maçlarını büyük ekran televizyonlarda gösteren Tarek ile tanışmış ve maçı takip etmek için elinden geleni yapmıştı. Ryan çok sık yakın çekimde gösterilmediğinden maç oldukça sıkıcıydı.

Ta ki öyle olana kadar.

Ryan kadar iri bir oyuncu onu sürekli itip kakıyordu. Ryan diğer adama dönünce Fabian nefesini tuttu, sevimli olası erkek arkadaşının birini yumruklamasını izlemek zorunda kalacağından emindi. Fabian eliyle ağzını kapattı, ama kendini ekrana bakmaya zorladı.

Ve sonra olanları gördü.

"Vay canına!" dedi Tarek. "Hokey hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama eminim ki bunu yapmak yasaktır."

Fabian, hokey hakkında, kafa atmanın oyunun normal bir parçası olmadığını bilecek kadar bilgi sahibiydi. Acı hakkında da, Ryan'ın şu anda çok acı çekiyor olması gerektiğini bilecek kadar bilgi sahibiydi. Bir an için, Ryan'ın yüzü Fabian'ın tanımadığı bir ifadeye büründü. Karanlık, yoğun ve korkutucuydu.

"Aman Tanrım," dedi Fabian boğuk bir sesle. "Ryan, yapma."

Sanki Ryan onu duyabiliyormuş gibi, yüzü hemen yumuşadı ve diğer adam bazı yetkililer tarafından buz pistinden çekilirken kayarak uzaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu Tarek nazikçe.

"Bilmiyorum. Neden böyle yapıyor? Neden biri iş olarak bunu yapsın ki? Neden kimse bunu *izlemekten* hoşlansın ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bu korkunç. O bunun için fazla iyi biri."

"O onunla kavga etmedi," diye işaret etti Tarek. "Onu vazgeçirmeye çalıştığı belliydi."

Fabian dudaklarını sıktı. Gözleri yanıyordu. Doğruydu, Ryan onunla kavga etmemişti. *Neden* kavga etmemişti? Fabian için olmadığı kesindi.

"Hadi," dedi Tarek, Fabian'ın bir elini kendi eliyle kapattı. "Buradan gidelim, olur mu? Sanırım bu gece

Lighthouse'da karaoke var. Vanessa'ya bir bakayım..."

"Teşekkürler," dedi Fabian. "Ama sanırım eve gitmek istiyorum." Tarek başını salladı ve ayağa kalktı. "O zaman gidelim."

* * *

Ryan mesajı alır almaz dairesinden çıkmıştı.

Fabian: Lütfen gel. Geç olduğunu biliyorum. Yarın görüşeceğimizi söylemiştik. Ama seni görmem lazım.

Çok uzun bir gün olmuştu ve Ryan'ın ağzı şişmiş ve ağrıyordu, ama Fabian onu görmek istiyorsa, Ryan oradaydı.

Ryan geldiğinde Fabian binasının önünde duruyordu, ki bunu hiç hoşuna gitmedi. "Burada ne yapıyorsun? Burada olmamalısın..."

Ama Fabian onu şiddetli bir kucaklamayla susturdu.

Ryan ne olduğunu anlamadı, bu yüzden sadece Fabian'ı kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Fabian'ın burnunu çekişini duyana kadar, sonunda "Ne oldu?" diye sordu.

Fabian'ın cevabı o kadar boğuktu ki Ryan anlayamadı. Fabian'ın parmakları Ryan'ın sırtına gömüldü ve Ryan korkmaya başladı. Onu hiç bu kadar üzgün görmemişti.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle, "sorun yok. Ben buradayım. Ne oldu?"

Fabian sonunda onu bıraktı ve nemli gözlerle ona baktı. "Maçı izledim." Elini uzattı ve parmaklarıyla Ryan'ın yarılmış ve şişmiş dudağını çok nazikçe okşadı. "Ne olduğunu gördüm."

Ryan yutkundu. Boğazı zımpara kağıdı gibi hissediyordu. "Keşke yapmasaydın." "Sen onunla kavga etmedin."

"Hayır."

"Neden? Senin işin bu değil mi?"

Ryan, bir eliyle Fabian'ın yüzünü okşadı. "İstememiştim." Başparmağıyla Fabian'ın yanağını okşadı. "Artık kavga etmek istemiyorum galiba."

Fabian, Ryan'ın elini kendi eliyle kapattı. "O zaman savaşma."

"Seçeneğim olup olmayacağını bilmiyorum. Koç bana çok kızdı." Koç Cooper, çiftlik takımından çağırabileceği birçok iyi dördüncü hat savunma oyuncusu olduğunu ve hepsinin Ryan'dan daha genç ve daha hızlı olduğunu söylemişti. Ryan artık işini yapmak istemiyorsa, kolayca değiştirilebilirdi. Ama Ryan bunların hiçbirini Fabian'a söylemesine gerek yoktu.

"İyi misin? Tanrım, ağzın çok acıyor olmalı."

"Çok iyi hissetmiyorum ama kırık falan yok." Ryan gülümsemeye çalıştı. "Dişimi kaybetmedim."

Fabian onu tekrar sıktı. "Bu çok korkutucuydu. Hiç hoşuma gitmedi. Hokey izlemek istemiyorum. Üzgünüm."

"Sorun değil. İzlemek zorunda değilsin." Ryan, Fabian'ın onu oynarken izlemesinden hoşlanmıyordu. Özellikle de kavga ederken izlemesinden hoşlanmıyordu. Ryan ona bakmak, birbirlerine bakmak istiyordu. Fabian onu güldürür ve yeni şeyler denemesini sağlardı, Ryan ise ona güven ve sevgi hissettirirdi. Çünkü bunlar Ryan'ın *yapabileceği* şeylerdi. Zahmetsizce.

Fabian da bunu isterse tabii.

"İçeri girmeliyiz," dedi Ryan. Fabian göğsüne başını yaslayarak onayladı, sonra yine burnunu çekerek uzaklaştı.

Daireye girdiklerinde Fabian, "Senin incinmeni izleyemem. Hokey oyuncularının eşleri bunu nasıl yapıyor?" dedi.

"Onlar çok dayanıklı. Açıkçası, sezonun oyuncular için olduğundan daha çok onlar için zor olduğunu düşünüyorum."

Fabian buna gülümsedi. "Maçlarda eşlerle birlikte oturduğumu hayal edebiliyor musun?"

Hayır. Birçok nedenden dolayı Ryan bunu hiç hayal edemiyordu. "Bunu yapmanı asla beklemiyorum."

"Biliyorum. Tabii ki yapmazsın. Ve," Fabian'ın yanakları kızardı, "kendimi takım arkadaşlarının *eşleriyle* karşılaştırmıyorum. O kadar da hayalperest değilim. Biz bile..." Fabian kollarını kavuşturdu, kendini sıkıca kucakladı ve sözlerinin kaçmasını engellemek istercesine dudaklarını büzdü. "Sence...?"

Ryan, birbirlerinin göz hizasına gelebilmek için yatağın ucuna oturdu. "Neyi düşünüyorum?"

Fabian, Ryan'ın ellerini tutup tuttu. "Senin erkek arkadaşın olabilir miyim diye sorsam uygunsuz mu olurum?"

Ryan'ın kalbi heyecanla çarptı. "Benim erkek arkadaşım olmak mı istiyorsun?"

Fabian, birleşen ellerine baktı. "Programlarımızın çok yoğun olduğunu biliyorum, ama evet. Bunu denemek istiyorum. Eğer sen de istersen."

"Fabian. Bana bak." Bu muhtemelen bir hataydı, çünkü Ryan ağzının ne kadar kötü göründüğünü unutmuştu. Fabian'ın gözlerini yukarı çevirdiğinde irkildiğini fark etti. Ryan onu kendine doğru çekti. "Hayatım berbat bir durumda, ama

biliyorum ki seninle birlikte olmayı seviyorum. Ve mümkün olduğunca seninle birlikte olmak istiyorum."

Fabian, Ryan'ın ellerini sıktı ve dudakları sevimli bir gülümsemeye dönüştü. Ryan geri kalanını söylemeye karar verdi.

"Seninle birlikteyken *mutluyum*. Bu muhtemelen saçma gelebilir, ama çok uzun zamandır mutlu hissetmemiştim. Hatırlayamıyorum bile. Yani... evet. Senin erkek arkadaşın olmak istiyorum." Utançla küçük bir kahkaha attı. "Bunca yıl sonra sonunda bunu yüksek sesle söyleyebildiğime inanamıyorum."

Nefesini tuttu ve Fabian'ın cevap vermesini bekledi. Uzun bir süre Fabian hiçbir şey söylemedi ve Ryan çok agresif davrandığından endişelendi. Belki de ona çok fazla baskı yapıyordu.

Sonra Fabian, "Keşke şu anda seni öpebilseydim," dedi.

Ryan'ın kalbi hızla çarptı. "Ben de."

Bir uzlaşma olarak Fabian, Ryan'ın elinden birini çekip parmak uçlarını öptü ve onları nazikçe Ryan'ın dudaklarına bastırdı. Bu, Ryan'ın şimdiye kadar aldığı en tatlı öpücüklerden biriydi.

Sonunda yatakta kucak kucağa, battaniyenin altında birbirlerine sarılarak uykuya daldılar.

Ryan, Fabian'ın uykuya daldığını sandı, ta ki onu "Senin
senin hakkında hep bir şey vardı. Hep sana çekildim. Bu garip mi?"

Ryan bunu düşündü. "Bilmiyorum. Ama ben de aynı şekilde hissediyorum." "Çalıştığım dükkana girdiğinde şok oldum. Ve
Sonra..." Fabian, Ryan'ın kollarında dönerek ona baktı. "İçimde çok büyük bir *rahatlama* hissi vardı. Sanki bunu bekliyormuşum gibi. Eksik olan şey buydu. Sen."

Ryan, karanlıkta görebildiği Fabian'a bakakaldı, tamamen suskun.

"Üzgünüm. Muhtemelen kulağa çılgınca geliyor."

"Ben de öyle hissettim," dedi sessizce. "Sanki sonunda seni bulmuşum gibi. Aradığımı bilmiyordum ama... seni buldum."

Fabian o kadar parlak bir gülümsemeyle gülümsedi ki Ryan karanlıkta bile görebildi. "O zaman birlikte kalmalıyız."

Yirmi İkinci Bölüm

Ryan, top bacağının üzerinden geçip arkasındaki ağlara girerken inledi.

"Göründüğü kadar kolay değil, değil mi?" Wyatt neşeyle dedi.

Ryan biraz zorlanarak ayağa kalktı. Bacaklarına devasa kaleci pedleri takmaya alışık değildi. Etrafındaki çocuklar gülüyor ve tezahürat yapıyordu. Bugünkü salon hokeyi maçında Ryan ve Wyatt'ın rollerini değiştirmeleri onların fikriydi. Ryan yaklaşık bir milyon gol yemişti.

"Tamam," diye homurdandı Ryan. "Sanırım ben bittim."

"Sen gördüğüm en kötü kaleci gibisin," dedi Xander.

"Evet, şey..." Ryan'ın bulabildiği en iyi cevap buydu. Aslında, kalecilikte daha iyi olacağını ummuştu. Ne de olsa o bir defans oyuncusuydu. *Çok da* farklı bir şey değildi.

Eldivenini, blokörünü ve ardından maskesini çıkardı. Bir grup çocukla oynadığı dostça bir salon hokeyi maçı için saçları utanç verici derecede terliydi.

"Maçın sonunda ne yapacağız çocuklar?" Wyatt yüksek sesle sordu.

"Kaleciye sarılacağız!" diye bağırdılar çocuklar. Sonra Ryan, ulaşabildikleri her yere sarılan gençlerin oluşturduğu dalga tarafından neredeyse

ulaşabildikleri her yere sarılan gençlerin dalgası tarafından neredeyse devrildi. Wyatt en son sarılan oldu. Bu çok komikti ve Ryan her saniyesinden keyif aldı.

"Tamam, gitmemiz gerek," dedi Wyatt, Ryan nihayet serbest bırakıldığında. "Ryan kırılan egosunu buzla soğutmalı."

Ryan burnunu çekip başını salladı.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Wyatt, arabasına doğru yürürken sordu.

"Ben, şey..." Ryan aptalca sırıtışını engelleyemedi. "Bir randevum var." Wyatt çok sevindi. "Öyle mi? Yine aynı adamla mı?"

"Evet." Arabaya vardıklarında Ryan, "Adı Fabian," dedi. "Fabian, ha? Ne iş yapıyor?"

"Müzisyen." "Ne, bir grupta mı?"

Ryan başını salladı ve arabanın kapısını açtı. İkisi de oturduktan sonra, "Solo müzisyen. Müziği gerçekten çok iyi. İnternetten satın alabilirsin." dedi.

Wyatt park yerinden çıktı ve "Onunla nasıl tanıştın?" diye sordu.

Ryan, Wyatt'ın buna nasıl tepki vereceğinden emin olamadığı için dudağını ısırdı. "Aslında o, Halifax'ta kaldığım ailenin oğluydu."

"Hadi canım! Ve şimdi mi çıkmaya başladınız?"

"Ekim ayında yeniden bir araya geldik. Burada,

Toronto'da."

"Bu harika." Wyatt otoparktan çıkıp caddeye girdi. "Hala gençlik yıllarımdan kalma ev sahibi ailemle konuşuyorum. Orada dört yıl yaşadım, bu yüzden oldukça yakınlaştık."

"Ben Salah ailesiyle sadece bir sezon kaldım. Sonra takas edildim."

"Tanrım, Pricey. Hiç bir sezondan fazla bir yerde oynadın mı?

sezon daha fazla oynadın mı?"

Ryan güldü. "Birkaç yerde." "Peki randevun

nerede?"

"Sadece bir yerde akşam yemeği yiyeceğiz. Belki yürüyüşe çıkarız."

"Umarım aşk seni sıcak tutar. Bu gece hava çok soğuk olacak."

Ryan'ın midesi bulandı. *Aşk.* "Şapka takacağım."

"Ona çiçek getirecek misin?" diye sordu Wyatt. "Erkekler bunu yapar mı?"

Ryan bunu düşünmemişti. Çiçek getirmeli miydi? "Bunu yapabiliriz," dedi. "Erkekler çiçekleri sevebilir."

Wyatt bunu düşünmüş gibi görünüyordu. "Biliyor musun? Çiçek almayı çok

isterim.

Neden erkekler hiç çiçek almazlar?" "Çünkü

dünya aptal."

"Şaka yapmıyorum. Hey, bir çiçekçiye uğrayalım ve ikimiz de sevgililerimizi etkileyelim, olur mu?"

Ryan gülümsedi. "Tamam."

* * *

Fabian yatağında bağdaş kurup dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. YouTube arama kutusundaki yanıp sönen imleç, kendisine yazmayacağına söz verdiği kelimeleri yazması için onu cesaretlendiriyordu.

Bundan iyi bir şey çıkmaz, diye düşündü. Sonra başını salladı ve "*Ryan Price dövüş"* yazmaya başladı.

Tanrım, çok fazla sonuç çıktı.

Price, Comeau'yu yok etti.

Ryan Price'ın En İyi On Beş Dövüşü.

Ryan Price'ın En Yıkıcı Dövüşleri. Ryan

Price İntikamını Alıyor.

Price vs Harvey... BRUTAL!

Fabian başka yere baktı. Hiçbirine tıklayamadı. Ryan'ın bu yönünü bilmek istemiyordu.

Ama bu Ryan'ın bir yönü*ydü*. Önemli bir yönü. Görünüşe göre, dünyanın çoğunun bildiği tek yönü. Fabian bununla yüzleşmemeli miydi?

Titrek bir nefes aldı ve *En İyi On Beş Kavga* videosunu tıkladı.

Video, Ryan'ın kırmızı bir forma giydiği sahneyle başlıyordu — Fabian hangi takımın forması olduğunu bilmiyordu — ve birkaç santim daha kısa olan beyaz formalı başka bir oyuncuyu çevreliyordu. Her iki oyuncu da eldivenlerini çıkarmıştı ve kısa boylu olan oyuncu kaskını çıkarıyordu. Ryan'a da aynısını yapması için işaret etti ve Ryan, kendi kaskını çıkarıp buzun üzerine düşürmeden önce adama gülümsedi. Bu sıcak bir gülümseme değildi ve Fabian'ın sevdiği tatlı, utangaç gülümseme de değildi. Ryan'ın yüzünde hiç yakışmayan soğuk, alaycı bir gülümsemeydi.

Videoda Ryan, diğer adamın etrafında dönmeye devam ediyor, bekliyor ve izliyor, yumruklarını bir boksör gibi yüzünün önünde kaldırmış. Diğer oyuncu sonunda
ona saldırdı ve Ryan yüzünün yan tarafına üç hızlı yumruk attı. Diğer adam çılgınca yumruk atıyordu ama neredeyse hiçbiri isabet etmedi.
Bir saniye sonra, adam sırt üstü yere düştü ve Ryan onun üstüne çıktı. Sonra hakemler gelip onları ayırdı.

Bir sonraki klibe geçildiğinde Ryan turuncu bir forma giyiyordu. Rakibine öfkeyle bakıyordu, yüzünde gerçek bir öfke vardı. Bu kavga öncesinde herhangi bir fanfare yoktu; Ryan sadece diğer adamın formasının önünü yakaladı ve adamın yüzüne yumruk atmaya başladı. Kavga bittiğinde kamera
yenilen adamın kanlı yüzünü, ardından da ceza sahasına doğru kayarken Ryan'ın kanlı elini gösterdi.

Fabian pencereyi kapattı. Artık bunu izleyemiyordu.

Ama izlemek zorundaydı, değil mi? Ryan'ın hayatının bu kısmının var olmadığını iddia edemezdi. Geceleri Ryan'ın güçlü vücuduna sarılamaz, tatlı gülümsemelerini öpemez ve o kocaman ellerinin okşamalarıyla titreyemezdi

ellerinin okşaması altında titreyemezdi, bu ellerin ve vücudun aynı zamanda... bunun için de kullanıldığını kabul etmeden.

Bir erkeğin sadece en iyi yanlarını görmeye izin vererek onunla birlikte olamazdı. Bu, Ryan'a da kendisine de adil olmazdı. Bu ilişkiyi ciddiye alıyorsa bu ilişki konusunda ciddiyse - ve öyleydi - pembe gözlüklerini çıkarmak için yeterince cesur olmalıydı.

Kendini motive etmeye çalıştı. Bunu yapabilirdi. Belki bunu seksi bulmaya bile çalışabilirdi... Profesyonel güreş ve MMA dövüşlerine çok meraklı arkadaşları vardı. Bu da onlardan farklı değildi, değil mi?

Tarayıcıyı yeniden açıp başka bir video izlemeye hazırlanırken, telefonu bir mesajla aydınlandı. Fabian, bulanık mesajı okumaya çalışırken gözlerinin ıslandığını fark etti. Hızla gözlerini sildi.

Ryan: Selam. Buradayım. Erken geldim. Üzgünüm.

Saati kontrol etti ve Ryan'ın randevularına neredeyse bir saat erken geldiğini gördü. Fabian hiç hazır değildi.

Fabian: Dışarıda mısın?

Ryan: Evet.

Fabian dizüstü bilgisayarını kapattı ve kapıya koştu. Muhtemelen şöyle görünüyordu
Kahretsin — makyajsız, gözleri kızarmış, pijama pantolonu ve bol beyaz tişört giymişti. Ön kapıyı açıp dışarıda bir buket çiçek tutan Ryan'ı gördüğünde, umursamadı. Elini ağzına götürdü ve gözlerine yeni gözyaşları dolduğunu hissetti. Bu, az önce videoda izlediği kişi olamazdı.

"Merhaba," dedi Ryan utangaç bir şekilde. "Bunları beğenirsin diye düşündüm."

Fabian, çiçekleri ezmemek için dikkat ederek kendini onun güçlü kollarına attı.

Ryan güldü. "Beni özledin mi?"

Fabian, Ryan'ın ceketinin yünlü kumaşına başını yavaşça sallayarak cevap verdi.

Ryan onun başının üstüne öpücük kondurdu ve "Her şey yolunda mı?" dedi. "Sadece seni görmem gerekiyordu. Burada olduğun için mutluyum." "Ben de burada olduğum için mutluyum."

Fabian geri adım attı ve çiçekleri aldı — lilyum ve güllerden oluşan lüks bir buket, tıpkı dairesinde olduğu gibi kırmızı ve morların cesur bir karışımıydı.

"Çok güzeller. Teşekkür ederim. İçeri gelin."

Daireye girdiklerinde Fabian, "Yolculuğun nasıldı?" diye sordu.

"Fena değildi. İki maçı da kazandık."

"Tebrikler." Fabian, Ryan'ın ceketini kapının yanındaki kancaya asarken gizlice ellerine baktı. Ellerinde yeni bir çürük yoktu. Videoda başka bir adamın yüzüne yumruk attıktan sonra elinin ne kadar kanlı olduğunu gösteren görüntüyü aklından silemiyordu.

Ryan ona şaşkın bir bakış attığında, Fabian çiçekleri tutarak donakaldığını fark etti. Kendine geldi. "Koyabileceğim bir vazo var
"Bunları içeri al." Güldü ve sesinin ne kadar zorlama olduğunu duyabiliyordu. "Tekrar işe yarayacağı için heyecanlanacak. Kimse bana çiçek vereli uzun zaman oldu."
çiçek vereli uzun zaman oldu."

"Fabian?"

"Nereye koydum ben?" Fabian'ın sesi titriyordu. Yutkundu. "Ah, işte burada." Uzanıp lavabosunun üzerindeki raftan aldı.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Hayır, ben iyiyim. Ben..." Vazo yere düşerek muhteşem bir gürültü çıkardı. "Kahretsin!"

Ryan oradaydı ve Fabian'ı kırık camlardan uzaklaştırdı. "Yatağa otur," dedi.

"Bunu temizlemem lazım. Kahretsin, ne kadar sakar olduğuma inanamıyorum."

"Öyle değilsin." Ryan, Fabian'ın bileğini nazikçe kavradı ve elini kaldırdı. "Bak, titriyorsun."

"Sadece üşüyorum. Burası hep buz gibi."

"Otur." Ryan'ın sesi kararlı ve sağlamdı. Fabian oturdu. "Ben bunu temizleyeceğim. Sonra bana neyin olduğunu anlatacaksın, tamam mı?"

Fabian, Ryan'ın bir durumu kontrol altına almasına alışkın değildi ve Ryan'ın karakterine uymayan davranışları, onun sarsılmış hissetmesine yardımcı olmuyordu. Ryan'ın camları temizlemesini izledi ve Ryan'ın kendini kesmemesi için Tanrı'ya dua etti
çünkü Fabian şu anda o ellerde kan görmeye dayanabileceğini sanmıyordu.

Dağınıklık temizlendiğinde, Ryan onun önünde yere çömeldi. "Ne oldu?"

Fabian ne diyeceğini bilemedi. Ryan'ın dövüş videolarını kasten izlediğini itiraf etmeli miydi? Ryan'ın bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Ve eğer ona söylerse, Ryan Fabian'ın

Ryan'ın düzenli olarak yaptığı şeylerden dehşete düştüğü için olduğunu anlarsa, Ryan nasıl hissederdi? Muhtemelen bir canavar gibi.

Ryan canavar değildi. Fabian o dövüşleri izlerken ne hissetmiş olursa olsun, bunu kesin olarak biliyordu.

Bu yüzden ona söylemedi. Bunun yerine, yere, Ryan'ın kucağına çöktü ve boynuna burnunu sürttü. "Seni istiyorum," diye mırıldandı.

Bu onun için korkakça bir davranıştı, ama Fabian, Ryan'ın kavga ettiği görüntüleri zihninden silmek zorundaydı. Onları Ryan'ın öpücükleri, iç çekişleri ve ona saygıyla dokunduğu anlarla değiştirmek zorundaydı.

"Fabian..." Ryan'ın itirazı, Fabian onu öptüğünde kesildi. Birkaç saniye sonra Ryan da ona karşılık verdi ve Fabian, Ryan'ın kemerini çözmeye başladı. Ryan nefesini tuttu ve birdenbire Fabian, Ryan onu tutarken yerden kaldırıldı. Ryan onu nazikçe yatağa yatırdı ve Fabian yastıklara yaslanana kadar geri kaydı, Ryan onu örterken ona sırıtarak baktı. Ryan hâlâ endişeli görünüyordu, bu yüzden Fabian kendi gömleğini çıkararak ona yardım etti.

"Emin misin ki...?"

Fabian, ellerini Ryan'ın geniş gövdesinin yanlarından yukarı kaydırarak tişörtünü yukarı itti. "Bende tek sorun, senin beni öpmemen."

Bu neredeyse doğruydu; Fabian, Ryan'ın kocaman vücudunun kendisine yaslanmış olmasıyla kendini çok daha iyi hissediyordu. Sonra Ryan, Fabian'ın tam da istediği gibi onu öperek kalan sorunu da çözdü
yavaş ve hayranlıkla. Fabian, vücudundaki gerginlik yerini Ryan'la birlikteyken onu her zaman ısıtan harika rahatlık ve sevgi duygularına bırakınca mutlu bir şekilde iç geçirdi.

Uzun süre öpüştüler, birbirlerinin yanaklarına ve boyunlarına yumuşak öpücükler kondurdular ve ağızları tekrar bir araya geldiğinde derin, şefkatli öpücükler paylaştılar. Bu ön sevişme gibi gelmiyordu; Fabian tahrik olmak yerine, mutluluktan gevşemiş ve yapışkan hissediyordu.

Ryan'ı sırt üstü çevirdi ve ona sokuldu, başını Ryan'ın sağlam göğsüne yasladı. Ryan kolunu onun omzuna doladı ve Fabian hiç bu kadar güvende ve rahat hissettiğini hatırlamıyordu.

"Bugün eğlenceli bir şey yaptın mı?" diye sordu Ryan.

"Yeni bir şarkı yazdım." Fabian, ne kadarını açıklayacağına karar vermeye çalışırken dudağını ısırdı. "Benim normal tarzımdan biraz daha duygusal."

"Öyle mi?"

"Bir şey bana aşk şarkısı yazmam için ilham verdi. Ne olduğunu hayal bile edemiyorum."

Ryan uzun bir süre sessiz kaldı. Fabian başını kaldırdı ve cesurca onun yüzüne baktı. Ryan tavana gülümsüyordu.

"Daha önce kimseyi bir şey yapmaya teşvik ettiğimi sanmıyorum."

"*Sen* olduğunu söylemedim," diye alay etti Fabian. Ryan'ın gülümsemesi kayboldu. "Aman Tanrım! *Tabii* ki sensin!" Fabian onun üzerine tırmandı, karnının üzerine uzandı ve çenesini katlanmış ellerinin üzerine dayadı. "Seni korkutmak istemem, ama senden çok hoşlanıyorum, Ryan Price."

Ryan başını salladı. Yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. "Senin provalarını dinlerdim. Bodrumdaki odamda oturur, kemanını duyduğumda yatağıma uzanır ve dinlerdim."

Fabian'ın kalbi kıpır kıpır oldu. "Öyle mi?"

"Evet. Her zaman. Bu... yardımcı oluyordu."

"Yardımcı mı oldu?"

Ryan iç geçirdi. "Benim için pek iyi bir yıl değildi. İlk kez evden uzaktaydım ve Ross Harbour'da iki binden az insan yaşıyordu, bu yüzden şehirde olmak bile benim için bir uyum süreciydi. Aileniz çok nazikti ama yine de orası benim evim değildi."

Fabian, hokey oyuncularıyla birlikte yaşamaya zorlandığında, onların bakış açısını hiç düşünmemişti. O zamanlar, dünya onların ayaklarının altındaydı ve muhtemelen birinin evini ele geçirmeyi elit hokey oyuncuları olarak hakları olarak görüyorlardı. "Senin için çok stresli olmalı."

"Öyleydi. Yeni bir okuldaydım, mezun olmaya çalışırken aynı zamanda hokey oynuyordum ve... bazı şeylerle uğraşıyordum."

Ugh. Fabian, o evde acı çeken tek kişinin kendisi olduğunu varsaymakla tam bir pislikti. "Hokey meseleleri mi, yoksa...?"

"Yeni takımıma uyum sağlamaya çalışıyordum ve zorlanıyordum. Ayrıca birdenbire elli kişi yerine on bin kişinin önünde oynamaya başlamıştım."

"Vay canına. Evet."

Ryan dalgın dalgın Fabian'ın saçlarını okşamaya başladı. "Ayrıca eşcinsel olma meselesi de vardı. O da bambaşka bir sorundu."

Doğru. Fabian o zamanlar Ryan'ın bununla uğraştığını bilmiyordu, ama şimdi bildiği için... "Tanrım. Çok zor olmuş olmalı." "Aynı anda saklamam gereken çok şey vardı. Erkeklerden hoşlandığım, korkmuş olduğum, evimi özlediğim, kavgadan nefret ettiğim gerçeği. Ve bazı

biraz gülümsedi. "Sana olan aşkımı da saklamak zorunda olmam da işleri zorlaştırıyordu."

Tanrım, neden zaman yolculuğu gerçek değildi? Fabian, on üç buçuk yıl öncesine dönüp Ryan'ın yatak odasına girerek ona
onu ne kadar sevdiğini söylemekten başka bir şey istemiyordu. Yatağında onun yanında uzanıp elini tutmak. Ya da belki de genç haline bunu yapmasını söylemek. Bu daha mantıklı olurdu. Zaman yolculuğu kafa karıştırıcıydı.

Şimdi Ryan'ın elini tuttu, önce adamın yanına uzandı. "Keşke yapmasaydın," dedi. "Aşık olduğunu saklamayı kastediyorum. O bodrumda çok eğlenebilirdik."

Ryan homurdandı. "Sanırım oldukça garip davranırdım. Şu an olduğumdan *daha* garip, hayal edebiliyorsan."

"Gerçekten on yedi yaşında yetenekli ve maceracı bir sevgili olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Ryan başını çevirip ona gülümsedi. "Muhtemelen. Beni şaşırtmazdı."

Fabian güldü ve sonra onu öptü. O anda izlediği videoyu unutmaya karar verdi. Önemli değildi. Ryan kavga etmeyi bırakacağını söylemişti, öyleyse neden artık bunu düşünsün ki? Videodaki adamın önemi yoktu. Fabian'a çiçek alan ve onun keman çalışmasını dinlerken gizlice ona aşık olan adam; şu anda burada olan adamdı
önemli olan adamdı.

"Sen ne yapardın?" diye sordu Fabian. "Eğer odana inip sana asılsaydım?"

"Muhtemelen senin ne yaptığını bile bilmezdim. Asla buna inanmazdım."

Fabian parmağıyla Ryan'ın göbek deliğinin etrafını çizdi ve göğsüne doğru ilerledi. "Ama diyelim ki bunu *çok* açık bir şekilde gösterdim."

"Nasıl yani?"

"Şey..." Fabian bu senaryoyu hayal ederken birden başı dönmeye başladı. "Ya arkamdaki kapıyı kapatsaydım ve... gömleğimi çıkarsaydım?"

"Aman Tanrım. Kesinlikle rüya gördüğümü düşünürdüm."

"Ya sana, seni ne kadar istediğimi, sana dokunmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemeden bir gün daha yaşayamayacağımı söyleseydim?

Ryan cevabını ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Yine de sana inanmazdım."

"Beni inandığın kısma geçelim."

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Sanırım seni öperdim." "Öper miydin?"

Kafasını salladı. "Hayır. Senin beni öpmeni beklerdim." "Peki öptüğümde?"

"Hoşuma gider miydi?"

Fabian gülmemek için dudaklarını sıkıştırdı. Ryan ile üzerinde çalışacakları şeyler listesine rol yapmayı da ekleyecekti.

Gülme isteği geçtikten sonra Ryan'ı öptü ve "Ben de hoşlanırdım" dedi.

"Hâlâ bu randevuya çıkacak mıyız, yoksa evde mi kalalım?"

Fabian ayağa kalktı ve dolaba doğru yürüdü. "Oh, *dışarı* çıkıyoruz. Seni baştan çıkaracağım, Ryan Price."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Aralık ayının geri kalanında, Ryan için her şey hiç olmadığı kadar mükemmeldi. Koç, Ryan'dan daha fazla mücadele etmesini istiyordu, ancak Ryan'ın mavi çizgide gösterdiği çabayı tartışamazdı. Ryan, şu anda Toronto için kariyerinin en iyi hokeyini oynadığını hissediyordu. Belki bu *çok da* önemli bir şey değildi, ama yine de gurur duyuyordu.

Nilsson, hafif bir sakatlık nedeniyle son birkaç maçta forma giyememişti, bu yüzden Wyatt, başlangıçta kaleci görevini üstlenmişti, bu da maçları Ryan için daha eğlenceli hale getirmişti. Wyatt da formundaydı ve üç maçı kazanmıştı. son dört maçta ve hatta son maçta rakibi gol atamadan bitirmişti. Ryan geçen hafta üç asist yapmıştı. Uzun zamandır ilk kez hokey oynamak *eğlenceliydi*.

Ryan ve Wyatt, birkaç kez daha birlikte toplum merkezini ziyaret etmişlerdi ve bu, Ryan'ın oyuna olan sevgisini daha da güçlendirmişti. Çocuklar harikaydı ve merkez, Ryan'ın bir sürü yeni hokey eldiveni bağışlamasını çok takdir etmişti.

Ryan'ın günlerinin ve gecelerinin geri kalanı Fabian ile doluydu. Geceleri Fabian'ın dairesinde ve Ryan'ın dairesinde kalıyorlardı. Ryan'ın dairesi çok daha büyük ve yeniydi, ancak o Fabian'ın evinin sıcaklığını tercih ediyordu. Ryan mümkün olduğunca Bargain Brunch'a gidiyor, Fabian ve arkadaşlarıyla arkadaşlarıyla ilginç performanslara, konuşmalara ve sanat sergilerine gitti. Hepsini çok sevdi ve hep birlikte takıldıklarında kendini daha az yabancı hissetmeye başladı. Gençken Ross Harbour'dan ayrıldığından beri ilk kez kendini evinde hissetti. Toronto'nun Village bölgesi bambaşka bir yerdi; Ryan, bu bölgenin sınırları içinde kaldığı sürece tüm dünyanın eşcinsel olduğuna inanması kolaydı. Bu heyecan vericiydi.

Fabian ile olan ilişkisi kadar heyecan vericiydi. Ryan gösterilerine gittiğinde, sahnedeki o muhteşem adamla eve gideceğine bir türlü inanamıyordu. Bütün kulübü büyüleyen ve ona aşık olan adam, ama Ryan'ı seçmişti. Bu gerçek dışıydı. Aslında, Ryan'ın buna inanması o kadar zordu ki, sık sık utangaç davranıyordu. Fabian sahneden indikten sonra ona yaklaştı. Ryan kenarda bekleyerek

Fabian onunla vakit geçirmek isteyen birçok insanla konuşup gülerken sabırla beklerdi.

Ama sonra Fabian Ryan'a gülümser, onu yanına çağırır ve parmak uçlarına basarak, izleyen herkesin gözü önünde Ryan'a yavaşça, ayak parmaklarını kıvırtan bir öpücük verirdi. Ryan ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu.

Hâlâ uçağa binip Fabian'ı geride bırakmak zorundaydı, ama yolda arayabileceği harika bir erkek arkadaşı olduğu için bu bile daha kolaydı. Terapisti onun değişimini fark etmiş, çok cesaret verici ve heyecanlıydı.

Tabii ki bir şeyler ters gitmek zorundaydı.

"Takas mı edildi?" diye sordu Ryan üzüntüyle.

"Nereye?"

"Ottawa," dedi Wyatt. "Bir kaleciye ihtiyaçları var ve son zamanlarda benim performansımdan memnunlar."

Ryan zorlukla yutkundu ve bu konuşmayı telefonla yaptıkları için mutluydu. Utanç verici bir şekilde ağlamaya çok yakındı. "Ne zaman
"

"Bugün." Yüksek sesle nefes verdi. "Üzgünüm, Pricey. İlk olarak benden duyman için seni aramak istedim."

"Teşekkürler." Ryan gerçekten minnettardı. Bunu internet başlıklarında görerek ya da başkalarından duyarak öğrenmenin ne kadar yıkıcı olacağını hayal bile edemiyordu.

"En azından çok uzaklaşmayacağım, değil mi?"

"Doğru." Kahretsin. Wyatt, Ryan'ın gerçekten arkadaş diyebileceği ilk takım arkadaşıydı. Ama, "Bu senin için iyi olacak," diye kabul etti.

"Biliyorum. Çok heyecanlıyım. Lisa da Ottawa'daki bir hastanede iş buldu, o da iyi olacak."

"Güzel." Ryan yataktan kalkıp odada dolaşmaya başladı. "Bu çok
iyi." "Seni özleyeceğim, koca adam. Merkeze gitmeye devam
edeceksin, değil mi?"

Tanrım, *gidecek miydi?* Ryan tek başına gitme fikrini sevmiyordu. "Tabii," dedi. "Yapabilirim."

"Kesinlikle gitmelisin. O çocuklar sana deli oluyorlar."

Ryan buna gülümsedi. "Ottawa'ya gideceğine inanamıyorum."

"Biliyorum. Düşman, değil mi?"

"Rozanov ile oynayacaksın. Hala ona aşık mısın?"

Wyatt güldü. "Belki Shane Hollander ile olan gizemli arkadaşlığının sırrını çözebilirim."

"Meraklı olma."

"Asla. Valizimi hazırlamalı ve havaalanına gitmeliyim. Yakında görüşürüz, tamam mı? Ve mutlu Noeller."

"Evet. Sen de. Ve, şey, teşekkürler." Ryan utandı, ama bunu söylemesi gerekiyordu. "Bu yıl bir fark yarattın. Yani benim için. Garip bir şey olduysa özür dilerim, ama... teşekkürler."

Sessizlik oldu, sonra Wyatt, "Sen iyi insanlardansın, Pricey. Bunu unutma," dedi.

Veda ettiler ve Ryan yatağına geri oturdu. Tüm oyunculuk kariyeri boyunca, *başka* birinin takas edilmesinden dolayı ilk kez üzülmüştü.
takas edildiği için üzüldüğü ilk seferdi. O soyunma odasında olmak, Wyatt'sız bir *uçakta* olmak
olmak düşüncesi iç karartıcıydı.

Üç gün sonra, Fabian Noel için eve uçtu ve Ryan tamamen yalnız kaldı. Noel sabahı, ailesi ve Colleen ile uzun bir video görüşmesi yaptı. O orada olmamasına rağmen şaşırtıcı derecede neşeli görünüyorlardı. Ryan, bunun için üzülmediklerine sevindi, ama onları o kadar çok kez hayal kırıklığına uğrattığı için artık umursamadıklarını düşünmeden edemedi.

Bu yıl eve gitmeyi düşünmüştü. Gerçekten düşünmüştü. Fabian ile Halifax'a uçma olasılığı cazipti, ama Ryan, Fabian'ın uçakta nasıl olduğunu görmesini istediğinden emin değildi.

Ross Harbour'a dönmek de bazen çok zor olabiliyordu. O, küçük kasabasının kahramanıydı ve eve her gittiğinde gördüğü ilgi onu rahatsız ediyordu. Noel için iki günlüğüne eve gitmek, kasaba halkının onu rahatsız edecek kadar zamanı olmayacaktı, ama yine de. Geçirmek
Uçaklar, seyahatler ve aşırı meraklı komşularla uğraşmak yerine, tatilini dairesinde güvenli ve yalnız geçirmek çok daha cazip bir seçenekti.

Yine de Fabian'ı özlüyordu.

Ona bir hediye almıştı ve geri döndüğünde ona verecekti. Fabian'ın nasıl tepki vereceğinden emin değildi, ama Ryan Dallas'ta vakit öldürmek için gittiği alışveriş merkezinde bu hediyeyi gördüğünde, dayanamamıştı.

Ryan, sessiz bir öğleden sonra kitap okuyup, sonra da Noel günü açık olan iyi bir restoran bulmaya hazırdı ki, felaket geldi. Düşürdüğü bir çift çorabı almak için eğildiğinde sırtı tamamen çıktı.

"Orospu çocuğu..." Ryan küfretti, sonra da "Siktir!" diye bağırdı.

Bunu yeterince kez yaşamıştı, sabır ve dikkatten başka hiçbir şeyin yardımcı olmayacağını biliyordu. Dairede topallayarak dolaştı,
yastıkları kanepeye yığdı, sonra dolabının en üst rafında tuttuğu ısıtma yastığına uzanmak zorunda kaldığında yüzünü buruşturdu. Onu orada tutmak aptalca bir şeydi.

Kanepeye yerleşip ısıtma yastığını belinin altına yerleştirdi ve en azından planladığı gibi kitap okuyabildi. Sonunda satın aldığı televizyonu açtı ve şömine kanalını izlemeye başladı.
okudu. Kas gevşetici ilaçlar almıştı ve bu ilaçlar onu biraz sersemletmişti.

Ne zaman uykuya daldığını bilmiyordu, ama telefonunun çalmasıyla uyandı. Ses onu korkuttu ve acı içinde bağırmasına neden oldu. Gözlerini sıkıca kapatarak, içini kaplayan acıya dayanmaya çalışırken, körü körüne telefonunu aradı. "Alo?"

"Mutlu Noeller," diye mırıldandı en sevdiği ses.

"Fabian. Merhaba." Ryan kendi sesindeki gerginliği duyabiliyordu. Fabian bunu kaçırmadı.

"İyi misin?"

Ryan, en şiddetli ağrı geçince derin bir nefes aldı. "Hayır. Sırtımı incittim."

"Olamaz! Ne zaman oldu?"

"Bu öğleden sonra. Oldukça mükemmel bir Noel oldu."

"Üzgünüm. Keşke orada olup sana yardım edebilseydim."

"Ben hallederim." Ryan, sesinin ne kadar huysuz çıktığına yüzünü buruşturdu ve ekledi: "Yine de keşke burada olsaydın. Seni özledim."

"Ben de seni özledim, hayatım. Ailemle yeterince vakit geçirdim."

"Onlar nasıl?"

"İyiler. Sonia'nın kocası *Paul*, tabii ki eski bir hokey oyuncusu. Şimdi pazarlama falanla uğraşıyor. Tam bir felaket." Diye iç geçirdi. "Ama Sonia'yı mutlu ediyor. Ve herkes hamileliği için çok heyecanlı."

"Konserin nasıl geçti?"

Fabian neşelendi. “Harikaydı! Halifax'ta çok uzun zamandır çalmamıştım, seyirciler çok takdir ediciydi. Eski dostları görmek de güzeldi.”
Gülerek, “Amy sahte kimlikle gizlice içeri
girmiş” dedi. “Hâlâ on sekiz yaşında
olduğuna inanamıyorum.”

"Onu görmelisin. Seni soruyordu."

Ryan şaşkınlıktan neredeyse doğrulacaktı, ama sırtını hatırlayınca durdu. "Öyle miydi?
Ne demek istiyorsun? Ona bizden bahsettin mi?"

"Aileme yeniden bir araya geldiğimizi ve birlikte vakit geçirdiğimizi söyledim. Sanırım ailem bu durumdan yeterince şaşkına döndü. Onlara benim... şey olduğumu söyleyerek durumu daha da karmaşık hale getirmek istemedim. Onlara söylemedim. Ama Amy anladı."

Ryan'ın midesi düğümlendi. "Ne dedi?"

"Çok heyecanlandı. Seni çok sevgiyle hatırlıyor. Eskiden dinozor gibi davranıp onu sırtında gezdirirdin."

Ryan güldü. "Çok eğlenceliydi. Harika bir çocuktu."

"Onun için umutluyum. Sonuçta ailemde bir arkadaşım olabilir." Bir süre daha konuştular ve Ryan, Fabian'ın ailesine birlikte olduklarını söylememiş olmasını fazla düşünmemeye çalıştı. Fabian'ın ilişkilerini onlardan gizlemesinden Fabian'ın ilişkilerini onlardan gizlemesinden hayal kırıklığına uğradığı için değil, bunun nedenlerini anladığı içindi. Bu nedenler,
Fabian ile olan ilişkilerinin uzun sürmeyeceği korkusunu pekiştiren nedenlerdi. İkisi çok farklıydılar. Birbir*lerine* uymuyorlardı.

"Birkaç gün sonra görüşürüz," dedi Fabian. "Sırtını dinlendir. Sen farkına bile varmadan seni sakinleştirmek ve rahatlatmak için yanında olacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de. İyi geceler, Ryan." "İyi
geceler. Mutlu Noeller."

Ryan telefonunu sehpaya koydu ve uzaktan kumandayı aldı. Turner Classic Movies kanalında The Shop Around the Corner filmini bulana kadar kanalları çevirdi. Çin yemeği sipariş etti ve kendini biraz dairede dolaşmaya zorladı, çünkü hareket etmenin sırtına iyi geleceğini biliyordu.

Mesele şu ki, sırtı yaralı olsa da, bu Ryan'ın en iç karartıcı Noel'i değildi. En azından bu yıl, onu önemseyen ve ona "sevgilim" diyen bir erkek arkadaşı vardı. Onu özleyen ve birkaç gün sonra kollarında olacak bir erkek arkadaş.

Bu yüzden Ryan'ın sırtının iyileşmesi *gerçekten* gerekiyordu.

* * *

Fabian, Ryan'ı bu kadar özlediğine inanamıyordu. Bu şaşırt*ıcı*ydı. Ayrı geçirdikleri haftalarda bolca zaman geçirmiş olsalar da...

İlk kez bir araya geldiklerinde, Ryan'ın yokluğunu hiç bu kadar keskin hissetmemişti. Muhtemelen bunun nedeni, Fabian'ın yıllar önce ilk kez tanıştıkları eve geri dönmüş olmasıydı.

Eski yatak odası tanınmaz hale gelmişti. Duvarları kaplayan grup posterleri yok olmuştu. Kitaplar, biblolar, *renkler* yoktu. Sıkıcı ve sıradan bir misafir odasıydı. Aslında Fabian'a Ryan'ın dairesini çok hatırlatıyordu.

Ancak Ryan'ın dairesinde Ryan vardı ve bu daireyi sonsuz derecede daha iyi hale getiriyordu.

Fabian, bir yıl ya da daha uzun bir süre olmasa da, en azından birkaç ay boyunca son kez ailesiyle akşam yemeği yedi. Fabian'ın anne babası yemek yapmaya hiç ilgi duymadıkları için, aile dostlarının sahibi olduğu bir restorandan Lübnan yemeği sipariş etmişlerdi. Fabian, çok sayıda paket servis ve dondurulmuş hazır yemek yiyerek büyümüştü.

"Ryan Price'la nerede karşılaştığını söylemiştin?" diye sordu babam.

Fabian, boğulmadan olabildiğince hızlı bir şekilde falafeli çiğnedi ve yuttu, sonra "İş yerinde. Eczanede." dedi.

Annesi, Fabian'ın "*Eczane*, *otuz bir yaşındaki bir erkeğin çalışacağı bir yer değil*" şeklinde yorumladığı bir ses çıkardı. Fabian bunu görmezden geldi.

"Seni hemen tanıdı mı?" diye sordu Amy. "Evet.

Birbirimizi tanıdık."

"Ne kadar tatlı."

Babası, Fabian'ın "*Erkekler 'sevimli' şeyler yapmazlar"* şeklinde yorumladığı bir ses çıkardı. O da bunu görmezden geldi.

"Peki birlikte ne tür şeyler yapıyorsunuz?" diye sordu annesi.

Fabian kolayca kızarmadığı için mutluydu. "Sadece bazı şeyler. Gösterilerime geliyor. Arkadaşlarımla takılıyor. İyi biri. İyi anlaşıyoruz."

"Hiç maça gittin mi?" diye sordu Sonia. "Guardians maçlarına bedava bilet alabiliyorsan ve onları kullanmıyorsan, çığlık atacağım."

"Hiç sormadım," dedi Fabian dürüstçe. Birdenbire bu konuda suçluluk duydu. Bunun için suçluluk duyması mı gerekiyordu?

Sonia, Fabian'ın "*Tanrım, kardeşim ne kadar tuhaf bir adam"* olarak yorumladığı bir ses çıkardı. Bunu görmezden gelemezdi.

"*Ne*, Sonia?"

"Hiçbir şey. Sadece seninle arkadaş olduğuna inanamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor."

"Şey," dedi annem. "O her zaman biraz tuhaftı, değil mi?"

"Kesinlikle tuhaf davranışları olan bir geçmişi var," diye babam da aynı fikirdeydi. "Ve geçen yıl olan o olay da vardı."

Fabian kendini tutamadı. "Ne olayı?"

Sonia güldü. "Aman Tanrım. Hiç bilmiyorsun, değil mi? Tamamen çıldırdı."

"Maç sırasında!" aptal kocası Paul ekledi. "Yedek kulübesinde. Birden... çıldırdı ve maçı terk etmek zorunda kaldı. Duyduğuma göre çıplak kalmış ve beyninde böcekler yaşıyor falan diye bağırıyormuş."

"Uyuşturucu olabilir," dedi annem. "Bazı oyuncular baskıya dayanamıyor. Bağımlı oluyorlar."

Fabian'a bunların hiçbiri doğru gelmedi. Artık aç olmadığını hissederek tabağına kaşlarını çattı. Masanın altında Amy elini dizine koydu ve sıktı. "Ben "Elbette hepsi abartılıydı," dedi.

"Bilmiyorum," dedi babam. "O sezonun geri kalanında pek oynamadı. Sonra Buffalo onu Toronto'ya takas etti."

"Toronto'nun onu istemesine şaşırdım," dedi aptal Paul. "Sanırım hala çok korkutucu. Belki de deli olması onu daha da korkutucu yapıyor."

"O deli *değil*," dedi Fabian.

"Ne olursa olsun, çok yazık," dedi annem. "Bizimle yaşarken iyi bir çocuktu. Çok kibardı."

Fabian izin isteyip odasına gitti, tıpkı gençken sayısız kez yaptığı gibi. Karnı ağrıyordu ve
Gözleri yanıyordu. Ryan gerçekten herkesin önünde çöküş yaşamış mıydı? Eğer öyleyse, buna ne sebep olmuştu? Ve bu olaydan sonra hokey oynamaya devam etmek onun için ne kadar zordu?
Herkesin onu... bozuk, bağımlı, alay konusu olarak gördüğünü öğrendikten sonra?

Tanrım, Ryan.

Fabian ona tek bir kırmızı kalp emojisi gönderdi ve sonra yatağa girdi. Aptalca bir hareket gibi görünebilirdi, ama Fabian'ın şu anda hissettiklerini en iyi şekilde ifade ediyordu. Ryan'a kalbini vermek istiyordu.

Ama kimi kandırıyordu? Ryan zaten ona sahipti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Fabian, Ryan'ın binasının lobisinde onunla karşılaştığında, Ryan'ın hala acı çektiğini anlayabilirdi. Kollarına atlamak, bacaklarını beline dolamak ve onu nefes nefese öpmek istiyordu. Ama Ryan'ın her iki pazısına da nazikçe elini koymakla yetindi.

"Merhaba."

"Merhaba."

"Nasıl hissediyorsun?" Ryan

yüzünü buruşturdu. "Hâlâ

ağrıyor."

Fabian, Ryan'ın elini tutup onu asansöre doğru çekti. "Bugün, sevimli erkek arkadaşımla aylaklık etmekten başka hiçbir şey yapmayacağım bir gün geçirmek istiyorum."

"Şanslısın," dedi Ryan gülerek.

Daireye girdiklerinde Fabian, Ryan'ı yatak odasına yönlendirmeye çalıştı. "Dinlenmen lazım," dedi.

"Biliyorum. Ama önce..." Ryan mutfak taburelerini işaret etti ve Fabian mesajı hemen anladı ve birine tırmanıp oturdu. Bu yükseklikten Ryan, eğilmeden veya Fabian'ı kaldırmadan onu öpebilirdi.

"Seni özledim," dedi Ryan ayrıldıklarında. "Ben de.

Sırtın için üzüldüm."

"Sanırım iyileşiyor."

"İyi." Fabian, Ryan'a geçen sezon yaşadığı sözde çöküşü sormak için can atıyordu, ama şimdi bunun zamanı olmadığını biliyordu. Bunun yerine, "Hadi uzan, sonra sana hediyeni vereyim" dedi.

"Uh, ben hiçbir şey yapamam, biliyorsun. Yani planın eğer..."

"Hayır," dedi Fabian ve onu tekrar öptü. "Şu anda vücudunun her santimini ağzımla okşamak istesem de, demek istediğim o değildi. Git uzan. Ben çantamı alayım."

* * *

Ryan, şifonyerinin üst çekmecesinden ince, şenlikli bir şekilde paketlenmiş bir kutu çıkardı ve Fabian'ın dönmesini gergin bir şekilde bekledi. Beklerken

sırtını nazikçe çevirip gerdi. Kahretsin, acıyordu.

"Sadece küçük bir şey," dedi Fabian yatak odasına girdiğinde. "Halifax'daki çiftçi pazarında gördüm ve hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Ryan'a, üzerinde yeşil Noel ağaçları olan kırmızı kağıda aceleyle sarılmış gibi görünen yumuşak bir paket uzattı. Ryan, elinde tuttuğu ince kutuyu şifonyerin üzerine koydu ve hediyeyi açtı.

"El yapımı," dedi Fabian heyecanla. "Bunu yapan adam çok tatlı biriydi ve renklerini çok beğendim."

Bu, mücevher tonlarının çarpıcı bir karışımından oluşan uzun, yün bir atkıydı. Ryan hemen boynuna doladı ve aynadaki yansımasına gülümsedi. Normalde parlak renkler giymezdi ve bu atkının onu nasıl değiştirdiğini sevdi.

"Çok beğendim," dedi içtenlikle. "Bana seni hatırlatıyor."

"Biraz renk kimseye zarar vermez." Fabian gülümsedi, sonra parmak uçlarına basarak Ryan'ın çenesini öptü. "Sana yakışıyor."

"Teşekkürler. Benim de sana bir şeyim var. Umarım fazla abartılı değildir. Çıktığım erkeklere hediye almakta pek tecrübem yok."

"Peki, bakalım nasıl olmuş," dedi Fabian kutuyu alırken alaycı bir şekilde. Kutuyu açtığında, nefesini tuttu. "Ryan, bunlar *Mikimoto incileri* mi?"

"Belki? Adını unuttum."

"Vay canına. Ryan, ciddi misin?"

"Beğenmezsen ben..."

"Beğenmek mi? Ryan, bu *muhteşem*." Uzun, beyaz altın zinciri kutudan dikkatlice çıkardı. Kolye, siyah inciler ve minik elmaslarla süslenmişti.

"Siyah tulumunla çok yakışır diye düşündüm." "Tanrım, *yakışır*.

İnanamıyorum. Bu gerçekten benim için mi? Artık benim mi?"

Ryan güldü. "Senin. Mağazadaki bayan çok heyecanlanmıştı. 'Karımın' çok seveceğini söyledi."

"*Gerçekten* çok beğendi. Giymek istiyorum ama bu süveterle uyumlu değil."

"Süveteri çıkarabilirsin," diye önerdi Ryan. "Ve...
diğer her şeyi de?"

Fabian ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Dinlenmen gerekiyor."

"Gözlerim hala çalışıyor."

"Uzan, hayatım. Sana bunu giydireyim."

Fabian kıyafetlerini çıkardı ve Ryan yatakta olabildiğince rahat bir pozisyon aldı. Tamamen çıplak kaldığında, Fabian zinciri başının üzerinden geçirdi

ve orgazm gibi inledi. "Kendimi deniz kızı gibi hissediyorum. *Gerçek* mücevher! Hiç gerçek mücevherim olmamıştı." Aynada kendine hayran hayran baktı. "Oh, Ryan, *muhteşem*. Zevkin çok güzel."

Ryan ona gülümsedi. "Beğendiğine sevindim."

"Bunu asla çıkarmayacağım."

Ryan bununla bir sorunu yoktu. Fabian'ın muhteşem teninde parıldayan inciler ve elmaslar, göbek deliğine kadar uzanan görüntüsü Ryan'ın ağzını sulandırdı.

"Oh," dedi Fabian, Ryan'ın eşofmanının içinde aniden beliren çadırı fark ederek. Sırtındaki yaralanma nedeniyle giyinmekte zorlanan Ryan, iç çamaşırı giyme zahmetine girmedi. "Bana başka bir hediyen var mı?" Kedi gibi yatağa tırmandı, boynunda elmaslar ve inciler sallanıyordu.

"Fazla bir şey yapamam," diye hatırlattı Ryan boğuk bir sesle.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok, sevgilim. O durumda senin için yapabileceğim çok şey var."

Ryan yutkundu. Aslında hiçbir şey yapmamalıydı. Eğer boşalırsa, ki bu pek olası değildi, spazmlar ona acı verecekti. Ama o anda çok azgındı, bu yüzden "Seni izleyebilir miyim?" dedi.

Fabian bu fikri beğenmiş gibiydi. "Önce pantolonunu çıkarayım mı? Böyle rahat olamazsın."

"Tamam. Evet. Teşekkürler." Fabian bel bandını aşağı kaydırabilsin diye dikkatlice kalçalarını kaldırdı. Sadece gömlek giymek aptalca geldiği için kendi gömleğini de çıkardı.

"Oh, onu özlemişim," dedi Fabian, Ryan'ın penisi eşofmanından fırladığında içini çekerek. "Beni gördüğüne sevindi gibi görünüyor."

"Kesinlikle."

Fabian, Ryan'ın bacaklarının arasına diz çöktü ve kendi penisini eline aldı. "Dün gece mastürbasyon yaparken hayal ettiğim fanteziyi dinlemek ister misin?"

Oh, lanet olsun. "Nerede? Eski yatak odanda mı?"

Fabian dudağını ısırdı, sonra "Aynen öyle. Gençliğimi hatırlattı, odamda gizlice mastürbasyon yapardım." dedi. Gülümsedi. "Seni düşünerek."

Ryan'ın ağzı açık kaldı. Elbette, Fabian'ın gençken ona aşık olduğunu biliyordu. Hâlâ tam olarak inanamıyordu, ama biliyordu. Yine de, genç Fabian'ın

Ryan'ı düşünerek kendini tatmin ettiğini düşünmemişti. "Bunu mu yaptın?" diye sordu. "Birlikte yaşarken mi?"

"Sık sık. Sen de aynısını yapıyor muydun?"

"Evet. Sürekli."

Fabian gözlerini kapattı ve gülümsedi. "Tanrım, bu çok seksi."

"Dün gece ne düşünüyordun?" Ryan, tüm hikayeyi dinleme fırsatını kaçırmak istemediği için sordu.

"Tamam," dedi Fabian, gözlerini kapalı tutarak. "Senin kapımı yumrukladığını hayal ettim. Belki bu senaryoda evimdeyim. Yatağımda yatıyorum, kendimle oynuyorum. Daha yeni başlamışım. Ve sonra kapımda yüksek sesli bir yumruklama duyuyorum. Ve nedense senin olduğunu biliyorum. Sanki bunu bekliyormuşum gibi."

"Evet?" diye sordu Ryan. "Beni içeri alıyor musun?"

"Sabırlı ol," diye azarladı Fabian. Parmaklarını zincirin üzerinde gezdirdi, başparmağı ve işaret parmağıyla her bir boncuğu yuvarlayarak durakladı. "Yani kalkıp kapıya gidiyorum ve kapıyı açtığımda, sen orada duruyorsun ve *çılgın gibi* görünüyorsun.
gözlerin parlıyordu ve gömleğin sanki hiç giymemişsin gibi açık duruyordu. Düzgün giyinme zamanı. Göğsün, sanki bana kadar *koşmuşsun* gibi inip kalkıyor. Kot pantolonunun içinden ne kadar sert olduğunu görebiliyorum. Sanki pantolonundan fırlayacakmışsın gibi. Gözlerini açtı. "Şu anda senin kadar sert."

Ryan küfretti ve elini penisine dolayarak sıkıştırdı. Yeterli gelmedi. "Ne istiyorum?"

Fabian alt dudağını yaladı, sonra gözlerini tekrar kapattı. "Bana boşalman gerektiğini söyle. Bütün gün kendini zorladığını ama
kendi başına boşalamadığını söyle. Bana ihtiyacın olduğunu söyle. Kıçıma ihtiyacın olduğunu söyle."

"Oh. Siktir." Ryan kendini okşamaya başladı ve sırtını umursama yeteneğini hızla kaybetti.

"Bana birçok kez çok yaklaştığını, ama rahatlayamadığını söylüyorsun. O rahatlamaya *ihtiyacın var*. Benim için çok şey yaptın ve bunu senden almam gerekiyor."

Fabian artık kendini daha hızlı okşuyordu ve sesi daha tiz ve nefes nefese olmuştu. "Sana seni beklediğimi söylüyorum. Hazır olduğumu. Sana taktığım tıkacı gösteriyorum, sen homurdanıp onu çıkarıyorsun. Beni yüzüstü yatakta itiyorsun. Sert davranıyorsun ama korkmuyorum. Bunu seviyorum. Buna ne kadar çok ihtiyacın olduğunu seviyorum. Ve beklemeden, sadece... *aah*... sadece bana sertçe giriyorsun, o devasa sikini içime sokuyorsun ve bu çok iyi. Bu çok iyi, Ryan.

O dev ellerinle beni tutuyorsun ve beni çok sert sikiyorsun.

"Hoşuna gitti mi?" Ryan nefes nefese sordu. Tanrım, gerçekten boşalabilir.

"Tabii ki hoşuma gitti. Gücünü hissetmeyi seviyorum. Böyle kontrolünü kaybetmeni seviyorum."

kontrolünü kaybetmeni seviyorum."

"Seni öyle sikacağım," diye homurdandı Ryan. "İyileştiğimde, istediğin kadar sert sikip dururum."

"Evet, lütfen. Tanrım, gelmek üzereyim."

"Gerisini anlat." Ryan yalvarır gibi konuşuyordu. "Lütfen, *siktir*.

Nasıl bitiyor?"

"Bana senin menini isteyip istemediğimi soruyorsun. Ve tabii ki evet diyorum. Bunun için can atıyorum. Ve bana çok fazla olacağını söylüyorsun, ben de sana yapmanı söylüyorum. Hepsini bana vermeni."

Ryan inledi. Kasları gerginleşirken, zevki sırtındaki ağrıyla karışıyordu.

"Ve sen yapıyorsun. Muhteşem bir rahatlama çığlığı atıyorsun ve içime boşalıyorsun.

O kadar çok ki, çekip çıkıyorsun ve yine de... oh *lanet olsun*... sırtıma daha fazla fışkırtıyorsun. Sonra ben de boşalıyorum ve, oh tanrım. Gerçekten boşalacağım."

"Siktir. Yap şunu."

Küçük bir şaşkınlık sesiyle Fabian öne eğildi ve Ryan'ın uyluğuna boşaldı. Sonra öne düştü ve Ryan'ın sikini ağzına aldı, Ryan'ın gözleri geriye devrildi.

"Lanet olsun, Fabian. Bu acıtacak. Siktir, durma. Çok yaklaştım."

Fabian acımasızdı ve saniyeler içinde Ryan ağzına sertçe boşaldı ve zevk tarafından gölgelense de acıdan çığlık attı. Bir daha yürüyemese bile umurunda değildi.

"Ah," dedi, artçı sarsıntılar dinerken.

Fabian elinin tersiyle ağzını sildi ve güldü. "Aslında bana çok fazla olacağını söyleyebilirdin. Vay canına."

"Üzgünüm. Uzun zaman oldu."

"Biliyorum." Her ne kadar düzenli olarak harika seks yapıyorlarsa da, Ryan'ın orgazm olması hala nadir bir olaydı.

"Yine de harikaydı," dedi Ryan. "Hayal gücün çok iyi." "Eğer orgazm olmak için hikayelere ihtiyacın varsa, eminim daha fazlasını hayal edebilirim

daha fazlasını hayal edebileceğime eminim." Fabian yatakta ona yaslandı, çenesini Ryan'ın göğsüne dayadı. "İyi misin? Bu benim sorumsuzluğumdu."

"İyiyim. Daha kötü nedenlerden dolayı daha fazla acı çektiğim oldu, orası kesin." Fabian öne eğilip onu öptü. Ryan kendi tadını alabiliyordu. Fabian'ın ağzını ve tadını çıkardı. Fabian'ı koluyla sardı ve ona daha sıkı sarıldı, kolyedeki inciler vücutlarının arasında sıkışıp Ryan'ın göğsüne sertçe bastırdı. Fabian'ın hediyesini bu kadar sevmesinden çok heyecanlanmıştı. Fabian'ı mücevherlerle *donatmak* istiyordu. Onun vücudunu hak ettiği tüm güzel şeylerle süslemek istiyordu.

"Albümün çıkış konseri için anlaşmayı yaptım," dedi Fabian. "O gece kolyeyi takacağım."

"Bunu görmek hoşuma gidecek galiba."

"Öyle mi?" Fabian, Ryan'ın yanına sırt üstü yattı ve kolyeyi parmaklarıyla okşadı. "Senin sahiplenici bir tip olduğunu düşünmemiştim, Ryan Price."

"Değilim." Sonraki sözlerini dikkatlice düşündü. "Bazen gerçekten birlikte olduğumuzu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım oluyor. Özellikle sen sahnedeyken. Çünkü buna inanmak oldukça zor."

Fabian uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, bu da Ryan'ı endişelendirdi. Sonra şöyle dedi: "Umarım bu anlaşmada daha avantajlı olan tarafın sen olduğunu düşünmüyorsundur Ryan, çünkü beni senin kadar mutlu eden başka kimseyle birlikte olmadım."

Ryan tavana doğru gülümsedi. Fabian'a *tam olarak* ne hissettiğini söylemeye çok yakındı, ama bunun yerine Fabian'ın başının üstüne bir öpücük kondurdu ve onu her zaman mutlu etmeye karar verdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Ryan, Fabian dışarı çıkmaya hazırlanırken farklı gömlekleri denerken, biraz büyülenmiş bir şekilde onu izliyordu. Bu yüzden Fabian'ın sorusuna cevap vermekte gecikti. "Tabii. Ne var?"

Fabian en son giydiği tişörtü başından çıkardı, sonra Ryan'ın yatakta uzandığı yere döndü. Ryan, sıkı pantolonunun içine gömülen seksi kalça kıvrımlarına değil, yüzüne odaklanmaya çalıştı. "Son takımında... bir şey mi oldu?"

"Uh."

"Ben sadece... tamam. Evdeyken ailem senin hakkında konuşuyordu... şey. Senin bir çöküntü yaşadığını söylediler."

Ryan bir an için hiçbir şey söylemedi. *Çöküş.* Boğazını temizledi. "Sanırım öyle de denebilir."

Fabian yatağın yanına diz çöktü ve Ryan'ın elini tuttu. "Anlatır mısın?"

Ryan bu konuyu hiç konuşmak istemiyordu. Terapistiyle bu konuyu konuşmuştu ve bu kadarı yeterliydi. Ancak Fabian çok endişeli görünüyordu, Ryan içini çekip ona en azından olanların özetini anlatmaya karar verdi.

"Ben yedek kulübesindeydim. Ve kalabalık tezahürat yapıyordu, çünkü... oh. Bir tezahürat var. Kalabalık benim dövüşmemi istediğinde."

"Tezahürat mı?"

"Evet. Şey, 'Bedeli Öde'. Adım gibi, sanki onlara bedelini ödetecekmişim gibi, değil mi?"

Fabian kaşlarını çattı. "İğrenç."

Ryan başını salladı. "Evet. Seyirciler tezahürat yapıyordu çünkü, şey, hokeyde olan bir şey oldu. Seni sıkmayacağım."

Fabian gülümsemedi. "Ryan."

Fabian giyinmeden önce birlikte duş almışlardı ve Fabian'ın ıslak saçları gözlerine düşmüştü. Ryan elini uzattı ve saçları kenara itti. "Bu sefer ne oldu bilmiyorum, çünkü diğer seferlerden farklı değildi, ama sanırım bu benim kırılma noktamdı. Bu, bir terapiste gitmeden ve ilaç denemeden önceydi. Yalnızdım, mutsuzdum. Bilmiyorum. Neyse."

"Ne oldu?"

Ryan gözlerini kapattı ve kalbinin nasıl durmadan attığını, ciğerlerine yeterince hava alamadığını hatırladı. Kıyafeti çok sıcaktı, çok dardı ve patenlerine bakıp nefes almaya çalıştığında boğazı tıkanmış gibi hissetmişti. Göğsü *ağrıyordu*, ciğerleri oksijen eksikliğinden yanıyordu ve lanet olası kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Kalp krizi geçiriyorum sandım. Şaka yapmıyorum. Ben de... dışarı çıktım." Gözlerini açtı.

"Binadan mı?" Fabian çok şaşkın görünüyordu.

"Maçın ortasında, yedek kulübesinden. Ve salona çıkar çıkmaz, kıyafetlerimi yırtmaya başladım. Tamamen panik içindeydim. Ne yaptığımı bile bilmiyordum, sadece kıyafetlerimi çıkarmam gerektiğini biliyordum, yoksa ölecektim. Ve insanlar bana bağırıyordu, ben nerede olduğumu ya da ne olduğunu bile bilmiyordum."

"Tanrım."

"Sanırım yere düştüm. Ya da dizlerimin üzerine falan. İnsanlar etrafımı sarmıştı ve ben onları itmeye çalışıyordum."

"Panik atak, değil mi?"

Ryan başını salladı. "Öyle oldu, evet. Kalp krizi geçirdiğimi söyleyip durduğum için beni hastaneye götürmek için ambulans çağırdılar. Hastanede kalp krizi olmadığı söylendi. Sadece panik atakmış, dediler." Gülmeden güldü. "Çok utandım."

"Bu çok saçma," dedi Fabian öfkeyle. "Bu *sıradan* bir şey değildi. Panik atak utanılacak bir şey değil."

"Şimdi anlıyorum. Ondan sonra bir terapiste gitmeye başladım. Kendimi toparlamak için biraz ara verdim. Ama takım arkadaşlarım ve koçlarımın bana eskisi gibi bakmadığını düşünüyorum." Omuz silkti. "Sonra yazın Toronto'ya transfer oldum."

Fabian gülümsedi. "En azından o kısım iyi sonuçlandı." Ryan da gülümsedi. "Evet, sanırım öyle."

Fabian, Ryan'ın elini öptü. "Hâlâ panik atak geçiriyor musun?"

"O kadar kötü bir tane daha yaşamadım, ama... evet. Bazen. Ve onların gizlendiğini hissedebiliyorum, anlıyor musun?"

"Bana anlattığına sevindim. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, bana söyle." Ryan, avucunu Fabian'ın yanağına koydu. "*Zaten* yardım *ediyorsun.*"

Fabian onu hızlıca öptü, sonra giyinmeye devam etti. Fabian ona sırtını döndüğünde, Ryan bütün gün onu işkence eden sırt ağrısından dolayı yüzünü buruşturdu. Fabian'a sırtının iyileştiğini söylemişti
çünkü Ryan'ın bütün hafta hokey antrenmanı yapıp hokey oynamasından dolayı üzülmesini istememişti.

Gerçekte sırtı hala çok kötüydü. Fizik tedavi ve masaj yaptırıyordu, bu sayede biraz rahatlamıştı, ama takım doktoru da oynamasını kolaylaştıran ağrı kesiciler veriyordu. Fabian'ın bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

Tıpkı Fabian'ın o panik atak hakkında bilgi sahibi olmasına gerek olmadığı gibi. Ryan, kimsenin ona bunu söylememesini diledi; bu, Ryan'ın hokeyi bırakması gerektiği yönündeki inancını daha da güçlendirecekti. Bunu açıkça söylemedi, ama Ryan onun böyle hissettiğini biliyordu.

Ancak Ryan hem kaygısını hem de sırt ağrısını gayet iyi idare ediyordu. Fabian'ın profesyonel hokeyin gerekliliklerini anlamasını bekleyemezdi.

* * *

Fabian aptal değildi.

Ryan'ın sırtının hala onu rahatsız ettiğini biliyordu. Muhtemelen Noel'de olduğundan daha kötüydü. Ryan'ın yavaş, dikkatli hareketlerle ve bir şeyleri yapmamak için açık nedenlerle bunu gizlemeye çalıştığını görüyordu.
Fabian, onun bu durumda nasıl hokey oynayabildiğini anlamıyordu.

Fabian da bu maçı izleyerek bunu öğrenmek istiyordu.

Ryan şehir dışındaydı, Philadelphia'ya karşı oynuyordu. Fabian, geçen sefer Tarek'le birlikte gittiği spor barındaydı, ama bu gece Marcus da onunla birlikteydi.

"Demek o senin erkek arkadaşın," dedi Marcus. O ve Fabian, Ryan'ın kale önünde yaptığı ve birçok kez yavaş çekimde tekrar izlenmesi gereken bir hareketin gösterildiği dev televizyon ekranını izliyorlardı.

"Evet," dedi Fabian.

"O adam. Televizyondaki. Hokey oynayan. O senin erkek arkadaşın." Fabian iç geçirdi. "Hâlâ bu konuyu kapatamadık mı?"

"Sadece emin olmak istedim." Marcus sırıttı ve cin tonikinden bir yudum aldı.

Maç, Ryan'ın
Ryan, çok sert bir spor dalında oynarken fiziksel olarak çok daha rahat görünüyordu

Ryan, örneğin Fabian'ın onu buzdolabından bir karton süt çıkarırken izlediğinde olduğundan çok daha rahat görünüyordu.

Ryan buzda olmadığında, Fabian ve Marcus sohbet ediyorlardı. Uzun zamandır Marcus'la baş başa vakit geçirmemişti. Ryan buzda *olduğunda*, Fabian onu şahin gibi izliyordu.

"Sağlıklı görünüyor," dedi Marcus. "Kesinlikle acı çektiğini tahmin edemezdim."

"Bu mantıklı değil. Benden sakladığını biliyorum. Birlikteyken beni izlemediğini düşündüğünde yüzünü buruşturduğunu görebiliyorum."

"Tanrım, o çok iri," diye iç geçirdi Marcus. "Onu çok kıskanıyorum." "Pedler onu daha iri gösteriyor," dedi Fabian zayıf bir sesle.

Ryan'ın boyunu kullanarak rakiplerini sindirmesini izlemek tuhaftı. Oyun durduktan sonra ağın arkasında bir arbede çıktı ve Ryan rakip takımın bir oyuncusunun üzerine çullandı. Ryan'ın yüzünü göremiyordu, ama diğer oyuncunun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu, o da Ryan'a çarparak ona bir şeyler bağırıyordu.

"Kavga mı edecekler?" diye sordu Marcus. Bu fikir onu biraz fazla heyecanlandırmış gibiydi.

Tanrım, Fabian öyle olmamasını umuyordu.

"Bundan nefret ediyorum," dedi. "Ne? Ryan'ın yalan söylemesinden mi?"

"Evet. Ve *öyle* görünmesinden." Televizyonu işaret etti, yeni kamera açısı Ryan'ın rakibine tehditkar bir şekilde baktığını gösteriyordu
Fabian iç geçirdi. "Ve dürüst olmak gerekirse, Ryan'ın hokey oynamasından da."

Marcus ona kaşlarını çattı. "O zaman belki de bir hokey oyuncusuyla çıkmamalısın?"

Fabian, Ryan'ın kavga etmek yerine -neyse ki- kendi bankına geri kayarak dönmesini izledi. "O sadece bir hokey oyuncusu değil."

"Ama *o* bir hokey oyuncusu."

"Evet, biliyorum, teşekkürler," diye tersledi Fabian. İçini çekti.

"Üzgünüm." "Ondan bırakmasını isteyemezsin, Fabian. Bu adil değil."

"*Biliyorum*. Ve bunu asla yapmam, ama..." Marcus kaşlarını kaldırdı. Fabian masaya baktı. "Sadece hokeyden nefret ettiğim için değil. Ryan'dan hokeyi bırakmasını isteyemem, çünkü ben sevmiyorum. O kadar bencil değilim. Ama Ryan'ın da sevdiğini sanmıyorum. Yani, bana öyle *söyledi*. Ve bu onun vücudunu mahvediyor, onu mutsuz ediyor. O çok tatlı ve bundan çok daha iyisini hak ediyor."

"Ama bu kararı *o* vermeli. Sen değil," diye itiraz etti Marcus.

Fabian başını salladı. "Biliyorum. Onun acı çekmesini ve iyileşmesine izin vermemesini görmek çok zor. Bu... korkutucu."

Marcus ona anlayışla baktı. "Ona nasıl hissettiğini söyleyebilirsin, ama dikkatli olmalısın, tamam mı? Ültimatom verme."

"Tabii ki." Fabian, Ryan'a bu konuyu açıp *açamayacağını* merak etti.

Bunu yapmazsa Ryan'ın yanında kalıp kalamayacağını merak etti.

* * *

Üç gün sonra Fabian, Ryan'ın yatağına oturmuş, çok sevdiği *Anne of Green Gables* kitabını elinde tutuyordu. "Bunu her zaman yanında mı getiriyorsun?" "Uçakla bir yere gittiğimde, evet."

"Neden?"

Ryan omuz silkti ve seyahat çantasından buruşuk görünümlü bazı giysiler çıkardı. "Rahatlık için. Annem biz çocukken Colleen'e o kitabı okurdu ve ben de hep dinlerdim. Sonra ben de Colleen'e okudum. Bu hep bizim aramızda bir şey oldu."

"Yani bir tür dayanak noktası gibi mi? Korktuğunda odaklanabileceğin bir şey mi?"

"Sanırım."

Fabian kitabı Ryan'a uzattı, Ryan da onu çantaya geri koydu. "Sırtın nasıl?"

"İyi. Neden sordun?"

"Öyle mi?"

Ryan şaşkın görünüyordu. "Daha iyi olduğunu söylemiştim, değil mi?" "Evet," dedi Fabian keskin bir şekilde.

"Söylemiştin."

"Ne oldu?"

Fabian ayağa kalktı. "Bana yalan söylüyorsun."

Ryan'ın kaşları havaya kalktı. "Yalan mı?"

"Ciddi olamazsın." "Ne konuda ciddiyim?"

"Düşünmek mi, bilmiyorum! Sırtının iyileşmediği çok açık." "O kadar da kötü değil," diye mırıldandı Ryan.

Fabian patlayacakmış gibi hissetti. "Yarın gece oynamayın."

Ryan, Fabian'ın neden endişelendiğini hiç anlamamış gibi ona baktı. "Tabii ki oynayacağım. Oynamak zorundayım."

"Sırtın hala tamamen mahvolmuş durumda!"

"Sırtım her zaman berbat durumda. Sadece şu anda her zamankinden daha berbat." "Bu halde hokey oynayamazsın."

Ryan burnunu çektirdi. "Uzman sensin."

Fabian yatağın etrafından dolaşıp onun önüne geçti, yumruklarını yanlarında sıktı. "Gerçekten mi? Böyle mi oynayacaksın? Hanım evladı erkek arkadaşın spor hakkında hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden senin sağlığın için endişelenmesi aptalca mı?"

Ryan gözlerini kısarak ona baktı. "Kendine öyle deme." "*Yaralıyken* hokey oynamayın."

Ryan'ın yüzü yumuşadı, bu da Fabian'ı daha da kızdırdı çünkü şimdi Ryan onun aptallığına gülüyor gibi görünüyordu. "Sorun yok. Şimdiye kadar bir sorun *olmadı*. Doktor ağrı için bana bir şey verdi."

Anlamadım? "Bir şey mi veriyor? Ne veriyor?" "Toradol," diye mırıldandı Ryan.

"Harika. Yani birkaç hap yutacak ve birkaç saat boyunca buz üzerinde hırpalanacaksın, öyle mi?"

Ryan başka yere baktı. "Hap değil. İğne."

Fabian ellerini havaya kaldırdı. "Harika! Muhteşem! Yani doktorun sana bir sürü ilaç enjekte ediyor. Peki sonra? İğnenin etkisi geçtiğinde ne olacak?"

"Bana birkaç hap veriyorlar."

Fabian'ın ağzı açık kaldı. "Tanrım. Bunda bir sorun görmüyor musun?"

"Dikkatliyim. Bir sorun ya da senin düşündüğün gibi bir şey yaşamayacağım."

düşündüğün şeyin bir sorunu olmayacak."

"Neden kendini iyileştirmeye izin veremiyorsun? Bu neden bu kadar korkunç?"

"Bu bizim yaptığımız bir şey değil, tamam mı? Oynayabileceğim bir şans varsa, oynarım." "Ve oynarsan, kavga edersin, sanırım," dedi Fabian, Ryan'ın yeni morarmış yumruklarına bakarak dedi.

Ryan'ın çenesi sıkıldı. "Evet, kavga ederim." "Kavga etmeyi bıraktığını sanıyordum." "Kavga etmeyi bırakamam, Fabian." "Bu senin seçimin değil mi?"

Ryan homurdandı. "Ben bir hokey oyuncusuyum. Hiçbir şey benim seçimim değil."

Fabian'ın kalbi bu sözlerle biraz kırıldı. Boğazı düğümlenerek, "Neden hala hokey oynuyorsun ki? Hiç mantıklı değil." dedi.

Ryan arkasını döndü. "Bu çok aptalca." Odayı terk etti ve Fabian peşinden koştu. Onu yakaladığında Ryan dönüp şöyle dedi: "Bunun olacağını tahmin etmiştim

olacağını tahmin etmiştim. Bekliyordum. Bir hokey oyuncusuyla çıkmak zorunda kalmamak için bırakmamı istiyorsun, değil mi?"

Fabian'ın ağzı açık kaldı. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Hokey seni *seni mahvediyor*, Ryan. Görmüyor musun?"

"Hokey benim her şeyim!" diye bağırdı Ryan. Fabian onun bu kadar yüksek sesle konuştuğunu hiç duymamıştı ve bu onu şaşırttı.

"Hayır," dedi nazikçe. "Sen çok daha fazlasısın. Lütfen böyle söyleme."

"Neden olmasın? Bu doğru. NHL kariyerinden vazgeçmiyorum, Fabian. O kadar aptal değilim."

"Sana senfoni hakkında bahsetmiştim," diye tartıştı Fabian.

Fabian, Ryan'ın cevabındaki acı kahkahadan nefret etti. "Evet. Ama biliyor musun? NHL'yi bırakıp bağımsız bir hokey oyuncusu olamam. Senin kendi tarzında müzik yapmana seviniyorum, ama benim böyle bir seçeneğim yok."

"Başka bir şey yapabilirsin."

"*Ne* gibi? Ne yapmam gerekiyor lan?" "Ne istersen!"

Fabian neredeyse bağırdı.

Ryan gözlerini devirdi ve bir an dişlerini sıktı, sonra nefes verip, "Anlamıyorsun," dedi.

Ve hepsi bu kadardı, değil mi? Fabian hokeyi anlamıyordu. Ryan'ın hokeyden hiç zevk almadığı halde neden hayatının mahvolmasına izin verdiğini anlamıyordu. Bu ilişkinin yürüyeceğini neden düşündüğünü anlamıyordu. "Sanırım anlamıyorum." Fabian onu itip kapıya doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ryan, Fabian ayakkabılarını giyerken.

"Eve."

"Neden böyle davranıyorsun? İşimin ne olduğunu biliyorsun. Birlikte olduğumuzda kim olduğumu biliyordun."

Fabian boğazındaki düğümü yuttu. "Evet, biliyordum. Ne kadar tatlı ve harika biri olduğunu çok iyi biliyordum."

Ryan'ın omuzları çöktü ve sesi alçaldı. "Neden böyle davranıyorsun bilmiyorum. Beni olduğumdan daha iyi biriymişim gibi görüyorsun. Kafandaki kişi olamam."

"Sen benim kafamda, *kalbimde* olan kişisin." Fabian artık ağlıyordu. Kahretsin. "Bu yüzden senin kendine zarar vermeni izleyemem. Ya da başka birinin başkasının."

Ryan'ın devasa elleri Fabian'ın omzuna kondu. Bu eller, o hafta içinde birini yumruklamak için kullanılacaktı, buna şüphe yoktu. "Üzgünüm."

Fabian'ın duymak istediği şey bu değildi. Bunun, "*Daha iyi olamadığım için üzgünüm"* anlamına gelen bir özür olduğunu anlayabilirdi, "*Üzgünüm, daha iyi olmaya çalışacağım"* anlamına gelen bir özür değil. Fabian kalırsa, hiçbir şey değişmeyecekti. Şu anda kapıdan çıkmak kalbini kırabilirdi, ama Ryan'ın kendini mahvetmesini izlemek kadar değil.

"Bunu yapamam," dedi zayıf bir sesle. "Yapabileceğimi sanmıştım, ama yapamıyorum. Haklısın, anlamıyorum." Titreyerek nefes verdi. "Anlamıyorum. Asla da anlamayacağım."

"Yapma." Ryan da ağlıyordu, Fabian bunu görmeye dayanamıyordu. Kapıya doğru döndü. "Lütfen."

Fabian geri döndü. Ryan'ı kollarına alıp ona üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Kalacağını. Her şeyi görmezden gelip onun erkek arkadaşı olabileceğini. Ama yapamadı. Bu ikisi için de adil olmazdı.

Bu yüzden, "Kendine iyi bak, Ryan Price," dedi. Ve sonra gitti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Sonraki iki hafta Ryan için tam bir ızdırap oldu.

Wyatt olmasa zaten zor olacak olan uçuşlar, kesinlikle çok ıstırap vericiydi. Ryan'ın yapabileceği tek şey, kendini zorla her uçağa bindirmekti. Uçağa bindiğinde, arkada tek başına oturup hiperventilasyon yapıyordu. Üçüncü uçuşta, takım doktorundan sakinleşmesine yardımcı olacak ekstra bir şey vermesini istedi. Haplar kaygısını gidermedi, ama onu uykulu hale getirdi ve paniğini kontrol edilebilir bir düzeye indirdi.

Fabian ile kavga ettikleri sırada ona verdiği sözlere rağmen, Ryan ilaçlara bağımlı hale geldiğini hissediyordu. Sürekli çok fazla acı çekiyordu ve Toradol iğnesinin verdiği rahatlama baş döndürücüydü. Maçtan sonra aldığı haplar, sakatlıkla oynamanın ardından yaşadığı acıların en aza indirilmesine yardımcı oluyordu.

Ayrıca uyku hapları da istemeye başlamıştı. Sırt ağrısına odaklanmadığı her saniye, parçalanmış kalbinin acısı onu ele geçiriyordu.

En zor kısmı, Fabian'ın tamamen haklı olduğunu bilmekti.
Her kelime doğruydu. Bu yüzden Ryan, onunla iletişime geçmemesi gerektiğini biliyordu. Ryan'ın her zaman inandığı gibi, Fabian ondan çok daha iyisini hak ediyordu.

Fabian'ın konserler verdiğini biliyordu. Albüm lansman konseri gelecek hafta olduğunu biliyordu, ama Ryan gitmeye cesaret edemiyordu. İkisinin de yapabileceği en iyi şey, bu aptalca ilişkiyi tamamen unutmaktı.

Tüm NHL takımları gibi, Guardians da NHL All-Star hafta sonu öncesinde veya sonrasında bir hafta tatil yaptı. Bu yıl Guardians tatilini bir hafta önce yaptı. Ryan, bu tatili Fabian ile geçirmek ne kadar harika olurdu diye düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine, dairesine kapanıp sırtını iyileştirmeye odaklandı.

Çarşamba günü, Ryan Wyatt'ın telefonuyla uyandı. "Selam Pricey.

Tatil nasıl gidiyor?"

"İyi. Sessiz." Ryan'ın başı biraz ağırlaşmıştı. Dün gece geç saatlerde uyku hapı almıştı ve etkisi henüz geçmemişti.

"Sadece bir arkadaşından duymadan önce bunu benden duymanı istedim diye aradım."

Ryan gözlerini kırptı. "Yine takas mı oldun?"

"Hayır. Duncan Harvey ile ilgili."

"Harvey mi? O ne oldu?"

Wyatt'ın nefesini verdiğini duydu ve sonra "Öldü. Dün evinde buldular. Aşırı dozda intihar etmiş gibi görünüyor." dedi.

Ryan doğruldu. "*Ne?*"

"Biliyorum. Çok korkunç. Bugün tüm haberlerde bu konu olacak."

Ryan şaşkına dönmüştü. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Cenaze töreni olacak mı?"

"Henüz ayrıntılar belli değil, ama sanırım memleketinde olacak. Ontario'da bir çiftlikte büyümüş, ama kasabanın adını unuttum. Şu anda Lisa ile Bahamalar'dayım,
yoksa gitmeye çalışırdım."

"Evet." Ryan, o hapın etkilerini ortadan kaldırabilmeyi diledi. Bunların hiçbirini kafasında tam olarak oturtamıyordu.

"Sana bu haberi vermek zorunda kaldığım için üzgünüm. İyi olacak mısın? Erkek arkadaşın...?"

"Ben iyiyim," dedi Ryan çabucak, Wyatt'ın Fabian'dan bahsetmesini istemiyordu. "Aradığın için teşekkürler. Çok naziksin."

"İyi olduğundan emin misin?"

Ryan hiç de iyi durumda değildi, bu hiç komik değildi. "Evet. Cenaze işlerini halledeceğim. Plajda iyi eğlenceler, tamam mı?"

"Tabii. Ama ihtiyacın olursa beni ara." Tanrım,

Ryan Wyatt'ı özlüyordu. "Arayacağım.

Teşekkürler."

Veda ettiler ve Ryan kendini yataktan kaldırıp banyoya sendeledi, orada dayanabileceği kadar sıcak suyla duşu açtı.

Tamam. Cenazenin ne zaman ve nerede yapılacağını öğrenecek ve oraya gidecekti. Bu, yapabileceği bir şeydi. *En* azından bunu yapabilirdi. Umarım birçok NHL oyuncusu da aynısını yapardı.

Duş alırken, son kavgalarını, daha doğrusu kavga sayılmayacak olan şeyi, tekrar tekrar düşünmeden edemedi. Ryan, olanların kısmen sorumlusu muydu?
Duncan'a ne oldu? Onunla dövüşmeyi reddetmesi onu uçurumun kenarına mı itti?

Bu tür şeyleri düşünmesine izin veremezdi.

Duştan çıktığında kafası daha berraklaşmıştı ve sırtının onu eskisi kadar rahatsız etmediğini fark etti. Dinlenmek ve iyileşmek için ayırdığı

dinlenip iyileşmek gerçekten etkili olmuştu.

"Haklıydın Fabian," dedi Ryan boş odaya.

* * *

"Daha yakından bakmak istersen, onu raftan alabilirsin."

Fabian gözlerini kırptı ve gözleri odaklanınca, en derin özlemle dolu bir ifadeyle paslanmaz çelikten yapılmış bir anal boncuk çubuğuna bakmakta olduğunu fark etti. Ama gerçekte, sadece Ryan'ı düşünüyordu. Yine.

"İstersen sana personel indirimi yapabilirim," diye devam etti Vanessa. "Sana o berbat vibratörü denettikten sonra en azından bunu yapabilirim."

"Hayır, üzgünüm. Ona bakmıyordum bile. Ben sadece... kafam dağınık."

Vanessa, düzelttiği yağ şişelerinin bulunduğu raftan uzaklaştı ve elini Fabian'ın koluna koydu. "Ona ulaşabilirsin, biliyorsun."

Fabian yavaşça başını salladı ve iğrenç bir kahkaha attı. "Bizim ilişkimiz başından beri saçmaydı. Hiç mantıklı değil."

"Ama onu özlüyorsun."

"Tanrım, çok
özlüyorum."

Vanessa sinirli bir nefes aldı, sonra yağ rafını düzeltmeye geri döndü.

"Ne?" diye sordu Fabian.

"Bilmiyorum. Sanki Ryan'la bu ilişkiye, bunun yürümeyeceğini kanıtlamaya kararlıymışsın gibi girdin. Evet, profesyonel bir hokey oyuncusuna aşık olacağını hiç beklemiyordum, ama oldun. Ve sonra hokey işi ciddileşir ciddileşmez, kaçtın."

"Bu adil değil," diye itiraz etti Fabian. "Bana yalan söylüyordu. Kendine zarar veriyordu.
O... kendine zarar veriyor."

Ona bir şişe kayganlaştırıcı uzattı. "Biraz sevgi ve desteğe ihtiyacı var gibi görünüyor."

Fabian buna cevap veremedi. Bunun doğru olduğunu biliyordu ve son iki haftadır kendini berbat hissetmesinin nedeni de buydu. Ryan'ın erkek arkadaşı olacak kadar güçlü değildi. Hokeyin her şeyine karşı duyduğu nefret ve korkuyu yenemiyordu. Hokeyin insanlara yaptıklarını.

"Dün gece Claude'u gördüm," dedi sessizce, konuyu değiştirerek.

Vanessa'nın yüzünde hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. "Oh, Fabian. Hayır. Yapmadın, değil mi?"

"Hayır. Hayır, söz veriyorum. Hiçbir şey olmadı. Greta'nın sanat sergisinin açılışında karşılaştık. Konuştuk. Dışarıda bir esrar içtik." Gözlerini kaçırdı. "Yani, beni öpmeye *çalıştı*. Ama yapamayacağımı söyledim."

"Oh. İyi. O zaman neden bana anlatıyorsun?"

"Çünkü Claude'u görmek her şeyi çok daha net hale getirdi. Onu ya da onun gibi birini istemiyorum. Sanırım, gerçekten birlikte olmamam gereken tek kişi dışında kimseyi sevemeyecek hale geldim."

"Bu da beni ilk önerime geri getiriyor: ona ulaş." O sırada bir müşteri kapıdan içeri girdi ve Vanessa Fabian'a özür dilercesine gülümsedi. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tabii," dedi, ama Vanessa çoktan müşteriyi yardım etmek için ayrılmıştı. Fabian zaten iş yerinde arkadaşını rahatsız etmemeliydi. Vanessa'ya el sallayarak ve berbat bir gülümsemeyle dükkandan çıktı ve hafif kar yağışına doğru yürüdü.

Hokey işi ciddiye binince, kaçtın. Tanrım, Fabian da tam olarak bunu yapmıştı, değil mi? Hokey oyuncusuyla çıkmayı, bunun gerçek kanıtlarını görmek zorunda kalmadığı sürece kaldırabilirdi.

Ama belki de bu onun için mantıksız bir şey değildi. Fabian, hayatı boyunca hokeyi, homofobik zorbaları yücelten ve erkeklerin tek bir kabul edilebilir erkeklik yolu olduğuna inanmalarını öğreten korkunç, zehirli bir şey olarak görmüştü. Hokey, Fabian'ı kendi ailesinden ayıran duvar, ebeveynlerinin tek oğullarını anlamalarını engelleyen erkeklik kalıbıydı. Fabian kendini tanıyordu ve bu oyunun ya da onu çevreleyen kültürün hayranı olamayacağını biliyordu. Öyleyse, tüm bunları görmezden gelebilirmiş gibi davranması haksızlık olmaz mıydı?

Ryan'ı çok seviyordu, her zaman sevmişti ve Ryan'ın hak ettiği güçlü, destekleyici bir hayran olabilmeyi diledi. Tek yapabildiği, Ryan'ın maçlarını izlemeyi reddederek onun için endişelenmekti. Bu, bir ilişki için korkunç bir temeldir.

Ama yine de Fabian onunla birlikte olmak *istiyordu*. Belki Ryan'la ortada bir yerde buluşabilirdi. Ryan sadece biraz zaman ayırıp onun lanet olası Yaraları iyileşirse, bu *bir şey* olurdu. Koçlarına artık dövüşmek istemediğini söyleyebilseydi. Eğer yapabilseydi...

Fabian iç geçirdi. Hokeyin nasıl bir şey olduğunu yeterince biliyordu ve Ryan'ın kariyerini riske atmadan bu iki şeyi de yapamayacağını biliyordu. Ryan bir süperstar değildi; talepte bulunacak durumda değildi. Onun yeri doldurulabilirdi.

Ama Fabian için durum farklıydı elbette. Her geçen gün Ryan'ın Fabian'ın kalbini tamamen ele geçirdiği daha da netleşiyordu. Fabian, Ryan'ın yerini alacak çekici bir erkek bulabileceğinden şüphe duymuyordu — isteseydi, muhtemelen bu gece bile — ama o erkek Ryan'ın tatlılığını, kocaman kalbini, cesaretini sahip olamazdı.

Cesaretini.

Çünkü Ryan, Fabian'ın tanıdığı en cesur insandı. Ryan buna inanmayabilirdi, ama Fabian bunun doğru olduğunu biliyordu. Her gün korkularıyla yüzleşiyordu: uçmak, kavga etmek, sosyalleşmek... Kaç kişi bunu söyleyebilirdi ki? Fabian korkaktı. Ryan'ın kariyeri onu korkutuyordu, bu yüzden kaçıyordu.

Fabian bu sorunu çaresizce çözmek istiyordu. Şu anda bir çözümü yoktu ve birkaç gün sonra gerçekleşecek albüm lansman konseri için odaklanması gerekiyordu. Belki konserden sonra bu konuya biraz zaman ayırabilirdi. Ryan ile sağlıklı bir ilişki kurmak imkansızdı belki, ama en ufak bir şans bile varsa denemesi gerekiyordu.

* * *

Ryan, Duncan Harvey'in memleketindeki Tim Hortons'ın karşısındaki küçük cenaze salonuna girdi. Üç saatlik sürüşten sonra sırtı biraz ağrıyordu, ama genel olarak fena değildi.

Ryan ne beklediğini tam olarak bilmiyordu, ama törenin yapılacağı odada çok sayıda boş koltuk vardı. Kalabalıkta NHL oyuncusu görmedi. Harvey'in bazı koçlarını tanıdı, ama

takım arkadaşlarından hiçbiri yoktu. Chicago takımının kaptanı Clarke bile orada değildi.

Ama tabii ki bugün Cuma günüydü. Ve Clarke, St. Louis'deki All-Star Weekend'de olacaktı.

Ryan arka sırada bir koltuk buldu ve öfkesini bastırmaya çalıştı. Sanki Harvey hiç var olmamış gibiydi. Hokey için elinden gelen her şeyi vermişti ve geriye hiçbir şey kalmadığında hokey onu terk etmişti. Burada pek arkadaşı ya da ailesi yok gibiydi ve belki de herkesin korktuğu sefil bir bağımlı olduğunda olan buydu.

Ryan'ın yanına biri oturdu. Aynı sıranın sonunda değil, *hemen yanında*. Ryan'a. Ona bir göz attı ve kim olduğunu görünce şaşırdı.

"Selam, Price."

"Rozanov. All-Star maçında olman gerekmiyor mu?"

Ilya omuz silkti. "Başkaları da olacak."

Ilya, Duncan Harvey'i tanıyor muydu ki? Onunla hiç oynamamıştı. Onun burada olması tuhaf görünüyordu.

Tören kısa ve kişisel olmayan bir törendi. Harvey'in pek ailesi olmadığı ortaya çıktı. Ailesi yıllar önce ölmüştü ve ölüm ilanında bir kız kardeşi olduğu yazıyordu ama törende görünmüyordu.

Ryan kendi geleceğini mi görüyordu? Böyle düşünmek istemiyordu. Her şeye rağmen, ailesi onu hala seviyor ve destekliyordu. Hala ağrı kesicilere veya başka bir şeye bağımlı olmadığına emindi, ama ne kadar kolay bağımlı hale gelebileceğini anlamaya başlamıştı. Son birkaç haftadır yaşadığı korkunç günlerde, kafası güzelken hissettiği duyguyu tercih ettiği su götürmez bir gerçekti.

Her şey bittiğinde, Ilya ayağa kalktı ve "Benimle yürür
müsün?" dedi. "Tabii. Tamam."

Dışarı çıktıklarında, karlı otoparkta ağır adımlarla yürüdüler. Ilya, uzak uçta bulunan büyük, yapraksız bir ağaca vardıklarında yürümeyi bıraktı. Ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı ve önce Ryan'a doğru eğerek teklif etti. Ryan reddetti.

Ilya kendisi için bir tane çıkardı ve yaktı. İlk nefesini alırken ağacın gövdesine yaslandı. Çok çekici bir adamdı: Ryan kadar uzun boylu
, parlak ela gözleri ve kıvırcık, altın kahverengi saçları, rahat kişiliğine uygun bir şekilde yüzünün etrafına tembelce düşüyordu.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Ilya nefesini verdikten
sonra. "En azından bunu yapabilirdim."

"Evet. En azından yapabileceğin şey, çoğu oyuncu için çok fazlaydı galiba."

"Evet, fark ettim."

Ilya daha fazla duman üfledi ve "Bu oyun gerçekten çok berbat olabilir" dedi.

Ryan ellerini ceplerine soktu ve başını salladı. "Biliyorum."

Bir an sessizlik oldu, sonra Ryan dayanamayıp sordu, "Neden buradasın ki? Harvey'i tanıyor muydun?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Ama... onun ölümü. İntihar. Benim için önemli."

"Oh." Doğru. Ilya'nın annesi. Shane Hollander ile bir hayır kurumu kurmasının tek nedeni buydu.

"Bu sporda bu konuyu yeterince konuşmuyoruz. Depresyon. Bağımlılık. Ruh sağlığı. Ilya ona bir bakış attı. "*Sen* bunu biliyorsun."

Ilya doğrudan konuşmaktan hiç çekinmezdi. "Evet, biliyorum." "Nasılsın?"

"Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Ama bir terapiste gidiyorum. Skype üzerinden ama yine de işe yarıyor. Ve ilaç alıyorum. Muhtemelen daha fazla konuşmalıyım ama..."

"Sen özel bir insansın. Anlıyorum."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Anlıyor musun?"

Ilya'nın dudaklarında komik bir kıvrım belirdi. "Hepimizin sırları vardır."

Ryan başını salladı. Elbette Ilya'nın sırları vardı. Ilya'nın da kendisi kadar yalnız olup olmadığını merak etti.

"Hokey oynamayı sever misin?" diye sordu Ilya aniden.

Ryan düşünmeden "Tabii ki" diye cevap verecekti, ama kendini durdurdu ve Ilya'nın sorusunu düşündü.

"Hayır. Uzun zamandır sevmediğimi

düşünüyorum." "Seni mutlu etmiyor mu?"

Hokeyin Ryan'ı mutlu ettiği söylenemezdi. "Dürüst olmak gerekirse, beni mutsuz ediyor."

"Bu bir sorun," dedi Ilya.

"Biliyorum."

Ilya sigarasını bitirdi. "Wyatt Hayes iyi bir adam." "Öyle.

Onu özlüyorum."

"Çocuklarla bir yerde yardım ettiğinizi söyledi? Onlarla hokey oynadığınızı

mı?" "Oh." Ryan, Wyatt'ın bunu söylediği için utanarak yere baktı.
Ilya Rozanov'a ondan bahsediyor. "Evet. Mümkün olduğunda. Ki bu çok sık

olmuyor." "Hoşuna gidiyor mu?"

"Evet. Çocukları severim."

Ilya başını salladı. "Bu yaz ne yapacaksın?"

Ryan, Ilya'ya ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Bilmiyorum. Nova Scotia'ya, evime dönebilirim. Neden sordun?"

Ilya cebinden telefonunu çıkardı ve ona uzattı. "Numaranı ver. Shane ve ben, yani Hollander, hayır kurumumuz için bu kampları düzenliyoruz." Bir an garip bir şekilde utanmış göründü. "Çocuklar için hokey kampları. Bu yaz Ottawa ve Montreal'de olacaklar.
Yardımcı olabilirsin."

"Ne, *ben mi*?" Ryan, Shane Hollander ve Ilya Rozanov gibi yıldızlardan ders alacak çocukların bulunduğu aynı kampta koçluk yapacağını gerçekten hayal edemiyordu.

"Çocuklara kavga etmeyi öğretmek istemiyorum," dedi Ryan, durumu netleştirmek için. Rozanov ona aptalmış gibi baktı. "Hayır. Sen bir defans oyuncususun.

Onlara nasıl sabit durup gol atmamaları gerektiğini öğreteceksin. Defans oyuncusu işleri."

Ryan güldü. "Aptal."

"Ayrıca, bu herkes için olacak, biliyor musun? Mesela..." Ilya, sonraki kısmı nasıl söyleyeceğine karar verememiş gibi görünüyordu, ama sonra açıkça sordu: "Sen eşcinselsin, değil mi?"

Ryan, konunun yine değişmesine şaşırarak burnunu çektirdi. "Evet."

"Güzel. Demek istediğim de bu. Kamplar bunun için de olacak. Yani biz öğreteceğiz, şey..."

"Hoşgörü mü?"

Ilya gülümsedi. "Evet. Bir şeyleri değiştirmeye çalışmak, değil mi?" "O zaman Scott Hunter'a sormalısın."

Yüzünü buruşturdu. "Belki."

Sessizce araçlarına geri döndüler. Ilya Mercedes SUV'sinin kilidini açarken, "Seni mutlu eden bir şey bul, Price. Ona sıkı sıkı sarıl." dedi.

Ryan başını salladı ve boğazı aniden sıkıştı. Onu mutlu eden biri vardı ve o onu bırakmıştı. Peki ne için? Dayanmak zorunda hissettiği, acı ve ıstıraptan başka bir şey olmayan bir hayat için. Elbette parası vardı, ama Ryan onu harcamaktan bile zevk almıyordu. NHL maaşı olmadan da yaşayabilirdi. Sadece gerçekten zevk aldığı bir şey bulması gerekiyordu.

Toronto'ya dönerken, oldukça fazla para biriktirdiğini düşündü. Saçma sapan pahalı dairesini satıp, hayatının geri kalanını planlarken uzun süre rahatça yaşayabilirdi

Hayatında ne yapacağına karar verene kadar uzun bir süre oldukça rahat yaşayabilirdi. Henüz otuz bir yaşındaydı. Hokey dünyası dışında, hala nispeten genç bir adamdı.

İstifa edebilirdi. *İstifa* edebilirdi. Bunun ne kadar mümkün olduğunu fark edince kalbi hızla çarpmaya başladı. Onu durduracak hiçbir şey yoktu. Elbette, bazı insanları kızdıracak ve muhtemelen azarlanacaktı, ama kimsenin umurunda olur muydu? Koçu iki aydır onu takımdan çıkaracağına dair tehditler savuruyordu.

Bırakın yapsın. Bırakın başka biri NHL hayalini yaşasın. Ryan bitti.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Dışarıda bu kadar çok insan olduğuna inanabiliyor musun?" dedi Vanessa, yeşil odaya girerken. Fabian, aslında kulüpte kaç kişi olduğunu bakmamıştı. Burası, şimdiye kadar çaldığı en büyük mekanlardan biriydi; plak şirketinin albümünün lansmanı için burayı ayırttığına hayran kalmıştı.

Aslında, kalabalığın içinde görmek istediği tek bir kişi vardı. Ve bunun gerçekleşme şansı yoktu.

"Harika görünüyorsun," dedi Vanessa. "O tulumu çok beğendim."

Fabian, artık Ryan'ın olduğunu düşündüğü siyah tulumu giymişti. Onu, tartışmasız Ryan'a ait olan zarif kolyeyle kombinlemişti. Dantelli iç çamaşırını giymekten vazgeçmişti.

Midesinde bir ağrı hissetti. Hayatı boyunca hiç sahne korkusu yaşamamıştı, ama bu gece sinirleri bozulmuştu. Ryan'ı terk ettiğinden beri çok kırılgan bir haldeydi.

Tanrım, umarım Ryan iyidir. Fabian ona karşı daha sabırlı olmalıydı. Onu öylece bırakmak hiç yardımcı olmamıştı ve haftalardır Ryan'ın bu yüzden daha da kötüye gitmesinden endişeleniyordu. Fabian bu gösteriden önce ona ulaşmayı düşünmüştü, ama bunu yapamamıştı

Bunun bir kısmı, Ryan'a karşı ne hissettiği önemli değil, ilişkilerinin imkansız olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden Fabian'ın kırık kalbini sahneye taşımaktan başka seçeneği yoktu.

Kulübün müdürü odaya girdi. "Hazır mısın?" diye sordu.

Fabian başını salladı ve ayağa kalktı. Midesini yatıştırmak için birkaç derin nefes aldı, sonra dönüp Vanessa'ya sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Onları mahvet, tamam mı?"

Fabian dikleşti ve gülümsemeye çalıştı. "Tabii ki."

Sahnede coşkulu alkışlar ve ıslıklar eşliğinde yürüdü. Vanessa'nın tarif ettiği kadar büyük olan seyircilere gülümsedi ve sahnenin ortasına doğru yürürken el salladı. Ortaya ulaştığında, kemanını ve yayını kılıfından çıkardı, mikrofonun önüne geçti ve gözlerini kapattı. Kendini toplamak için iki kez daha yavaşça nefes aldı. Burası onun canlandığı yerdi. Bunu *seviyordu*.

Gözlerini açtı ve kemanını çenesine götürdü. Bir kez daha derin nefes aldı ve çalmaya başladı. Müziğin kendisini sarmasına izin verdi, kulübün duvarlarından yankılanarak kendisine geri dönüyordu. Müziğin kendisini beslemesine izin verdi, haftalardır boş olan içini doldurdu. Seyircisine geri verebilmek için bu enerjiye ihtiyacı vardı. Daha sonra, kendinden hiçbir şey kalmadığında, Fabian bedeninin kabuğunu eve sürükleyip parçalanabilirdi, ama şu anda seyircisi onun en iyi halini hak ediyordu.

Hayatının en iyi performansını sergiledi. Tüm kalbiyle çaldı ve söylediği her melankolik notada kendi acısının çok belirgin olduğunu biliyordu.

Ryan hakkında yazdığı şarkıyı çalmadı.

Setini bitirdiğinde gülümsedi, sonra seyirciler çılgınca alkışlarken selam verdi. Çalarken terlemiş saçları alnına damlamıştı, yayının ucuyla saçlarını yana doğru itti.

Bu an için çok çalışmıştı. Tam da *bunu* gerçekleştirmek için senfoniden ayrılalı neredeyse on yıl olmuştu. Gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşlarını akıttı. Elini ağzına götürerek seyircilerin önünde hıçkırarak ağlamamaya çalıştı. Çünkü bunlar sadece mutluluk gözyaşları değildi. Ryan hala hayatta olsaydı bu gecenin nasıl olabileceğini düşündü ve pişmanlık duydu.

Gözlerini sildi, makyajını mahvettiğinden emindi. Gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirdi ve bu seyirciyi hatırlamak için bir an daha durdu. Sahneden ayrılmadan önce her şeyi iyice içselleştirmek için. Bakışları kalabalığın üzerinde dolaştı, ta ki en arkada, herkesten bir baş ve omuzlarca yüksekte duran kızıl saçlı birine takılana kadar.

Ryan mı?

Kesinlikle Ryan'dı. Onu karıştırması mümkün değildi. Fabian'ın bakışları üzerinde kaldığında, Ryan utangaç bir şekilde gülümsedi ve başparmağını kaldırdı.

Fabian nefesini tuttu. Kalbi, haftalardır ilk kez atıyormuş gibi hissetti. Düşünmeden sahneden inip kalabalığın içine daldı. İnsanlar ona dokunuyor, sırtını okşuyor, kollarını tutuyorlardı ama o onları görmezden geldi. Yürümeye devam etti, insanlar kenara çekilmezse üzerlerinden geçeceğini ima ederek onları kenara çekilmeye zorladı.

Kulübün arkasına ulaşmak sonsuza kadar sürdü ve Fabian bir an için tüm bunları hayal ettiğini düşündü. Ama sonra onu gördü.

Kocaman, muhteşem ve gerçek. Fabian'ın ona Noel'de verdiği atkıyı takıyordu.

"Merhaba," dedi Ryan.

Fabian hiçbir şey söylemedi. Sadece kollarıyla onu sardı ve elinden geldiğince sıkı tuttu. Bir saniye sonra Ryan da ona sarıldı, güçlü kollarıyla onu sardı ve kendine çekti.

"İyi gösteriydi," dedi Ryan.

"Geldin," dedi Fabian

burnunu çekerek. "Evet.

Sorun yok mu?"

Fabian, onun harika, sağlam göğsüne başını yaslayarak başını

salladı. "Sorun değil." "Bundan sonra planın var mı?"

"Artık yok."

Ryan güldü. "Konuşabiliriz diye umuyordum."

"Evet." Fabian geri çekildi ve ıslak gözlerle ona gülümsedi. "Gitme, tamam mı? Bir süre burada kalmam gerek ama... sen kal. Aslında, yanımda kal. Seni kaybetmek istemiyorum." *Bir daha olmaz. Bir daha asla olmaz.*

"Tamam."

* * *

Fabian'ın dairesine taksiyle döndüler. Dışarısı sıfırın altında yirmi dereceydi ve kulüp Village'ın dışındaydı.

Ryan, Fabian'ın gösterisine gitmek konusunda kararsızdı, ama en azından denemesi gerektiğini biliyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Fabian'ı sahnede, kolyesini takmış olarak gördüğünde, Ryan'ın kalbi hafifledi. Fabian, bu kadar önemli bir gösteride onun hediyesini takıyorsa, ondan tamamen vazgeçmiş olamazdı.

Günlerdir, fırsat bulursa ne söyleyeceğini planlıyordu.
Görünüşe göre fırsatı gelmişti.

Fabian'ı dairesine kadar takip etti ve rahatlamış bir şekilde odaya girdi. Bu odayı bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü.

Fabian hala sahne kıyafetini giyiyordu. Makyajı da hala yüzündeydi, ancak gözlerinin etrafındaki siyah kalem biraz bulaşmıştı.

"Bana bir dakika izin verir misin?" diye sordu Fabian. "Konuşmadan önce kendimi temizlemek istiyorum."

"Tabii ki."

Ryan yatağın ucuna oturdu ve Fabian banyoda işini hallederken bekledi. On beş dakika sonra Fabian,

siyah saten bornozla, temizlenmiş yüzü ve ıslak saçlarıyla çıktı. Hâlâ kolyesini takıyordu.

Ryan güldü. "Onu hiç çıkarmaz mısın?"

Fabian gülümsedi ve ocağa doğru yürüdü. "Zorunlu olduğunda." ocak gözlerinden birinin üzerinde duran su ısıtıcısını aldı, suyla doldurdu ve tekrar ocağa koydu. "Doğrusu, bunu giydiğim ilk kez... şey. Sen biliyorsun."

Ryan biliyordu. "Bu gece giydiğine sevindim."

"Bunu görmek için orada olduğun için mutluyum." Buzdolabının üstündeki dolaptan iki kupa çıkardı ve küçük tezgahın üzerine koydu. "Nane çayı olur mu?"

"Harika olur."

Ryan sessizce izlerken Fabian çayları hazırladı. Aralarında, çay hazır olana kadar bekleyip sonra işin aslını öğreneceklerine dair sözsüz bir anlaşma varmış gibi görünüyordu.

Fabian ona buharlı bir fincan nane çayı uzattığında, Ryan'ın sinirleri yine gerilmişti. İlk konuşmayı o yapmayı planlamıştı, ama belki de bu en iyi fikir değildi. Fabian, bu gece üzerinde giysi kalıntıları olmayan sandalyeye oturdu, Ryan'a ve yatağın ucuna dönük olarak. Çıplak ayak parmakları neredeyse Ryan'ın çoraplı olanların uçları.

"Hokeyi bırakıyorum," diye patladı Ryan.

Fabian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yani, bırakıyorum. Bırakma sürecindeyim. Ama artık maçlara çıkmayacağım. Bitti."

"Vay canına. Bu... beklediğim bir şey değildi."

"Bundan sonra ne yapacağım bilmiyorum, ama param var, bu yüzden bunu düşünmek için biraz zaman ayırabilirim. Ve... iyileşebilirim."

"Sırtın nasıl?"

"Çok daha iyi. Birkaç gün izin aldım ve dinlendim."

"Sevindim."

Ryan, Fabian'ın temkinli davrandığını anlayabilirdi. Onu suçlamadı.

"Bir haftadır ağrı kesici almadım. Advil bile almadım. Hiçbir şey almadım."

Fabian dudağını ısırdı, sonra şöyle dedi: "Ne kadar aptalım. Hokey, kronik ağrı veya tıp hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve sana güvenmeliydim."

"Belki. Ama kendime her zaman güvenebileceğimden emin değilim. Her zaman takım için en iyisini yaptım ve haklısın, bazen bu, iyileşmek yerine aptalca miktarda ağrı kesici almak anlamına geliyordu. Hokey bu açıdan bencil bir spor."

Fabian ellerini fincanının etrafına koydu. "Bağımlılık geliştiriyor olsan bile, öylece çekip gitmem çok kalpsizceydi. Yardıma ve desteğe ihtiyacın vardı. Ona değil."

"Korkmuştun."

"Korkmuştum," diye düzeltti Fabian. "Ama bilmeni isterim ki... hokeyi bırakmak zorunda değilsin. Benim için, yani. Eğer bu yüzden yaptıysan..."

"Tek neden bu değil. Söylediğin doğruydu, hokey benim için iyi değil."

Fabian rahatlamış görünüyordu. "Tamam. Ama bırakmanın seninle birlikte olabilmemin tek yolu olduğunu düşünüyorsan, bu doğru değil. Bencil davranıyordum ve bu
senden talep etmek için saçma bir şeydi."

Ryan'ın kalbi hızla çarptı. "Benimle olmak mı istiyorsun?"

Fabian'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Anladın, değil mi?"

Ryan ona aptalca sırıttı, sonra kendine geldi ve söylemek istediği şeyi hatırladı. "Tamam. Söylemek istediklerimi çok düşündüm. Ve pratik yaptım. Şimdi söylemek istiyorum."

"Pratik mi yaptın?"

"Evet."

"Öyleyse, haydi dinleyelim."

Ryan ayağa kalktı ve kupasını Fabian'ın masasına koydu. "Mesele şu ki..." Durdu, şimdiden ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Son birkaç aydır..." Kahretsin. "Biliyorum, biz..." İçini çekti ve sonra sessizce küfretti.

"Ryan." Fabian ayağa kalktı ve elini onun koluna koydu. "Hiçbir şey söylemene gerek yok."

Ryan başını salladı. "Sana aşığım." Yutkundu. "Bunu söylemek zorundaydım. Sadece bunu."

Fabian dudaklarını sıktı ve gözleri parladı. Uzun ve titrek bir nefes aldı ve "Sanırım sana
Seni sevdiğimi biliyorum. Bunun ne kadar saçma geldiğini biliyorum, ama gerçek bu."

Ryan acı verecek kadar geniş bir gülümsemeyle, "O zaman seni öpebilir miyim?" dedi.

"Evet. Bir saniye." Fabian oturduğu sandalyeye tırmandı ve bu sefer üzerinde durdu. Artık Ryan'dan birkaç santim daha uzundu

bu da Ryan'ı güldürdü.

Sonra başını yukarı kaldırıp sevdiği adamı öptü. Fabian kollarını Ryan'ın boynuna doladı ve Ryan da kolunu Fabian'ın poposunun altına sokup onu sandalyeden kaldırdı, böylece onu yatağa taşıyabilecekti.

"Sırtın gerçekten daha iyi *olmuş*," dedi Fabian mutlu bir şekilde. "Evet. Sana başka neler yapabildiğini göstereyim." Fabian'ın kaşları yukarı kalktı. "Aman Tanrım!"

Ryan güldü ve onu yatağa bıraktı. "Bu şey içinde çok seksi görünüyorsun."

"Ne?" diye sordu Fabian, elini bornozunun ipeksi kumaşının üzerinde gezdirerek. "Bu mu? Beğendiğine sevindim çünkü *donuyorum*. Soğuk kış geceleri için hiç uygun değil."

"Seni ısıtacağım."

"Tabii ki ısıtacaksın. Kıyafetlerini çıkar."

* * *

"Ryan," diye mırıldandı Fabian, daha sonra, uykulu ve doymuş bir halde yatakta birbirlerine sarılmışken, "Uyluklarınla ilgili çok önemli bir sorum var."

"Neymiş o?"

"Hokey oynamayı bıraktıktan sonra onlara ne olacak?"

Ryan, Fabian'ın saçlarını okşamayı bir an için bıraktı. "Muhtemelen normal uyluklara dönüşecekler."

"Ben de ondan korkuyordum."

"Hokeyi bırakmak artık o kadar da iyi bir fikir gibi gelmiyor, değil mi?" Ryan alaycı bir şekilde sordu. "Hm. Sanırım sadece senin uzun boyun, muhteşem yüzün ve kocaman penisinle yaşamayı öğrenmem gerekecek." "Ve eğlenceli kişiliğimle."

Fabian koluna hafifçe vurdu. "Sen çok eğlencelisin." Ryan'ın üzerine yuvarlandı ve ona baktı. "Ve sen tatlısın. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Bu ayın sonunda şehir dışında birkaç konserim var. Bana eşlik etmek ister misin?"

"Uçakla mı?"

Fabian güldü. "Bağımsız bir müzisyenin seyahat bütçesini çok abartıyorsun. Hayır, araba ya da trenle gideceğim."

"Oh." Ryan gülümsedi. "Evet. Tamam. Seninle gelirim. Benim arabamı alabiliriz."

"Plak şirketim bu yaz benim için Kanada turu planlıyor. Yazı, yükselen bir yıldızla Kanada şehirleri arasında saatlerce araba sürerek geçirmek sana cazip geliyorsa, sen de gelebilirsin."

Ryan uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sevdiği adamla ülkeyi baştan başa gezmek kulağa mükemmel geliyordu. Fabian'ın
farklı şehirlerdeki seyircileri büyülemesini izlemek. Fabian'ın gösterilerinden sonra onu öpmek, sonra onu otel odasına götürmek ve onun erkek arkadaşı olmaktan ne kadar gurur duyduğunu ona göstermek.

"Ama bu sadece benimle ilgili değil," diye ekledi Fabian, Ryan'ın baş döndürücü fantezisini bozarak. "Senin neye ihtiyacın olduğunu bulacağız. Seni mutlu eden nedir, Ryan?"

O anda Ryan, kollarında tuttuğu adamdan daha fazlasına ihtiyaç duyacağını hayal edemiyordu, ama şöyle dedi: "Bilmiyorum. Ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Epilog

Fabian: İşin ne zaman bitiyor? Ryan: Bitirmek

üzereyim. Otelde misin? Fabian: Bir kafedeyim.

Ryan'a, yarısı yenmiş bir pain au chocolat'ın yanında duran bir cappuccino'nun fotoğrafını gönderdi.

yarısı yenmiş pain au chocolat'ın yanında duran bir cappuccino'nun fotoğrafını gönderdi.

Fabian: Montreal'i seviyorum.

Ryan gülümsedi. Rozanov ve Hollander'ın hayır amaçlı hokey kampında koçluk yaptığı ilk gününü tamamlamıştı ve her şey şaşırtıcı derecede iyi gitmişti. Yardımcı olmayı kabul eden bazı süperstarların yanında biraz garip hissetmişti, ama en azından Wyatt oradaydı.

Gerçi Wyatt da bu günlerde pratikte bir süperstardı. Ottawa'ya transfer olduğundan beri, zor günler geçiren takım için çok iyi oynamıştı. Ryan onun adına mutluydu.

Kampın ilk günü biraz kaotik geçmişti, herkes bunun nasıl işleyeceğini anlamaya çalışıyordu

nasıl işleyeceğini anlamaya çalışıyordu, ama eğlenceliydi. Çocuklar harikaydı ve Ryan kampın tüm cinsiyetleri kabul etmesini sevdi. Günü, on üç yaşındaki bir kızla bire bir çalışarak onun pivotunu geliştirmeye çalışarak bitirdi. Gerçek hokey becerilerini biriyle paylaşabilmek harikaydı. Gerçek hokey becerilerine *sahip olduğunu* hatırlamak harikaydı.

"Bugün iyi iş çıkardın, Pricey." Wyatt arkasına yaklaşıp omzuna elini koydu. "Mesajlaştığın Fabian mı?"

"Evet. Bir yerde pasta yiyor."

"Tanrım, sana fotoğraflarını mı gönderiyor? Bu çok acımasızca. Dinle, Roz ve Hollander nerede biliyor musun? Owen'ın annesine kaza raporunu imzalatım ama şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

"Olay raporu mu? Ne oldu?"

"Aslında pek bir şey olmadı. Soyunma odasında biraz itiş kakış oldu. Sanırım o Harper denen çocukla eski bir husumeti var."

"Oh." Ryan, on iki yaşındaki iki çocuğun ne tür bir husumeti olabileceğini hayal edemiyordu. "Ben senin için alabilirim. Onlara veririm."

"Teşekkürler dostum. Lisa beni bekliyor, yarın görüşürüz, tamam mı?" Ryan'a kağıdı uzattı ve koşarak uzaklaştı.

Ryan, bulunduğu koridorun bir ucuna, sonra da diğer ucuna baktı. Rozanov ve Hollander'ın kullandığı bir tür ofis olduğundan oldukça emindi. Belki ikisinden biri oradaydı.

Bir yön seçti ve yürümeye başladı. Rozanov'un teklifini kabul edip bu kampta koçluk yapmaya karar verdiği için mutluydu. Ilya'nın onu ikna etmesi çok zaman almıştı, ama Ryan, Fabian, ailesi, Colleen ve terapisti ile uzun uzun konuştuktan sonra, hokeyin kendisine sunabileceği bir şey olup olmadığını görmek için bunun iyi bir yol olacağına karar vermişti.

Bir tür çocuk eğitimi programına katılmayı ciddi olarak düşünüyordu. Ya da belki bir beden eğitimi programı. Çocuklarla çalışmayı ve aktif olmayı seviyordu. Hokeyi herkes için olumlu ve kapsayıcı bir şey haline getirme fikrini *gerçekten* çok beğenmişti.
tutkuyla bağlı olabileceği bir amaçtı.

Koridorun sonundaki odadan Rozanov'un kendine özgü sesini duydu — ağır aksanlı, alaycı bir ses tonu. Sese doğru ilerledi, ama ikinci bir ses duyunca durdu. Bu ses daha öfkeli bir ses tonundaydı. Hollander'ın sesi gibi geliyordu.

Biraz daha yaklaştı ve Shane Hollander olduğunu doğrulayabildi, Rozanov ile tartışıyor gibi görünüyordu. Aslında bu pek de sürpriz değildi. Ryan, onların birbirlerinden hoşlandıkları gerçeğini hâlâ kabullenememişti.

Tartışma sona erdi, Ryan kapıya gitti. Kapıyı itmeden önce çalması gerekirdi, çünkü gördüğü şey Ilya'nın Shane'i duvara sıkıştırmasıydı.
Shane'i duvara sıkıştırıyordu.

Ağzı Shane'in ağzındaydı.

Shane onu ilk gördü ve hemen Ilya'yı kendinden uzaklaştırdı. Ilya, Shane kadar paniklemeden, içeri giren kişinin kim olduğunu görmek için döndü.

"Price," dedi Ilya sakin bir şekilde. "Ne haber?"

Shane kızarmış bir şekilde kamp müdürü polo gömleğinin önünü düzeltiyordu.

"Biraz evrak işim var. Wyatt verdi. Senin için."

"Teşekkürler," dedi Shane. "Masaya koyabilirsin. Ve, şey, az önce gördüğün şey hakkında..."

Ilya gözlerini devirdi ve Ryan'dan kağıdı aldı. "*Kimseye söylemeyecek*, Shane. Sakin ol lan." Ryan'a, *kimseye söylemeyeceksin, değil mi?* diyen sorgulayıcı bir bakış attı.

"Hayır. Kimseye söylemeyeceğim. Senin, şey..."

"İş yerinde öpüşmek mi? Evet. Bu kötü olur," dedi Ilya eğlenerek gülümsedi. Shane bir daha asla gülümsemeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Sende ne bulduğumu bilmiyorum," diye homurdandı

Shane. "Evet. Bunu her gün söylüyorsun."

Ryan onlara gülümsemeden edemedi. Aniden her şey çok daha mantıklı gelmeye başladı. "Sırrın bende güvende," diye söz verdi.

Utanmış ama aynı zamanda kendi erkek arkadaşını görmek için çok hevesli bir şekilde aceleyle oradan ayrıldı. O ve Fabian bir hafta burada kalacaklardı, sonra Fabian'ın birkaç konser vermesi ve ikisinin de aileleriyle vakit geçirebilmesi için Atlantik Kanada'ya gideceklerdi.

Ryan, Fabian'ın ailesiyle nasıl geçineceklerinden emin değildi. Salahs onların çıktığını biliyordu, ama Fabian, onları şahsen görmeden buna inanmayacaklarını söyledi. Ne olursa olsun, Ryan Fabian'ın yanında olacaktı.

Fabian'ı otellerinin dışındaki bir bankta otururken buldu. Mavi çiçek desenli tulumu, kocaman siyah güneş gözlüğü ve parlak sarı espadril ayakkabılarıyla çok yakışıklı görünüyordu. Ryan ise eşofman şortu, parmak arası terlik ve gri kamp tişörtü giyiyordu.

Fabian onu görünce ayağa kalktı ve ona küçük beyaz bir çanta uzattı. "Sana bademli kruvasan aldım."

Ryan çantanın içine baktı. "Bir ısırık alınmış halde satmaları garip."

"*Biliyorum*! Şikayet etmeliyim."

Ryan onu kaldırımda öptü. "Güzel kokuyorsun." "Holt Renfrew'da

birkaç parfüm denemiş olabilirim."

Ryan yüzünü Fabian'ın boynuna gömdü ve derin bir nefes aldı. "Bunu beğendim. Sen mi aldın?"

"Hayır, hayatım. Bu senin işin."

Ryan gülümsedi ve boynunu öptü. "O zaman güzel bir gün geçirdin mi?"

"Evet, ama hava çok sıcak ve klimalı otel odamıza çekilmeyi umuyordum."

"İyi fikir. Akşam yemeği için bir fikrin var mı? Pastane dışında, yani."

"Hiçbir şey. Ama... sana gösterecek bir şeyim var." Ryan'a telefonunu uzattı. "Ne düşündüğünü söyle."

Ryan resim galerisini karıştırdı. Hepsi Village yakınlarındaki küçük bir konağın odalarının fotoğraflarıydı. "Bu satılık mı?"

Fabian dudağını ısırdı. "Ucuz değil."

Ryan galeriyi kapattı ve fiyatı baktı. Yüksek katlı dairesinin fiyatının neredeyse yarısı kadardı. "Bunu yapabiliriz."

"Yapabilir miyiz? Vanessa ve Tarek bizim için kontrol edip, almaya değer olup olmadığını bana haber verecekler."

Ryan, Fabian'ın bu odaları renkli ve süslü biblolarla doldurması fikrini çok sevdi. Fabian'la bir yuva ve bir hayat kurma fikrini çok sevdi. Nerede yaşadıkları umurunda değildi, ama Fabian'ın arkadaşlarına yakın olmak istediğini biliyordu. Topluluğuna yakın olmak istediğini. Ryan, bu saçma sapan yüksek emlak fiyatları anlamına gelse bile, bunu yapmaktan mutluluk duyuyordu.

El ele tutuşarak sürgülü cam kapılardan geçerek otel lobisine girdiler, Fabian şakacı bir şekilde birleşik kollarını sallıyordu.

"Anneme ve babama söyleme," dedi, "ama ben büyürken hokey oyuncularını evlerine kabul ettikleri için onlara çok minnettarım."

Ryan güldü. "Buna inanmak zor."

"Eminim oğulları için çöpçatanlık yapma niyetinde değillerdi, ama kesinlikle işe yaradı."

"Öyle oldu."

"Belki düğünümüzde onlara teşekkür ederim."

Ryan, bu fikri saçma bulmuş gibi burun kıvırdı. Sanki Fabian, albüm lansman konseri sonrasında ona sarıldığı andan itibaren evlenme teklif etmeyi düşünmüyormuş gibi.

Asansörü beklerken, Ryan sevimli tulumuyla Fabian'ı açıkça süzdü. İnce çıplak bacakları ve kolları dikkatini tamamen dağıttı.
Fabian, Ryan'ın ilgisini fark etmiş olmalıydı, çünkü dudaklarını yaladı ve muhtemelen onunla göz göze geldi. Güneş gözlüğü yüzünün çoğunu kapladığı için bunu anlamak zordu.

Asansörde yalnız kaldıklarında, Fabian tulum şortunun kumaşını gerginleştiren bariz ereksiyona alaycı bir şekilde baktı. "Harika. Bak ne yaptın."

Ryan güldü ve Fabian'ın sorununu hafifletmek için yapabileceği tüm yolları düşündü.

"Umarım mutlusundur," diye azarladı Fabian. Ryan sırıttı. "Gerçekten mutluyum."

* * * * *

Yorumlar, harika kitapları tanıtmak için paha biçilmez bir araçtır. Bu kitap veya Carina Press'in diğer kitapları hakkında, favori perakendeci veya yorum sitesinde dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

Tough Guy'ı *sevdiniz mi? Rachel Reid'in diğer kitaplarını okumak için* www.rachelreidwrites.com *adresindeki web sitesini ziyaret edin.*

Teşekkür

Öncelikle, kitaplarımı çok daha iyi hale getiren Mackenzie Walton'a teşekkür etmek istiyorum. En iyi editörü bulduğum için gerçekten çok şanslıyım. Ayrıca, birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım Carina Press ekibinin tümüne teşekkür etmek istiyorum.

Ayrıca, özellikle ilk taslağı ona yüksek sesle okurken bana destek olan ve cesaret veren eşim Matt'e de teşekkür etmek istiyorum.

Son olarak, zihinsel sağlık, bağımlılık, fobiler ve takım sporlarını birçok insan için zorlaştıran zehirli erkeklik kültürü ile ilgili kendi mücadelelerini cesurca ve dürüstçe dile getiren veya yazan tüm profesyonel sporculara, özellikle hokey oyuncularına büyük bir teşekkür etmek istiyorum.

Yazar Hakkında

Rachel Reid, hayatı boyunca Kanada'nın Nova Scotia eyaletinde yaşamıştır ve muhtemelen
bunu yapmaya devam ediyor. İki sıkıcı diploması ve iki ilginç oğlu var. Çocukluğundan beri hokey hayranıdır, ancak ne yazık ki kendisi NHL'ye giremedi. Seksi erkeklerin seksi şeyler yaptığı ve havalı kadınların harika olduğu kitapları seviyor.

Rachel'ı Instagram'da @rachelreidwrites ve Twitter'da @akaRachelReid, adreslerinden takip edebilirsiniz. Hokey oyuncuları hakkında heyecan verici paylaşımları seviyorsanız ve her zaman okuduğu kitapları takip etmek istiyorsanız Goodreads'te de onu takip edebilirsiniz. Daha fazla yazı yazdığı web sitesi ve blogu
www.rachelreidwrites.com.

Şimdi Carina Press ve Rachel Reid'den temin edilebilir.

Shane Hollander'ın oyununa hiçbir şey engel olamaz, kesinlikle nefret etmekten hoşlandığı seksi rakibi de.

Heated Rivalry *kitabından bir alıntı okumak için devam edin.*

Shane Hollander, kendine izin verdiği kadar kaybetmeye çok yakındı.

O, şimdiye kadar oynadığı en sinir bozucu hokey maçlarından birinde iki periyot ve on iki dakika boyunca acı çekmişti. Montreal Voyageurs takımının ezeli rakibi Boston Bears'a karşı evinde muhteşem bir galibiyet alması gerekirdi. Bunun yerine, saatte sekiz dakikadan az bir süre kalmışken skor 4-1 Boston lehineyken, yorucu bir aşağılanma yaşandı. Shane en az beş güzel gol şansı yakalamıştı. Asla kaçırmaması gereken şutlar atmıştı. Ama kaçırmıştı. Ve Bears, Voyageurs'un hatalarından yararlanmıştı.

Bir adam herkesten daha fazla yararlanmıştı. Montreal'de en çok nefret edilen adam: Ilya Rozanov. Montreal ve Boston NHL takımları arasındaki neredeyse yüzyıllık rekabet, son altı sezonda Hollander ve Rozanov tarafından kişileştirilmişti. Yoğun düşmanlıkları, en uzak ve en ucuz koltuklarda oturan en uzak ve en ucuz koltuklarda oturan taraftarlar için bile açıktı.

Hollander, yüzleşme çemberinde eğildi ve hakem, Rus oyuncunun maçtaki ikinci golünün ardından puck'ı düşürmeye hazırlanırken Rozanov'la karşı karşıya geldi.

"İyi bir gece geçiriyor musun?" diye sordu Rozanov neşeyle. Ela gözleri, her zamanki gibi saçma sapan konuşurken parıldıyordu.

"Siktir git," diye homurdandı Hollander.

"Hala hat trick yapma şansın var bence," diye düşündü Rozanov, İngilizcesi

kalın aksanı ve ağızlığı nedeniyle zar zor anlaşılıyordu.

anlaşılırdı. "Şimdi mi yapayım, yoksa son dakikaya kadar bekleyim mi? Öyle daha heyecanlı olur, değil mi?"

Hollander dişliğini sıkarak cevap vermedi.

"Kapa çeneni, Rozanov," dedi hakem. "Son uyarı."

Rozanov konuşmayı kesti, ama Hollander'ı sinirlendirmek için daha etkili bir yol buldu: göz *kırptı*.

Ve sonra yüzleşmeyi kazandı.

* * *

"Siktir!" Voyageurs'un dev Haitili-Kanadalı savunma oyuncusu Jean-Jacques Boiziau, sopasını soyunma odasının duvarına fırlattı.

"Yeter artık, J.J.," dedi Shane, ama sözlerinin arkasında gerçek bir tehdit yoktu. Kimseyle kavga etmeye, hatta tartışmaya bile niyeti olmadığını açıkça belirtmek için soyunma odasındaki koltuğuna çöktü.

Shane'in sol kanat oyuncusu Hayden Pike, her zamanki gibi yanındaki bankta oturdu. "İyi misin?" diye sordu Hayden sessizce.

"Tabii," dedi Shane düz bir sesle. Başını arkasına yaslayarak soğuk duvara değene kadar geriye eğdi ve gözlerini kapattı.

Montreal hokey hayranlarını *"tutkulu"* kelimesiyle tanımlamak yetersiz kalır. Montreal, Voyageurs'u absürt bir noktaya kadar seviyordu.
Onların stadyumu, deplasman takımları için oynaması en zor yerlerden biriydi. çünkü sadece ligin en iyi takımlarından biriyle değil, aynı zamanda ligin en gürültülü taraftarlarıyla da karşı karşıya kaldılar. Taraftarlar, sevdikleri takıma ne kadar hayal kırıklığına uğradıklarını açıkça belli etmekten de çekinmediler.

Ancak Montreal taraftarları, bu gece olduğu gibi gerçekten yıkıldıklarında, neredeyse sessiz kalıyorlardı. Ve bu, Shane Hollander'ın en sevmediği seslerden biriydi.

"Ne güzel olurdu biliyor musun?" diye sordu Hayden. "*The Purge* filmini biliyor musun? Bir geceliğine, hiçbir sonuçla karşılaşmadan istediğin kanunu çiğneyebildiğin film."

"Bir nevi," dedi Shane.

"Dostum, bu gerçek olsaydı, Rozanov'u öldürürdüm."

Shane güldü. O kendini beğenmiş Rus'un suratını pataklamanın en azından biraz tatmin edici olacağına katılmamak mümkün değildi.

Koçları odaya girdi ve olağanüstü bir sakinlikle hayal kırıklığını dile getirdi. Sezonun başındaydılar; bu, Boston'la oynadıkları ilk
ve çoğu maçta iyi oynamışlardı. Bu bir aksilikti. Devam edeceklerdi.

Sonra basınla yüzleşme zamanı gelmişti. O anda Shane, odaya aç kurtlar sürüsü girmesini tercih ederdi, ama gazetecilerden kaçınmanın mümkün olmadığını biliyordu. Her maçtan sonra, özellikle de Rozanov ile karşılaştığı maçlardan sonra, gazeteciler hep onunla konuşmak isterdi.

Terden sırılsıklam olan formayı başından çıkardı, böylece CCM markalı atletik iç çamaşırı kameralara görünür olacaktı. Bu, sponsorluk sözleşmesinin bir parçasıydı

sözleşmesinin bir parçasıydı.

Etrafında yarım daire şeklinde kameralar, ışıklar ve mikrofonlar oluşturuldu.

"Merhaba arkadaşlar," dedi Shane yorgun bir sesle.

Sıkıcı sorular sordular ve Shane sıkıcı cevaplar verdi. Ne diyebilirdi ki? Kaybetmişlerdi. Bu bir hokey maçıydı ve bir takım kaybetmişti, o takım da onun takımıydı.

"Rozanov'un az önce senin hakkında ne dediğini bilmek ister misin?" diye sordu gazetecilerden biri neşeyle.

"Güzel bir şey, sanırım."

"Bu gece senin oynamanı dilediğini söyledi."

Gazeteciler sessizce bekliyorlardı.

Shane burnunu çekip başını salladı. "Üç hafta sonra Boston'da oynayacağız. Ona *kesinlikle* o maça katılacağımı söyleyebilirsiniz."

Muhabirler, Hollander ile Rozanov arasındaki geceye ait ses kaydını elde ettikleri için sevinçle güldüler.

Rozanov'un ses kaydını elde ettikleri için sevindiler.

Bir saat sonra, duşunu alıp giyinip nihayet yalnız kaldığında, Shane arabasıyla eve gitti. Westmount'taki penthouse'una değil, kimsenin bilmediği eve.

Shane, Plateau'daki küçük apartman dairesinde yılda sadece birkaç gece geçiriyordu. Tamamen mahremiyet istediğinde gittiği yer orasıydı.

Üç katlı binanın arkasındaki küçük otoparka park etti, arka kapıdan içeri girdi ve hızla merdivenleri çıkarak en üst kata çıktı. Diğer iki katın boş olduğunu biliyordu çünkü onlar da ona aitti. Alt kat, birkaç saat önce kapanmış olan lüks bir mutfak eşyaları mağazasına kiralanmıştı.

Üçüncü kattaki daire, tam da göründüğü gibiydi: profesyonel bir ev dekoratörü tarafından dekore edilmiş bir demo daire. Teknik olarak, bu daire, bu daireyi ve altındaki daireyi satmak için kullanılacak olan daireydi. Tabii Shane satmak isterse. Kendine, bunu kesinlikle yapacağını söyledi. Yakında.

Üç yıldan fazladır kendine bunu söylüyordu.

Paslanmaz çelik buzdolabına gitti ve beş şişe biradan birini çıkardı — tertemiz buzdolabında bulunan tek şey buydu. Kapağını açtı ve oturma odasındaki siyah deri koltuğa oturdu.

Sessizce oturdu ve bu tür gecelerde midesinin bulantısını görmezden gelmeye çalıştı. Alkolün en azından kendine duyduğu hayal kırıklığını hafifletmesini umarak birasını hızlıca içti.

en azından kendine duyduğu hayal kırıklığını uyuşturmasını umarak. Kendi zayıflığına duyduğu tiksinti

Kendi zayıflığına duyduğu tiksinti. Bu karışıklığı düzeltmek için hiçbir şey yapmayacağını bildiği için bu duyguyu uyuşturması gerekiyordu. Altı yıldan fazla bir süredir deniyordu.

Kapı neredeyse kırk dakika sonra çalındı. Shane kendini gitmeye neredeyse ikna edecek kadar uzun bir süre geçmişti. Bu aptallığa bir son vermek için. Ama tabii ki gitmedi. Ve kapı çalındığında

Saatler sonra bile Shane hala o kanepede oturmuş, onu bekliyor olacaktı.

Kapıyı açtı. "Neden bu kadar geciktin?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Kutlama yapıyorduk. Bu gece büyük bir galibiyet aldık, biliyorsun."

Shane, uzun boylu, sırıtan Rus adamı daireye almak için geri çekildi.

"Mümkün olduğunca çabuk ayrıldım," dedi Rozanov, ses tonu daha az alaycıydı. "Dikkat çekmek istemedim, tamam mı?"

"Tabii."

Ve bu, Rozanov'un ağzı Shane'in ağzına çarpmadan önce Shane'in söylediği son kelimeydi.

Shane, deri ceketini iki eliyle kavradı ve Rozanov'u nefes nefese öperken onu kendine doğru çekti. "Ne kadar vaktin var?" Shane, nefes almak için ayrıldıklarında hızlıca sordu.

"İki saat, belki?"

"Siktir." Rozanov'u tekrar öptü, sert ve açgözlü bir şekilde. Tanrım, buna ihtiyacı vardı.

Bu korkunç, berbat şeye.

"Bira tadı var ağzında," dedi Rozanov.

"Sen de çiğnediğin o berbat sakız gibi tadı var."

"Sigara içmemem için!"

"Kapa çeneni."

Yatak odasına ulaşana kadar birbirleriyle boğuştular ve manevralar yaptılar, sonra Shane Rozanov'u sertçe duvara itti ve onu öpmeye devam etti. Rakibinin dilinin ağzında tanıdık kayışını hissetti ve kendi dilini, kim bilir kaç kez düzeltilmiş ve değiştirilmiş dişlerin üzerinde kaydırdı.

Bu gece çok şey istiyordu, ama çok şey için zamanları yoktu. Rozanov onu yakaladı ve yatağa itti; Shane, diğer adamın ceketini yere atıp tişörtünü başından çıkardığını izledi. Rozanov'un boynunda eğri bir şekilde asılı duran altın bir zincir vardı, parlak haç, ünlü (saçma) grizzly ayı dövmesinin hemen üstünde, sol köprücük kemiğinin üzerinde duruyordu

Shane daha sonra bununla dalga geçecekti. Şu anda tek yapabileceği, Rozanov'un kıyafetlerini çıkarmasını izlemek ve geç de olsa kendisinin de aynısını yapması gerektiğini fark etmekti.

İkisi de her şeylerini çıkardılar ve Rozanov Shane'in üzerine düştü, onu öperek elini aşağıya doğru hareket ettirip, utanç verici derecede sertleşmiş penisini kavradı. Shane, onun dokunuşuna karşılık olarak sırtını kavisledi ve aptalca, çaresiz sesler çıkardı.

"Merak etme, Hollander," dedi Rozanov, dudakları Shane'in kulağına değerek, "Seni istediğin gibi sikeceğim, tamam mı?"

"Evet," Shane rahatlama ve aşağılanma karışımı bir duygu ile nefes verdi.

Rozanov vücudunu aşağı doğru kaydırdı, öpüp, emip, yaladı, ta ki Shane'in penisine ulaşana kadar. Daha fazla alay etmedi. Onu ağzına aldı ve Shane, binada yalnız oldukları için minnettardı, çünkü inlemesi, seyrek dekore edilmiş odada yankılanıyordu.

Gözlemleyebilmek için dirseklerinin üzerine yaslandı. Bir kısmı uzanıp gözlerini kapatmak ve Ilya Rozanov dışında başka birinin İlya Rozanov dışında *biri* olduğunu düşünmek istedi. Ama çoğu, *tam olarak* kim olduğunu görmek istiyordu.

Rozanov çarpıcı bir adamdı. Her zaman dağınık olan açık kahverengi bukleleri, eğlenceli ela gözlerine ve koyu, kalın kaşlarının üzerine düşüyordu. Güçlü çenesi ve çukur çenesi sakallarla kaplıydı. Gülümsemesi eğri ve tembeldi ve dişlerinin çoğu gerçek olmadığı için doğal olmayan bir beyazlığa sahipti.

Burnu birkaç kez kırıldığı için eğriydi, ama bu lanet şey onu daha da sert göstermişti. Boston'da yaşayan bir Rus için cildi olması gerekenden çok daha altın rengiydi.

Shane ondan nefret ediyordu. Ama Rozanov sakso çekmede gerçekten çok iyiydi ve Shane, nedense, buna razıydı.

Shane *bundan* nefret ediyordu, ama bunu korumak için büyük çaba sarf etmişti ve Rozanov istekli olduğu sürece bunu yapmaya devam edecekti. Hayatları olduğu gibi, bunu elde etmek kolay bir şey değildi. Belki de yedi yıl önce başladıklarında, hayatlarının, ünlü rekabetlerinin şu anda geldiği noktaya ulaşacağını beklemiyorlardı. Belki de şimdiye kadar durmaları gerekirdi. Ama, yanlış olmasına rağmen, bu rahatlatıcıydı. Bu tanıdıktı. Ve ikisi için de güvenli olabilecek en yakın şeydi.

Hepsi bu kadardı.

Rozanov yetenekli ağzını Shane'in penisine çalıştırdı ve Shane, iyi donanımlı komodinden kayganlaştırıcıyı yatağın üzerine attı. Rozanov, yaptığı şeyi durdurmadan onu aldı ve Shane'i açmak için parmaklarına biraz döktü.

Bu, Shane'in en sevdiği kısım değildi çünkü kendini çok savunmasız hissediyordu. Her birlikte olduklarında kendini zayıf ve gülünç hissediyordu, ama Rozanov parmaklarını içine soktuğunda bunu her zaman en şiddetli şekilde hissediyordu. Sonuç olarak, hazırlık genellikle biraz zaman alıyordu.

Rozanov ise her zaman tamamen rahat görünüyordu. Bu konuda iyiydi ve bunun farkındaydı. Shane'in penisini ağzından çıkarırken, başını yalayarak Shane'in vücuduna bir sarsıntı gönderdi ve "Rahatla, tamam mı? Fazla zaman yok, ama yeterli," dedi.

Shane derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. Buz üzerindeyken o sesi çok nefret ediyordu, televizyonda gördüğü röportajlarda Rozanov'un onu iğrenç, alaycı bir tonla alay etmesinden nefret ediyordu. Ama burada, bu yatakta, Rozanov'un sesi sabırlı ve nazikti, sesi yumuşaktı ve aksanı kutu gibi İngilizce kelimeleri zarif bir şekilde sarıyordu.

Rozanov güçlü parmaklarıyla onu açarken ve bacaklarının içlerine ağzı açık öpücükler kondururken Shane rahatladı. Hazır olduğunda, Shane sessizce Rozanov'a bir prezervatif uzattı, sonra yuvarlandı ve
Dizlerinin üzerine çöktü. Rozanov'a bakamıyordu. Bu gece değil. O aşağılayıcı yenilgiden sonra değil.

Rozanov bunu anlamış gibiydi. Onu dikkatlice içine aldı, geçmişte birçok kez yaptığı gibi sert davranmadı. Yavaş ve düşünceliydi. Shane, Rozanov içeri girerken onu sabit tutan büyük ellerin kalçalarında ve belinde olduğunu hissetti. Hatta Rozanov'un başparmaklarının belinin alt kısmını nazikçe okşadığını hissetti.

"İşte. İstediğin buydu, değil mi?"

"Evet." Çünkü öyleydi. Her zaman istediği şey buydu.

Rozanov hareket etmeye başladı ve Shane çığlık attı. Pes edip inlemeye, nefes nefese kalmaya ve daha fazlasını istemeye başlaması hiç uzun sürmedi.

"Siktir, Hollander. Sen bunu seviyorsun."

Shane, yüzü kıpkırmızı olduğundan emin olarak, dönerek cevap verdi. Ama bunu inkar edemedi.

.

Rozanov, güçlü bir eliyle omuzlarını sıkıca bastırarak onu sertçe sikti
. İkisi de *yüksek sesle* inliyorlardı ve binada ikisinden başka kimse olmadığını bilmiyor olsaydı

Shane bu konuda endişelenirdi. Ama burada kendini güvende hissediyordu, bu yüzden kendini bıraktı. Her itişte çığlık attı ve belki de Rozanov'un adını birçok kez söyledi.

Shane, kimsenin onları duymadığını umuyordu.

Rozanov, Shane'in sikini kaygan eliyle tutmak için arkasına uzandığında, Shane boşalmak için çaresizce ona karşı itmeye başladı.
Bu noktada, neden bundan vazgeçemeyeceğini her zaman hatırlıyordu. Bu çok güzeldi.

"Beni almaya gelecek misin, Hollander?"

Hollander gelecekti. Ve geldi. Yatağı yumrukladı, yüksek sesle küfretti ve Rozanov'un yumruğunu boşalmasıyla kapladı.

Rozanov arkasında hızlandı ve her itişte Shane'in vücuduna artçı sarsıntılar gönderdi. Shane için bu artık dayanılmaz hale gelmişken, Rozanov durdu, haykırdı ve içinde nabız gibi atmaya başladı.

Sonra, yan yana sırt üstü uzandılar ve Shane, tanıdık suçluluk ve utanç duygusunun içini kapladığını hissetti.

"Eh, bu gece *bir şeyde* kazandın," diye düşündü Rozanov.

"Tanrım. Siktir git." Shane kolunu kaldırıp ona orta parmak göstermeye çalıştı, ama Rozanov bileğini yakaladı ve Shane'i göğsünün üzerine çekerek ona yukarıdan bakmasını sağladı. Rozanov, Shane'in bakışlarını karşılarken şakacı sırıtışı kayboldu ve Shane aniden nefes alamadığını hissetti.

"Hâlâ o aptal dövme duruyor, görüyorum," dedi Shane, olan biten her neyse, dikkatini başka yöne çekmek için çabucak.

"Ah," dedi Rozanov, yüzüne yine o iğrenç küçük sırıtış geri dönmüştü. "Seni özlemiş."

Shane burnunu çektirdi.

"*Özledi*," diye ısrar etti Rozanov. "Ona bir öpücük ver."

Shane gözlerini devirdi, ama başını Rozanov'un göğsüne eğdi. Ancak dudaklarını dövmeye bastırmak yerine, Rozanov'un meme ucunu dişlerinin arasına hafifçe sıkıştırdı ve çekti.

"Siktir," dedi Rozanov, dişlerinin arasından hava emerek.

Özür olarak ve ayrıca Shane bunun onu daha da tahrik edeceğini bildiği için, hassas meme ucunu diliyle okşadı. Rozanov elini Shane'in saçlarına koydu ve dudaklarını tekrar birleştirdi. Uzun, tuhaf bir şekilde şefkatli bir öpücükten sonra, Shane başını kaldırdı ve Rozanov'un yine ona çok ciddi bir şekilde baktığını gördü. Yutkundu, ama Rozanov

saçlarını parmaklarıyla okşarken hiçbir şey söylemedi. Yüzünde hissettiği korkunun görünmemesini umdu.

"Sen çok güzelsin," dedi Rozanov aniden. Çok doğal bir şekilde söyledi.

Shane nasıl tepki vereceğini bilemedi. Birbirlerine böyle *şeyler söylemezlerdi*. Öyle değil.

"*Cosmopolitan'a* göre NHL'deki en seksi erkek," diye şaka yaptı Shane. Rozanov'la konuşmanın tek yolu buydu, ona küfürler yağdırmak dışında. küfürler savurmaktan başka.

"Onlar aptallar," dedi Rozanov, büyüsü bozulmuş bir şekilde. "Beni beşinci sıraya koydular. Beşinci!"

"Bu cömert bir seçim gibi görünüyor."

Rozanov yuvarlandı ve Shane'i yatağa yapıştırdı. Shane ona bakarak güldü.

"Gitmem gerek," dedi Rozanov, gerçekten pişmanmış gibi konuşuyordu. "Önce duş alacağım, sonra otele dönmem gerek."

"Biliyorum."

Birlikte duş aldılar ve Shane, Rozanov'u tatmadan bırakamayacağı için dizlerinin üzerine çöktü. Rozanov, geniş yağmur duşunda Shane'in üzerine eğilirken onayını mırıldandı. Güçlü elleriyle Shane'in başını okşadı ve uzun parmakları ıslak saçlarına dolandı. Shane gözlerini yukarı çevirdi ve Rozanov'un o lanet olası çarpık gülümsemesiyle kendisine baktığını gördü. Shane hemen gözlerini kapattı ve yanaklarının kızardığını hissetti ve utanç verici bir şekilde kendi penisinin sertleştiğini hissetti.

Sikişmeyi bu kadar çok sevmesi, ağzına sik sokulmasını sevmesi yeterince kötüydü. Ama bunun *bu* orospu çocuğu olması, nadiren de olsa öyle olmadığı zamanlarda Shane'in tatminsiz kalması...

Belki de bu *sadece* uygun olduğu için değildi. Ama bu, Shane'in düşünmek istemediği bir şeydi.

Rozanov'u doruğa getirdi ve sonra çekildi, adamın boşalmasını çenesine, dudaklarına ve muhtemelen boynuna aldı. Kanıtlar hızla yıkandı, giderden aşağı aktı ve Shane duş duvarına yaslanarak oturur pozisyona geri düştü. Ellerini yüzüne sürdü ve dizlerini kendine çekti. Rozanov'un Rusça nefes nefese kaldığını duydu.

"Kahretsin," dedi Rozanov, Shane'in oturduğu yerin karşısındaki fayanslara başını yaslayarak ayakta durmaya devam etti. "Bunu çalışıyor muydun,

Hollander?"

"Hayır," diye homurdandı Shane.

"Hayır mı? Benim için sakladın mı?"

Shane cevap vermedi, bu da onaylamış gibi bir şeydi.

Rozanov güldü. "Seks yapman lazım, Hollander. Birkaç ayda bir hızlı bir seks için beklemek sağlıklı değil."

"Beklemiyorum," dedi Shane. Bu tam olarak bir yalan değildi. Açıkçası yüzde yüz heteroseksüel değildi, ama kadınlarla seks yapmak onu *tiksindirmiyordu*. Sadece erkekler gibi onu tatmin etmiyordu.

Özellikle bir erkek.

Ama kadınlar güvenli, kolay ve *her* yerdeydi. Ve belki denemeye devam ederse, tek bir geceden fazla vakit geçirmek isteyeceği birini bulabilirdi. Sonunda bu her neyse ona bir son verebilecek birini.

Rozanov suyu kapattı ve elini uzattı. Shane gözlerini devirdi ve elini tuttu, Rozanov'un onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Göğüs göğüse durdular ve Shane, Rozanov'un saçlarından omzuna ve göbeğine doğru damlayan suyu izledi.

Rozanov elini Shane'in yüzüne koydu ve başını yukarı kaldırdı. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle ona sevgiyle baktı ve sonra onu öptü.

"Seni mahvettim," dedi Rozanov ayrıldıklarında. "Başka kimse olmaz."

"Tanrım, siktir git."

"Ağzın ne kadar da bozuk."

"Sakın söyleme."

"Benim üzerimdeyken daha çok hoşuma gidiyordu."

"Lanet olsun, Rozanov." Shane diğer adamı duş duvarına itti ve onu agresif bir şekilde öptü. Her zaman böyleydi. Birisi ya da ikisi de pes edene kadar birbirlerini itip kakıyor, küfrediyor ve kontrol için savaşıyorlardı.
pes edip ikisinin de arzuladığı rahatlamaya izin verene kadar.

"Gitmem gerek," dedi Rozanov, ama bunu söylerken bile dişlerini Shane'in çenesine sürtüyordu.

"Biliyorum."

"Üzgünüm."

"Neden? Umurumda değil. Zaten bitti bu iş, değil mi?"

Rozanov onu öpmeyi bıraktı ve düşünerek ona baktı. "Sanırım öyle."

Duşu terk edip hızla giyindiler. Shane yatağın üstündeki yorganı çıkarıp çamaşır makinesine attı. Burayı bulduğu gibi tertemiz bırakacaktı.

"Üç hafta sonra," dedi Rozanov, kapıda durmuş, çıkmaya hazır bir şekilde.

"Evet."

Rozanov başını salladı ve Shane bununla biteceğini sandı, ama sonra diğer adam sırıttı ve "Bu gece ben miydim?" dedi.

"Neydin?"

"Dikkatini dağıttım. Bu gece buzda."

Shane, onun ne demek istediğini anlamak için bir an bekledi. "Siktir git."

Rozanov'un gülümsemesi genişledi. "Hiç oynayamadın, sikimi düşünerek, değil mi?"

"İyi geceler, Rozanov."

Rozanov kapıdan çıkarken ona bir öpücük gönderdi ve Shane'i öfkeli ve garip bir şekilde rahatlamış bir halde bıraktı. Birbirlerinden hoşlanmadıklarını hatırlatmak iyi olmuştu.

Shane buzdolabından bir bira daha çıkardı ve kanepeye oturup yorganın temizlenmesini beklemeye başladı. Saat geç olmuştu ve çok yorgundu, ama burada uyumayacaktı. Bu binayı satmak için bir emlakçı ile konuşması gerekiyordu.

Binayı satacak ve Boston'da maçları olduğunda lanet olası otel odasında kalacak, geceleri Rozanov'un çatı katına kaçmayacaktı. Buna bir son verecek ve hayatına devam edecekti.

Bu planı yaparken, parmak uçlarını dudaklarına dokundurduğunu fark etti. dudaklarını parmak uçlarıyla okşadığını fark etti. Diğer adamın dudaklarının dudaklarına bastırdığı anın hatırası yüzünden dudakları hâlâ karıncalanıyordu.

Bunu sona erdirmek için planlar yapmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Bu teklif devam ettiği sürece, Shane asla hayır diyemeyecekti.

Telif hakkı © 2019 Rachelle Goguen

Carina Press Romance Promise'ı tanıtıyoruz!

Carina Press ekibinin tüm üyelerinin ortak bir özelliği var: Hepimiz romantizm okuyucularıyız ve bu türe uzun zamandır aşığız. Ve okuyucuların bir romantizmde ne aradığını biliyoruz: sonsuza kadar mutlu (HEA) ya da şimdilik mutlu (HFN) bir sonun garantisi. Bunu göz önünde bulundurarak, ***Carina Press Romance Promise'ı*** başlatıyoruz. Kapak metnimizde/kitap açıklamasında bu kelimelerle etiketlenmiş bir kitap gördüğünüzde, siz okuyuculara çok önemli bir söz veriyoruz:

Bu kitap, olay örgüsünün merkezinde bir romantizm barındırır ve HEA veya HFN ile biter.

Basit, değil mi? Ama çok önemli, biliyoruz!

Carina Press Romance Promise'ı arayın ve romantizm türünün özünü anladığımızdan emin olarak tek tıklamayla satın alın!

Carina Press kitap açıklamalarında şu satırı arayın:

Güvenle tek tıklama. Bu kitap, ***Carina Press Romance Promise'ın*** *bir parçasıdır****:*** *aradığınız tüm romantizm, HEA/HFN ile birlikte. Bu bir Söz veriyoruz!*

Daha fazla bilgi için CarinaPress.com/RomancePromise adresini ziyaret edin.

Daha fazla bilgi için CarinaPress.com
adresini ziyaret edin.

Yazar Rachel Reid'in Game Changers serisinin geri kalanını kaçırmayın!

GAME CHANGER (***Game Changers***, **birinci kitap**)
HEATED RIVALRY (***Game Changers***, **ikinci kitap**)

Kitaplarınızı şimdi sipariş edin!

Yeni çıkan kitaplarımız, özel teklifler ve daha fazlası hakkında bilgi almak için bizimle iletişime geçin!

CarinaPress.com adresini

ziyaret edin Diğer iletişim

yolları:

Facebook.com/CarinaPress
Twitter.com/CarinaPress
CarinaPress.com/newsletter

Sizin için iyi bir kitap olduğunu düşünüyoruz!

Aşağıdaki türlerde yazıyor musunuz? Carina Press editörleri yazdıklarınızı görmek istiyor.

Şu anda aşağıdaki türlerde eserler arıyoruz
Romantizmin çoğu alt türü ve tüm ateşlilik seviyeleri:

• Çağdaş
• Erotik
• Paranormal ve Kentsel Fantastik
• Bilim Kurgu ve Fantastik
• Romantik Gerilim
• Tarihi
• Buraya alt türünüzü yazın. Gönderim kurallarımızı inceleyin!

Yayın programımızda kapsayıcılık ve temsilciliğe olan bağlılığımızı yeniden teyit etmek istiyoruz ve siyahi yazarlar, renkli yazarlar, engelli yazarlar, LGBTQ+ yazarlar ve diğer geleneksel olarak marjinalleştirilmiş ve yeterince temsil edilmeyen seslere özel bir davet gönderiyoruz. Listemizi kapsayıcı hale getirmek için çabalıyor ve romantik okur kitlesini daha iyi temsil eden bir katalog oluşturmak için daha temsil edici bir katalog oluşturmak için çalışıyoruz.

Gönderim kurallarımız hakkında daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin: bit.ly/write4cp

Gönderilen tüm metinler kapsamlı bir editoryal incelemeye tabi tutulur ve yaklaşık 12 hafta içinde yanıt verilir.

E-bültenimize katılarak Carina Press ile ilgili en son haberleri alın!

Kaçırmayın, bugün kaydolun!

CarinaPress.com/newsletter

Kaydolun ve Carina Press'in tekliflerini ve kuponlarını doğrudan e-posta kutunuza alın!

Ayrıca, e-bülten abonesi olarak Carina Press ile ilgili tüm iç bilgileri öğrenecek ve en yeni yayınlarımızdan ilk siz haberdar olacaksınız!

CarinaPress.com'u ziyaret

edin İletişimde kalmanın diğer

yolları:

Facebook.com/CarinaPress Twitter.com/CarinaPress

ISBN-13: 9781488068911

Sert Adam

Telif hakkı © 2020 Rachelle Goguen

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak elde etmiş bulunmaktasınız. Bu metnin hiçbir kısmı, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 22 Adelaide St. West, 40th Floor, Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı, Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşma uyarınca yayınlanmıştır.

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır. ® ile belirtilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı